NEW YORK TIMES BESTSELLER

KAY HOOPER

„Numele lui Kay Hooper
este sinonim cu suspansul
și fiorii de groază." – *Kirkus Reviews*

Viziuni însângerate

THRILLER
LEDA

PROLOG

Coşmarul a devenit realitate, își spuse Dani.

Viziunea.

Mirosul de sânge îi întoarse stomacul pe dos, fumul dens și înțepător îi ardea ochii, iar ceea ce atâta vreme nu fusese decât o amintire palidă, ca desprinsă dintr-un vis, devenea acum o realitate cumplită, care-i tăia răsuflarea. Pentru o clipă, încremeni.

Totul era aievea.

În ciuda a tot ce făcuse, a tot ce *încercase* să facă, în ciuda tuturor avertismentelor, acum devenea din nou...

— Dani?

Hollis apăru lângă ea, de parcă s-ar fi întrupat din fumul gros, cu pistolul pregătit, mijindu-și ochii albaștri și pătrunzători, deranjată de duhoarea dinăuntru.

— Unde e?

— Nu... nu pot. Nu cred că pot.

— Dani, tu ești singura noastră speranță. Ești unica *lor* speranță. Înțelegi?

Căutând înăuntrul ei forța pe care nu era deloc sigură că o are, Dani spuse:

— Dacă m-ar fi ascultat cineva atunci când trebuia...

— Nu mai privi în urmă. N-are niciun rost. Acum doar prezentul contează. Încotro o luăm, Dani?

Oricât de imposibil îi părea acest lucru, Dani se străduі din răsputeri să se concentreze asupra mirosului greu de sânge, pe care știa că nimeni altcineva nu-l simțea. Era un indiciu, singurul după care se puteau ghida. Aproape că-i veni să vomite, icni și arătă cu degetul.

— Pe-acolo. În spate. Dar...

— Dar ce?
— E undeva jos. Sub noi. La subsol.

Scări. Își amintea de niște scări. Trebuia să coboare. Să coboare în infern.
— Nu apare niciun subsol în proiectul clădirii.
— Știu.
— Oribil loc în care să fii prins când clădirea e-n flăcări, spuse Hollis. Acoperișul ar putea să se prăbușească peste noi. Fără probleme.

Bishop apăru din senin, la fel de brusc precum Hollis, cu arma în mână, cu fața împietrită și o privire agitată.
— Trebuie să ne grăbim.
— Da, răspunse Hollis, asta știm și noi. O clădire în flăcări. Un criminal maniac. Binele, copleșit de forțele răului. Gravă situație.

Cuvintele și tonul vocii nu păreau serioase, dar privirea ei spunea cu totul altceva, era fermă, iscoditoare.
— Ai uitat să spui victimă potențială în mâinile criminalului nebun, zise șeful ei, fără să încerce măcar să folosească același ton ca ea.
— Niciodată! Dani, ai văzut subsolul sau îl simți?
— Scări. Le-am văzut. Simțea o povară imensă, parcă toată greutatea lumii atârna pe umerii ei. Sau poate că... Și acum simt că... E undeva mai jos. E sub noi.
— Atunci să căutăm scările.

Dani tuși. Încerca să gândească, încerca să-și aducă aminte. Dar visele pe care le rememora erau atât de vagi, atât de lipsite de substanță, chiar și viziunile pe care le avea uneori, încât nu exista nicio șansă ca să fie *sigură* că-și amintea ceva limpede. Era pe deplin conștientă de timpul prețios care se scurgea, și se uită la ceasul de mână, la ceasul mare electronic care arăta ora 2.47 p.m., marți, 28 octombrie.

Ciudat. Nu mai purtase niciodată ceas. De ce avea unul chiar acum? Și de ce unul care părea așa de... bizar pe mâna ei subțire?

— Dani?

Se scuturǎ sǎ se dezmeticeascǎ din momentul de confuzie.

— Scările. Nu sunt unde ne-am aștepta, reuși ea să rostească în cele din urmă, tușind din nou. Sunt într-o debara sau ceva de genul ăsta. Un birou mic. O cameră. Nu pe hol. Holuri...

Îi apăru în fața ochilor imaginea unor holuri nesfârșite, puternic luminate, care nu se deosebeau cu nimic între ele...

— Ce?

Imaginea din mintea ei se disipă la fel de repede cum se înfiripase, iar Dani nu-i dădu importanță, căci o certitudine absolută îi luase locul.

— La naiba! Subsolul e compartimentat. De un perete solid. Două încăperi mari. De la acest nivel, se ajunge la ele pe două scări diferite, câte una de fiecare parte a clădirii, în spate.

— Ce rahat de proiect de construcție mai e și ăsta? întrebă Hollis.

— Dacă ieșim vii de-aici, poți să-l întrebi pe arhitect.

Mirosul de sânge era aproape copleșitor, pe Dani începuse s-o doară capul. Rău de tot.

Holuri. Nu sunt holuri, sunt două spații separate, două părți diferite...

Nu se mai concentrase niciodată atât de mult timp fără pauză și mai ales nu cu o asemenea intensitate.

Bishop spuse:

— Nu poți să ne spui în ce parte sunt, nu?

— Nu. Îmi pare rău.

Avea senzația că, de când se cunoscuseră, își cerea mereu scuze față de acest bărbat. La naiba, chiar așa și era.

Hollis se încruntă. Îi zise lui Bishop:

— Minunat! E pur și simplu minunat! Nu vezi nimic, furtuna mi-a dat peste cap toate simțurile, iar noi suntem într-o clădire uriașă care arde, fără măcar o amărâtă de hartă la noi.

— De-asta o avem pe Dani cu noi.

Ochii palizi și atenți o priveau fix.

Dani se simți extrem de stânjenită.

— Eu... eu nu... Știu doar că e jos, undeva.

— Și Miranda?

Numele o făcu să se cutremure și, pentru o clipă, Dani avu amețitoarea senzație că ceva nu se potrivește, ceva era în dezacord, într-un fel sau altul. Găsi totuși un răspuns pentru el. Cât de cât.

— Nu e... moartă. Încă. O folosește ca momeală, doar știi asta. Dintotdeauna a fost pe post de momeală, ca să te ademenească.

— Și pe tine, spuse Bishop.

Dani nu voia să se gândească la asta. Nu putea – dintr-un motiv pe care nu știa să-l explice – să se gândească la asta.

— Trebuie să plecăm. Acum. N-o să mai aștepte, nu de data asta.

Și nu e singurul.

Conversația durase doar câteva minute, dar fumul devenise deja mai dens, mugetul focului se întețise și căldura era din ce în ce mai intensă.

Cu amărăciune în glas, Hollis spuse:

— Suntem la dispoziția *lui,* ca și pân-acum, cantotdeauna, duși de val, fără șanse să ne oprim, să ne gândim.

Bishop se întoarse și o pomi spre colțul dinspre sud al clădirii, în spatele ei.

— Eu o să cobor pe-aici. Voi două mergeți spre colțul estic.

Dani se întrebă dacă și el se lăsa condus de instinct, dar nu-i spuse lui Hollis decât atât:

— Dacă s-ar ivi ocazia, nu ar profita de ea, nu? Să se oprească și să se gândească, vreau să zic.

— Asta ar însemna un minut pierdut în drumul spre Miranda? Atunci, nici vorbă! Fie doar și-atât, și-ar fi de-ajuns, dar, colac peste pupăză, se mai și învinovățește pentru toată porcăria asta.

— N-avea de unde să știe...

— Ba da. Ar fi putut. Poate chiar a știut. Din cauza asta crede că e vina lui. Hai, să mergem!

Dani o urmă, dar nu putu să se abțină să nu întrebe:

— Tu crezi că e vina lui?

Hollis se opri doar pentru o clipă, uitându-se peste umăr; ochii-i luceau și privirea-i era fermă.

— Da, așa cred. S-a jucat de prea multe ori de-a Dumnezeu. Și noi plătim pentru aroganța lui.

Dani o urmă mai departe, simțind din ce în ce mai mult că se înăbușă, în ciuda faptului că atunci când ajunseră în jumătatea cealaltă a clădirii, în spate, fumul nu mai era așa de dens. Cele două femei descoperiră imediat, în spatele a ceea ce fusese probabil odată un birou mic, o ușă, care se deschise fără zgomot și care dădea spre niște scări.

Scările erau deja luminate.

— Bingo! răsuflă Hollis ușurată.

Pe de o parte, Dani ar fi vrut să-i spună să mai aștepte măcar până când Bishop termina de verificat cealaltă aripă a clădirii, dar toate instinctele, precum și valurile de căldură care veneau din spate îi spuneau că pur și simplu nu mai era timp de pierdut.

Hollis ridică arma ținând-o cu ambele mâini și se uită spre Dani.

— Ești gata?

Dani nu pregetă să se întrebe cum putea cineva din lumea asta să fie gata pentru așa ceva? Se concentră însă asupra singurei arme pe care o deținea, cea din mintea ei – în timp ce capul o durea îngrozitor —, și încuviință.

Hollis doar ce făcuse un pas când în spatele lor se auzi un zgomot asurzitor și un nou val de căldură, aproape de nesuportat, amenința să le împingă pe scări.

Acoperișul se prăbușea.

Se uitară una la cealaltă și apoi, fără emoție în glas, Hollis spuse:

— Închide ușa în urma noastră!

Dani își adună ultimele rămășițe de curaj și chiar dacă vocea ei nu reuși să fie la fel de calmă ca a celeilalte femei, cel puțin nu-i tremură.

— Bine, zise ea, închizând ușa în urma lor, după care începură să coboare în iad.

1

Marți, 7 octombrie

— Iar ai avut acel vis azi-noapte, nu-i așa?

Dani nu-și desprinse ochii de la ceașca de cafea decât atunci când tăcerea se prelungi mai mult decât era firesc într-o conversație; se uită la sora ei.

— Da. Iar am avut acel vis.

Paris se așeză la celălalt capăt al mesei, ținând ceașca de cafea cu amândouă mâinile.

— A fost la fel ca până acum?

— În mare parte, da.

— Atunci înseamnă că *nu* a fost la fel. Ce a fost diferit de data asta?

Dani nu voia să-i răspundă la întrebare, dar o cunoștea prea bine pe sora ei ca să se lupte cu inevitabilul; când Paris își punea ceva în minte, era la fel de greu de oprit precum valurile dezlănțuite ale mării.

— De data asta, era localizat în timp. Era ora 2.47 după-amiaza, 28 octombrie.

Paris întoarse capul să se uite la calendarul fixat pe frigider cu magneți ce reprezentau personaje din *South Park.*

— Zici că era 28, nu? Anul ăsta?

— Da.

— Adică peste trei săptămâni.

— Mi-am dat seama și eu.

— Și personajele din vis erau aceleași?

Dani încuviință.

— Da, aceiași oameni. Aceleași discuții. Același depozit în flăcări. Aceeași senzație de soartă tragică.

— Deci a fost la fel, numai că de data asta ai văzut și ora, nu?

— Nu e niciodată *exact* la fel, știi doar. Probabil că o parte din vis e simbolică și n-am de unde

să știu care părți nu trebuie interpretate ca atare. Știu doar ce văd; sunt întotdeauna mici schimbări, uneori ciudate. Câte un cuvânt diferit, câte un gest. Cred că pistolul pe care-l ținea Hollis în mână nu era același. Și Bishop purta de data asta o haină neagră de piele; altă dată purta o jachetă impermeabilă, închisă la culoare.

— Dar sunt mereu aceiași. Oamenii ăștia doi apar întotdeauna în vis, nu?

— Întotdeauna.

— Niște oameni pe care nu-i cunoști.

— Oameni pe care nu-i cunosc... încă. Dani se încruntă un moment privind ceașca de cafea, apoi clătină din cap și se uită din nou la sora ei, care o privea fix. În vis, am senzația că-i cunosc foarte bine. Îi înțeleg, dar într-un fel greu de explicat.

— Poate pentru că au și ei capacități de medium.

Dani ridică din umeri.

— Poate.

— Și s-a terminat...

— ...așa cum se termină mereu. Sfârșitul nu se schimbă niciodată. Închid ușa în urma noastră și coborâm scările. Știu că acoperișul a început să se prăbușească. Știu că nu vom putea să ieșim pe unde am intrat. Știu că ceva îngrozitor și malefic ne așteaptă la subsolul clădirii, știu că ni se întinde o cursă.

— Și cu toate astea, coborâți scările.

— Nu mi se pare că avem de ales.

— Sau poate că e o alegere pe care ai făcut-o deja, înainte de a pune piciorul în clădire, spuse Paris. Poate că alegerea o faci chiar acum. Cum ai văzut ce dată era?

— M-am uitat la ceasul de mână.

— Al tău? Nici una dintre noi nu putem să purtăm ceas.

Dani adăugă, încă ezitând:

— Și nu era genul de ceas pe care l-aș purta dacă aș putea.
— Cum era?
— Arăta... ca un ceas de soldat. Mare, negru, electronic. Cu multe butoane și mai multe ecrane. Ca și cum ar fi putut să-mi arate ora în Beijing, dar și latitudinea și longitudinea. La naiba, era posibil să traducă și din sanscrită în engleză, la cât mă pricep eu.
— Și ce crezi că înseamnă asta?

Dani oftă.

— Cu un an de psihologie la activ, e normal ca orice lucru să însemne ceva pentru tine.
— Când e vorba de visele tale, da, orice lucru înseamnă ceva. Știm amândouă asta. Hai, Dani, spune! De câte ori ai avut visul ăsta?
— De câteva ori.
— De vreo șase ori, din câte știu eu – și pun pariu că nu mi-ai spus de la început.
— Și?
— Dani!
— Uite, nu contează de câte ori am avut visul ăsta. N-are nicio importanță, pentru că nu e premonitoriu.
— Pe mine era cât pe ce să mă păcălească.

Dani se ridică de la masă și se îndreptă spre chiuvetă, cu ceașca în mână.

— Păi da, nu tu ai visat.

Paris se întoarse, dar nu se ridică de pe scaun.

— Dani, tu de-asta ai venit aici, în Venture, nu? Nu pentru mine, ca să am pe umărul cui să plâng, să mă ajuți să trec peste divorțul ăsta urât, ci din cauza visului, nu-i așa?
— Nu înțeleg ce vrei să spui.
— Nu înțelegi pe naiba!
— Paris...
— Spune-mi adevărul. Nu mă face să ți-l smulg cu forța.

Dani se întoarse, sprijinindu-se cu spatele de blat, dându-și seama din nou, cu tristețe, că

nu va putea niciodată să ascundă adevărul de sora ei, nu pentru mult timp.

În parte, acest lucru se datora faptului că erau gemene.

Paris își purta tuns scurt părul arămiu și lucios – spunea că e în perioada de renaștere de după divorț – și era puțin cam prea slabă, dar în rest, când Dani se uita la ea, era ca și cum s-ar fi privit în oglindă. Dani se obișnuise de mult cu acest lucru și îl privea ca pe un avantaj: observând jocul emoțiilor de pe chipul expresiv al lui Paris, Dani învățase să-și ascundă propriile simțiri.

Cel puțin de ceilalți, dacă nu și de Paris.

— Am promis amândouă, îi reaminti sora ei, să nu vorbim despre viața personală, gândurile și emoțiile noastre. Și am ajuns să ne pricepem de minune să le ascundem. Să ținem ușa închisă. Dar eu îmi amintesc cum s-o deschid, Dani. Amândouă ne amintim.

Bineînțeles, nu era un lucru neobișnuit ca între gemenii identici să existe o legătură deosebită, dar pentru Dani și Paris, acea legătură, așa cum spunea o prietenă de-a lor din copilărie, „îți dădea fiori”. Era ceva mai mult decât apropiere, mai mult decât faptul că una termina propoziția celeilalte sau că se îmbrăcau la fel, ori că se jucau dându-se una drept cealaltă.

Dani și Paris, mai ales la începutul copilăriei, erau mai degrabă ca două jumătăți ale aceleiași persoane decât două identități diferite. Paris era jumătatea mai solară, pusă pe șotii, tot timpul veselă, deschisă și încrezătoare, extrovertită. Dani era mai tăcută, mai liniștită, precaută, chiar secretoasă. Își ieșea greu din fire, nu avea încredere în oricine și era mult mai interiorizată decât sora ei.

Tatăl lor le spunea Noapte și Zi – și nu era singurul care interpretase greșit aparențele.

Dani și Paris preferau așa, ca numai ele să știe adevărul, învățaseră de mici să ascundă sau să mascheze legătura mentală și emoțională care se crea cu ușurință între ele, descoperind în cele din urmă cum să construiască „ușa” despre care vorbea Paris.

Aceasta le oferea intimitate, să fie singure cu propriile gânduri și simțiri, ceva ce majoritatea oamenilor n-au învățat niciodată să aprecieze. Pentru gemene, acest lucru le oferise în sfârșit posibilitatea ca măcar să înceapă să experimenteze viața ca persoane unice, și nu ca jumătăți ale aceluiași întreg.

Cu toate acestea, lui Dani îi era dor de apropierea care existase între ele în trecut. În prezent, nu le despărțea decât o ușă – care acum nu prea se mai deschidea, căci gemenele trecuseră puțin de treizeci de ani și apucaseră pe drumuri foarte diferite în viață.

Clătinând ușor din cap, Dani spuse.

— Bine, fie! Am început să am acest vis acum câteva luni, astă-vară. Când fiica senatorului a fost ucisă de criminalul în serie din Boston.

— Cel pe care nu l-au prins încă, nu?

— Da.

Paris se încruntă.

— Nu înțeleg care e legătura.

— Nici eu n-am crezut că există vreo legătură. Nu am nicio legătură cu acele crime, cu victimele sau cu detectivii. Și niciodată nu am viziuni cu altcineva în afară de mine sau oamenii din viața mea. De-asta n-am crezut că visul e o premoniție.

Dar Paris nu se mulțumi cu mărturisirea surorii ei, ci spuse:

— Până când ceva s-a schimbat. Ce anume?

— Am văzut o știre la televizor. Agentul FBI care se ocupă de ancheta din Boston este bărbatul care mi-a apărut în vis. Bishop.

— Tot nu înțeleg ce...

— Soția lui e Miranda Bishop.

Paris își îndreptă umerii.

— Dumnezeule, ea ne-a spus despre Haven!

— Da.

Se întâmplase în Atlanta, cu aproape un an și jumătate în urmă. Paris și soțul ei erau pe punctul de a se despărți și Dani nu lucra și n-avea nimic de făcut. Nici una dintre ele nu voia să devină agent FBI sau să se alăture Departamentului Special de Investigații Criminale despre care le spusese Miranda Bishop.

Nu voiau să poarte arme, să fie polițiste. Dar să lucreze pentru Haven, o organizație civilă particulară de detectivi cu abilități speciale, suna interesant.

Cu mintea în altă parte, Paris spuse:

— Asta i-a pus capac lui Danny, știi. Când am vrut să-mi folosesc capacitățile, când am găsit o slujbă care-mi cerea acest lucru. Am văzut cât de îngrozit era. Cum aș fi putut să rămân lângă cineva care se simțea astfel în legătură cu ceva din mine?

— Da, știu. Am fost și eu acolo. Majoritatea tipilor pe care i-am cunoscut n-au putut să treacă peste faptul că am o soră geamănă identică; iar faptul că aveam vise care se adevereau întocmai nu era văzut ca un avantaj distractiv.

— Asta mai ales când îi visai pe ei?

— Ei bine, oricine se apropie de mine își asumă riscul. Și cum nu visez niciodată raze de lumină și cățeluși drăgălași, majoritatea tipilor din viața mea și-au luat tălpășița înainte să afle scenariul de groază care îi aștepta.

— Totuși a fost unul care nu a dat bir cu fugiții.

Dani se încruntă.

— Mda, mă rog. Ar fi făcut-o. Mai devreme sau mai târziu.

— Ești sigură de lucrul ăsta sau doar presupui?

— N-am putea, te rog, să revenim la visul meu?

Din copilărie, de când încheiaseră un pact solemn, fiecare respectase cu strictețe intimitatea vieții amoroase a celeilalte. Și deoarece căsnicia ei șubredă o făcuse să fie extrem de sensibilă la acest subiect, Paris nu se mai simți în stare să insiste.

— OK. Să revenim la visul tău. Spui că are legătură cu acel criminal în serie?

— Eu așa cred.

— Cum așa?

— O presimțire.

Paris o privi fix.

— Și altceva?

Deși Dani nu voia să răspundă, în cele din urmă spuse:

— Indiferent ce era în subsolul ăla, era – și este – malefic. Ceva malefic cum nu am mai simțit până acum. Ceva ce mă sperie al naibii de tare. Și lucrul care s-a repetat în fiecare versiune a visului este faptul că a pus mâna pe Miranda.

— E ostatică?

— O folosește drept momeală.

*

— Era singurul meu copil.

— Da, știu.

Senatorul Abe LeMott își desprinse privirea de la fotografia înrămată la care se uitase lung până atunci și își îndreptă atenția spre chipul persoanei aflate de cealaltă parte a biroului, care devenise în ultimele luni aproape la fel de familiar precum cel al fiicei sale, Annie.

Agentul special Noah Bishop, șeful Departamentului Special de Investigații Criminale, avea un chip pe care nu puteai să-l uiți, își spuse LeMott. Asta pentru că era deosebit de arătos, dar mai ales pentru că ochilor săi gri-argintii nu le scăpa nimic și întrucât cicatricea palidă și totuși urâtă care-i brăzda obrazul stâng era dovada mută a unui trecut violent. Dacă adăugai la toate acestea

șuvița de păr alb de la tâmpla stângă, ce contrasta cu părul negru tăciune, rezultatul era un bărbat pe care n-aveai cum să-l treci cu vederea, iar de uitat, cu atât mai puțin.

— Dumneavoastră și soția nu aveți copii, nu?

LeMott puse grijuliu fotografia deoparte, la locul ei, în dreapta mapei de birou.

— Nu.

Senatorul se forță să zâmbească.

— Și totuși dumneavoastră aveți. Cel puțin, frați sau surori. Familia. Departamentul. Colegii.

Bishop dădu din cap.

— Ați pierdut vreodată pe vreunul dintre ei?

— Nu. A fost cât pe ce de câteva ori, dar n-am pierdut pe nimeni.

Nu încă.

Vorbele nerostite atârnau în aer și LeMott încuviință grav.

— E inevitabil. Cu munca pe care o faceți, cu răul pe care-l înfruntați. Mai devreme sau mai târziu, va fi... plătit un preț mare. Mereu se întâmplă așa.

Hotărând să nu răspundă la spusele senatorului, Bishop continuă:

— Așa cum vă spuneam, i-am pierdut urma lângă Atlanta. Fie că e în oraș, fie că e undeva prin împrejurimi, asta e zona. Dar până nu face o nouă mișcare...

— Până nu ucide din nou, vreți să spuneți.

— S-a dat la fund și e puțin probabil să iasă la suprafață până nu se va simți mai puțin amenințat. Și vânat. Sau până când nevoile lui îl vor împinge să acționeze în ciuda acestui fapt.

— Acum e ceva personal, nu-i așa? Între dumneavoastră și el. Vânătorul și vânatul.

— Sunt polițist. E meseria mea să vânez scursuri de teapa lui.

LeMott clătină din cap.

— Nu, pentru dumneavoastră a fost dintotdeauna mai mult de-atât. Eu îmi dau

seama. La naiba, e evident pentru toată lumea. Pun pariu că și el știa că erați pe urmele lui și că i-ați pătruns în minte.

— Și totuși nu era convins, spuse Bishop, iar în voce i se strecură o umbră de tristețe. Tot a reușit să pună mâna pe Annie și pe cel puțin alte unsprezece tinere, și tot ce știu cu certitudine este că nu a terminat încă.

— Au trecut luni de zile. Oare asta aștepta de-atâta timp, să se mai domolească lucrurile? De-asta a plecat din Boston?

— Cred că e doar una dintre cauze. N-a vrut să primească atâta atenție, să fie în lumina reflectoarelor. N-a avut niciodată intenția să amestece poliția, să-și măsoare abilitățile și voința cu ale noastre. Nu e genul ăsta de criminal, nu asta-l interesează.

— Dar ce-l interesează?

— Aș vrea să pot să răspund cu o oarecare certitudine, dar știți că nu pot. Ăsta e calvarul atunci când urmărești un criminal în serie: faptele se lămuresc de-abia după ce l-am prins. Până atunci, nu putem decât să facem speculații și presupuneri. Așa că tot ce *știu* sunt frânturi, fragmente, și puține dintre ele sunt informații prețioase. În ciuda faptului că avem cadavrele, nu putem să aflăm mare lucru.

— Dar știți că în cazul lui Annie a fost o greșeală, nu?

Bishop ezită, apoi clătină din cap.

— Da, cred că a fost o greșeală. El vânează un anumit tip de femeie, un tipar fizic, și Annie se potrivea, la fel ca și celelalte. Dacă avea nevoie de altceva decât de aspectul fizic, dacă avea nevoie să afle mai multe despre țintele lui și dacă să știe mai mult despre ele, nu doar aspecte superficiale, ar fi fost un lucru important pentru el, atunci ar fi știut cine era Annie și ce riscuri imense își asuma alegând-o ca victimă. Modul ei liniștit de viață, ca al oricărei tinere din Boston, aparența obișnuită a

vieții ei nu i-au dat motive să creadă că reacția la dispariția ei avea să fie atât de promptă și de violentă.

— Din cauza asta s-a oprit după ea?

Bishop știa prea bine că tatăl îndurerat din fața lui lucrase ani de zile ca procuror într-un oraș important și, prin urmare, cunoștea – poate la fel de bine ca el însuși – ororile pe care oamenii sunt capabili să le înfăptuiască, însă, cu toate astea, îi era greu să uite că era tată și să-l trateze ca pe un coleg de breaslă, să discute calm, fără emoții.

Acest ucigaș nu e singurul căruia îi fac profilul psihologic, domnule senator. Și pe dumneavoastră v-am studiat. Și tare mă tem că nu va'mai trece mult timp până veți interveni în această anchetă.

Și asta o să vă fie fatal.

— Bishop, de-asta s-a oprit?

— Cred că a fost și ăsta un motiv. Prea multă poliție, prea multă mediatizare, prea multă atenție. Dăuna planurilor sale, abilităților lui de vânător. Prada era pusă în gardă, devenea precaută. Asta l-a împiedicat să se concentreze, lucru pe care nu și-l putea permite, mai ales în stadiul acela. Trebuia să fie în stare să se gândească la ceea ce făcea, căci el exersa, nu găsesc alt cuvânt care să exprime mai bine acțiunile lui. Explora și își perfecționa ritualul. Din cauza asta...

Când Bishop tăcu brusc, LeMott îi termină propoziția cu fermitate:

— Din cauza asta fiecare crimă a fost diferită, armele, gradul de cruzime. El experimenta. Încerca să descopere ce-i oferea cea mai mare... satisfacție.

Simți nevoia să auzi asta la nesfârșit, nu? Ca și cum ai zgândări coaja de pe o rană, menținând vie durerea, pentru că e tot ce ți-a mai rămas.

— Da.

— Și a reușit să afle până acum?
— Știți că nu pot să vă dau un răspuns. Avem prea puține informații ca să presupunem.
— Mă bazez pe intuiția unui profesionist. A dumneavoastră.

Asta pentru că știi că e mai mult decât intuiția unui profesionist. Și acum îmi dau seama că am greșit când ți-am spus cu ce anume se ocupă Departamentul Special de Investigații Criminale.

Dar Bishop știa prea bine cât de inutile erau regretele de genul acesta. Greșeala fusese făcută. Acum trebuia să suporte consecințele.

Trase aer în piept și expiră încet.
— Părerea mea e că reacția la răpirea și uciderea lui Annie l-a dezechilibrat. Rău de tot. Până atunci, fusese condus aproape orbește de poftele pe care trebuia cu orice preț să și le satisfacă. Să omori douăsprezece femei în mai puțin de o lună înseamnă că ceva i-a declanșat nebunia, ceva extrem de traumatizant și, despre orice ar fi vorba, evenimentul declanșator fie a anihilat pur și simplu persoana care fusese până atunci, fie a dezlănțuit ceva latent care zăcea de mult timp înăuntrul lui.
— Ceva malefic.
— În privința asta, n-am îndoieli.

LeMott se încruntă.
— Dar chiar și răul are instinctul său de conservare. Celebritatea neașteptată, în lumina reflectoarelor, după moartea lui Annie, a trezit la viață acea parte din el. Sau, cel puțin, a preluat controlul asupra lui.
— Da.
— Așa că s-a retras. A găsit un loc sigur unde să se ascundă.
— Deocamdată. S-a retras să se reorganizeze, să-și revizuiască planul. Să-și evalueze opțiunile. Poate chiar să găsească o cale de a-și schimba ritualurile care progresau, pentru a se potrivi cu noua dinamică a lucrurilor.

— Pentru că acum știe că e urmărit.

Bishop clătină din cap.

LeMott urmase un curs intensiv de psihologie a criminalilor în serie, implicându-se în arta și știința alcătuirii profilului psihologic al unui criminal, în ciuda avertismentelor lui Bishop. Cuta dintre sprâncene i se adânci.

— Chiar dacă își testa limitele sau doar căuta lucrul de care avea nevoie ca să-și satisfacă poftele, să omori atât de mulți oameni într-o perioadă așa de scurtă și apoi să te oprești pur și simplu e cu siguranță un lucru neobișnuit. Cât poate să reziste oare pornirilor ucigașe?

— Nu mult, aș fi zis.

— Dar au trecut mai bine de două luni.

Bishop tăcea.

— Sau poate că nu, spuse LeMott încet. Poate că a făcut mai mult decât să se dea la fund. Poate că s-a adaptat la situația ele a fi în același timp prada și vânătorul și și-a schimbat deja modul de operare. Da, a ieșit din raza vizuală o vreme, dar și-a schimbat locul și a început să omoare în altă parte. Altfel decât până acum. Și-a schimbat ritualul. La asta te gândești?

La naiba!

Cântărindu-și cuvintele cu multă grijă, Bishop explică:

— Majoritatea criminalilor în serie sunt activi luni de zile, chiar ani, până când justiția îi recunoaște drept ceea ce sunt, și ai astfel mai multe informații ca să schițezi o hartă a ciclurilor active și inactive într-o perioadă, tiparele și fazele comportamentale. Cu ticălosul ăsta nu putem face lucrul ăsta. Nu încă. S-a mișcat prea repede. Și-a făcut apariția, a măcelărit niște femei și apoi s-a întors în iadul de unde se târâse în lume ca o lighioană. N-am avut timp să-i studiem mișcările. Singurul lucru care ne-a dat de înțeles că avem de-a face cu un criminal în serie a fost faptul incontestabil că

tinerele ucise semănau foarte mult între ele, ar fi putut să fie surori.

— Asta e tot ce-am avut și avem la ora actuală. Știm că ținta lui o reprezintă femeile minione, aproape silfide, cu ochii mari și părul scurt, închis la culoare.

— Ca niște copii, spuse LeMott, fără să-i tremure vocea.

Bishop încuviință.

— Știu că v-am mai întrebat, dar...

— Vreți să știți dacă ar putea să ia în colimator și copii. Profilul lui psihologic așa ar da de înțeles. Eu spun însă că e puțin probabil. El omoară aceeași femeie la nesfârșit, *aceasta* este experiența pe care o recreează de fiecare dată. Orice altceva s-ar schimba, ea, femeia, trebuie să fie mereu aceeași.

LeMott se încruntă.

— Dar dacă el chiar își schimbă sau și-a schimbat deja ritualul de ucidere, dacă știe că e urmărit și este așa de deștept cum îl credeți, probabil că știe și cum decurge o anchetă în cazul unei crime. Probabil că știe că modul său de operare este observat și dat în consemn la toate bazele de date ale poliției din țară. Ne putem permite să presupunem că va continua să-și aleagă drept țintă femei care au profilul victimei?

Pe Bishop nu-l liniștea expresia calmă de pe chipul senatorului și tonul lui profesional, fără inflexiuni; dimpotrivă, acestea erau semne de îngrijorare.

Ca nitroglicerina într-un pahar de plastic, aspectul fizic poate fi extrem de amăgitor.

LeMott își ținea de mult timp emoțiile în frâu și Bishop știa că, mai devreme sau mai târziu, acestea vor exploda.

Un tată suferind era ceva destul de grav. Un tată suferind care nu mai avea nimic de pierdut era ceva și mai grav. Și un tată suferind care era în același timp un senator american

influent și fost procuror renumit pentru poziția rigidă față de infracționalitate și credința fermă că trebuie să se facă dreptate cu orice preț era ceva extrem de grav.

Dar Bishop nu spuse decât că:

— El nu poate să se schimbe, indiferent cât de mult s-ar strădui. O să încerce, normal. O să încerce să-și țină în frâu pornirile și impulsurile, sau pur și simplu va încerca să și le satisfacă într-un mod care să nu-l trădeze. Dar, într-un fel sau altul, o să se dea de gol. Mereu se întâmplă așa.

— Cel puțin, când vânătorii știu ce să caute.

— Problema nu este să știi ce să cauți, ci un alt lucru, morbid, de care suntem conștienți: că trebuie să ucidă din nou ca să ne dea mai multe *indicii.*

— Trebuie să presupui întotdeauna că nu a mai ucis sau că fapta a fost destul de diferită de celelalte ca să nu atragă atenția.

Era limpede că LeMott nu voia să renunțe la ideea lui.

Bishop spuse:

— Este și asta o posibilitate, bineînțeles. Poate chiar o probabilitate. Așa că nu pot spune cu certitudine dacă a mai omorât pe cineva sau nu de când a ucis-o pe fiica dumneavoastră.

Dacă Bishop sperase să-i distragă atenția lui LeMott, să-l facă să dea înapoi, să se cutremure din pricina ultimelor trei cuvinte alese deliberat, acesta fu dezamăgit, căci chipul senatorului rămase împietrit. Bărbatul nici măcar nu clipi. Reacționă doar la informația pe care i-o furnizase Bishop mai devreme.

— Și totuși știți că s-a îndreptat spre sud. Că e undeva pe lângă Atlanta.

La naiba!

— Și știți de ce sunt sigur de lucrul ăsta – fără vreo dovadă palpabilă —, în timp ce agenții FBI și echipajele de poliție care se ocupă de caz

încă mai scotocesc fiecare colțișor din Boston, sperând să-i dea de urmă.
— Sunteți sigur?
— În sinea mea, da. Nu mai e în Boston. E undeva pe lângă Atlanta. Probabil nu chiar în oraș, deși orașul este destul de mare ca să te pierzi în el.
— Aveți oameni de legătură acolo?
— Domnule senator, am petrecut ani întregi alcătuind o rețea care se tot mărește. Avem oameni aproape peste tot.
— Da, dar sunt oameni. Oamenii nu sunt ființe infailibile.

Bishop sesiză amărăciunea spuselor lui.
— Da, mă tem că așa e. Credem că e în zonă. Bănuim că e posibil să mai fi comis o crimă. Dar nu avem nicio dovadă solidă, în niciun sens, iar capătul firului e în Boston.
— Cum de știți atâtea lucruri și totuși atât de puțin valoroase?

Bishop tăcu.

LeMott clătină din cap și se strâmbă. Clipi, după ce mult timp rămăsese nemișcat, și se uită pentru o clipă în altă parte.
— Îmi cer scuze. Dumnezeu mi-e martor, și eu știu că v-ați consumat toate rezervele de energie și timp încercând să dați de urma acestui ticălos și să-l opriți. Doar că... ajutați-mă să înțeleg cum e cu putință să nu facem altceva decât să stăm cu mâinile în sân așteptând să ucidă din nou.

Și de data asta, Bishop își alese cuvintele cu grijă.
— Oficial, nu prea mai e altceva de făcut. Toate dovezile palpabile de care am reușit să facem rost au fost în Boston; toate victimele de care suntem siguri că au murit de mâna Iui locuiau și lucrau în Boston; toate indiciile și urmele pe care le avem sunt în Boston, iar echipa desemnată să se ocupe de caz merge pe fir și probabil că va mai face asta luni bune de-acum

încolo. Echipei mele i s-a dat ordin să rămână în Boston și să continue să lucreze cu echipa operațională cât timp vor dura cercetările. Până nu vom avea dovezi incontestabile, dovezi solide că ucigașul se află în altă parte, rămânem în Boston.

— Eu aș spune că e o pierdere de resurse FBI.

— Oficial, se cheamă chiar invers. Orașul e încă zdruncinat, mass-media națională e încă acolo – toate formele de mass-media, de la televiziuni și ziare la bloguri de pe internet —, face zilnic apel să se întreprindă mai multe acțiuni pentru prinderea acestui criminal înainte de a pune ochii pe vreo altă tânără. Și faptul că cea mai recentă victimă a sa era fiica unui senator al Statelor Unite aproape că era o garanție că nu va ieși curând din lumina reflectoarelor și că va rămâne în continuare o problemă arzătoare. Pentru foarte mult timp.

— Unele slujbe sunt în joc.

— Da.

— A fost numit un director nou, spuse LeMott.

— Da, aprobă Bishop și păru să ridice ușor din umerii săi lați. Așa e politica. A fost adus să pună la punct neregulile din FBI, să îmbunătățească imaginea extrem de negativă pe care a lăsat-o în mintea publicului șirul de circumstanțe dezastruoase. Să demiți agenți de vârf de la conducerea unei anchete pe care toată țara o urmărește nu ar fi din acest punct de vedere cea mai bună mișcare.

— Aș putea să...

— Aș prefera să n-o faceți. E posibil să avem nevoie de relațiile dumneavoastră la un moment dat, dar deocamdată lucrul ăsta nu ne-ar fi de ajutor – nici nouă, și nici anchetei.

LeMott încuviință ușor.

— Aici trebuie să mă supun judecății dumneavoastră.

Fie că vrei, fie că nu.

— Mulțumesc.

— Dar de ce v-ar schimba directorul unii dintre oamenii din echipă cu niște agenți mai convenționali?
— El nu vede diferența.
— Ah! Asta e esența problemei. El nu crede în capacități paranormale.
— Așa e. Nu crede. Apoi Bishop adăugă, ridicând din nou ușor din umeri: Am mai făcut noi față unei schimbări de gardă și înainte. O vom face și de data asta; palmaresul nostru de succese e prea bogat ca să fie respins cu ușurință, indiferent ce crede directorul despre metodele noastre. Dar, între timp...
— Trebuie să vă supuneți ordinelor.
— Da, dacă vreau ca DSIC-ul să-și continue activitatea. Pentru moment, așa trebuie să fac. Cel puțin, oficial.
— Și neoficial?

Bishop spuse cu reținere, din prea multe motive pentru a le enumera.
— Neoficial, există *Haven.*

2

Lama cuțitașului de hârtie era nouă și ascuțită, așa că o folosi cu mare grijă când decupă din fotografie imaginea fetei.

Era frumușică.

Întotdeauna era drăguță.

Îi plăceau formele ei. Acesta era unul dintre motivele pentru care tăia cu atâta grijă imaginile din fotografii și ziare: cuțitul lui putea să-i mângâie ușor – atât de ușor... – formele.

Era atent chiar și când îi decupa chipul, deși linia nasului, bărbiei și a maxilarului cu greu îl făceau să aibă vreo tresărire.

Însă gâtul! Sânii ușor arcuiți, o aluzie vagă la feminitatea ei. Curba delicată a șoldurilor. Cuțitul lui zăbovi asupra lor.

Uneori scana pozele și prelucra imaginile pe computer ca să-și satisfacă o varietate de fantezii. Putea să dezbrace fata în pielea goală, să schimbe tot felul de tunsori până la părul scurt și închis la culoare pe care-l purta întotdeauna și care o făcea să semene cu un băiat. Putea să o pună să pozeze în orice poziție voia, să îndrăznească jucându-se cu textura și culoarea. Găsise chiar și niște poze de la autopsie și-i atașase capul la acele corpuri cu organele expuse, lucind în lumina rece de spital.

Dar acest gen de lucruri, descoperise el, îi dădeau prea puțină satisfacție. Totul era prea... departe.

Poate că acesta era motivul. Sau poate altul.

Nu știa decât că, deși era folositor ca unealtă de cercetare, calculatorul se dovedise a fi mai mult decât inutil când era vorba să-i satisfacă poftele.

Însă fotografiile...

Termină de decupat fotografia și desprinse imaginea ei de restul. Era un instantaneu în care

era surprinsă ieșind dintr-o drogherie, cu multe pungi în mână, cu un aer preocupat.

Deși era octombrie, era destul de cald în acea zi și ea purta o bluză cu mânecă scurtă, o fustă subțire de vară și sandale.

Își imaginase că are unghiile de la picioare date cu ojă. Roșu intens sau poate roz aprins. Era aproape sigur, deși fotografia nu-i confirma plăcuta bănuială.

Ținu pentru o clipă în mâini imaginea ei decupată, bucurându-se de ea. Începu să frece ușor cu degetul mare hârtia lucioasă, urmărind linia fustei evazate și coapsele goale de dedesubt.

Studie fiecare detaliu, memorându-l.

Închise ochii.

Și, în gând, o atinse.

Avea pielea fină. Și caldă. Aproape că fremăta de viață.

În cealaltă mână simțea lama rece.

Deschise gura și respirația începu să i se precipite.

Piele fină. Caldă. Se cutremură cuprins de un spasm. Freamătul devenea acum un țipăt primitiv de groază și durere care îl făcu să simtă că arde pe dinăuntru.

Piele fină. Umedă. Lipicioasă.

Roșie.

Mânji sângele roșu peste pieptul ei care tresărea. Îl privi cum lucește în lumină când se mișcă. Ascultă gemetele... *mmm... mmm... mmm...* care erau sunetele primare ale agoniei.

Acestea îi răsunau în urechi ca niște aripi care fâlfâie, ca o inimă care bate, ca propriul lui puls accelerat.

Focul pe care îl simțea în el îl ardea mai tare, mai tare, respirația i se precipită, lama cuțitului implântată cu forță iar, și iar, și iar...

Țipătul lui de eliberare de-abia acoperi sunetele monosilabice și ascuțite pe care le scoase ea când își dădu sufletul.

Piele fină.
Umedă.
Lipicioasă.
Roșie.

3

Miercuri, 8 octombrie

Dani nu ar fi vrut să se întoarcă în Venture, Georgia, un oraș relativ mic nu departe de Atlanta, așa că nu făcuse niciun fel de planuri. Apartamentul ei era încă în Atlanta, la fel ca majoritatea hainelor și a celorlalte bunuri. Își făcuse bagajele ca pentru un concediu de-o săptămână.

Asta se întâmplase cu aproape o lună în urmă.

Hainele nu erau o problemă, dat fiind faptul că locuia cu sora ei geamănă. Însă ea și Paris se străduiseră din răsputeri să ducă vieți separate ca adulți, și faptul că locuiau acum în aceeași casă nu le era de ajutor să-și respecte hotărârea.

De fapt, le înlesnea întoarcerea la obiceiurile și rutina din copilărie. Cum ar fi vizita săptămânală la drogheria lui Smith din centru, deoarece acesta era singurul loc din Venture unde se vindea înghețată naturală, de casă, care încă mai era o afacere bună, iar gemenele obișnuiau de-o viață întreagă să mănânce înghețată înainte de culcare.

Lui Dani îi lipsise acest lucru în Atlanta. Nu era vorba că nu mânca înghețată și acolo; pur și simplu, nu putea să doarmă fără să mănânce cel puțin un castronaș de înghețată înainte de culcare. Însă fusese nevoită să înlocuiască înghețata de casă cu nume celebre, dar pentru ea nici nu exista loc de comparație.

Dumnezeule!

Înghețată!

Avea treizeci și unu de ani și așteptase cu nerăbdare toată ziua să se desfete cu o înghețată

împreună cu sora ei geamănă, înainte de culcare.

În general, se culca la ora unsprezece.

— Sunt patetică, rosti ea printre dinți și lăsă jos cele două pungi pe care le tot trecuse dintr-o mână într-alta ca să scotocească în poșetă după cheile de la mașină.

— Lasă-mă pe mine.

Dani încremeni privind mâinile vânjoase care ridicau cele două pungi de jos. Le urmări cu privirea, încet, tot mai sus, și când posesorul lor se ridică, băgă de seamă că acesta era încă atletic, că umerii lui erau lați și puternici, că încă era prototipul de bărbat seducător din romanele de dragoste.

Părul lui negru doar ce începuse să încărunțească la tâmple, și poate că-i mai apăruseră niște riduri de expresie la colțurile ochilor săi albaștri și calmi, dar încă mai avea aerul unui bărbat care frânge inimile femeilor.

Marcus Purcell.

Venture era un oraș destul de mic, așa că Dani se aștepta să dea nas în nas cu el mai devreme sau mai târziu. Sperase însă ca acest lucru să se întâmple mai târziu.

Mult mai târziu.

— Salut, Dani. Cum îți mai ies numerele de magie?

Când auzi vechea formulă de salut din copilărie, i se puse deodată un nod în gât, dar vocea ei nu o trădă când răspunse așa cum o făcea întotdeauna.

— Iepurele a fugit, dar încă mai am jobenul. Spectacolul tău de magie cum mai merge?

— Mă tem că acum nu prea mai merge treaba. Frumoasa mea asistentă a primit o ofertă mai bună și pe urmă n-a mai avut niciun rost să continui.

Și uite că adusese vorba.

Ce naivă fusese să creadă că Marc nu va aduce vorba despre un subiect pe care ea l-ar fi

evitat oricât de mult era nevoie.

Evitarea era mecanismul ei de apărare, însă nu și al lui. Nici pe departe.

— Nu a fost vorba de o ofertă mai bună, se auzi ea spunând. A fost vorba doar de o... schimbare de care aveam nevoie. De care amândoi aveam nevoie. Tu voiai să rămâi aici, eu nu.

— Nu m-ai întrebat niciodată ce vreau, Dani.

Replica lui o făcu să se înfioare.

— Rădăcinile tale au fost dintotdeauna aici. Nici nu mai era nevoie să te întreb. Și știai că odată ce Paris a hotărât să rămână aici, eu...

— Tu trebuia să pleci, zise el și ridică din umeri. Și totuși uite că te-ai întors.

— În vizită. Pentru că Paris avea nevoie de mine.

— Da, cine de cine mai divorțează e mereu un subiect fierbinte de bârfă pe-aici, așa că am aflat și eu. Trebuie să-i fie greu. Dar îi e mai bine fără el.

— Da? De ce spui asta?

Era dispusă să vorbească despre orice altceva, chiar și despre divorțul dureros al surorii ei. Ceea ce o făcu să-și dea seama, cu oarecare neliniște, de sentimentele ei.

— Pentru că există anumite lucruri pe care un bărbat n-ar trebui să le spună despre soția lui. Nici măcar la beție. Poate mai ales atunci. Lucruri pe care n-ar trebui niciodată să le împărtășească altui bărbat.

Dani nu avu curajul să întrebe cu voce tare despre ce era vorba, dar știa că pe chipul ei se citea nedumerirea.

— Nu aș vrea să reproduc ce mi-a spus el, Dani. Dar a spus multe, și probabil le-a răspândit în toate barurile de pe Coasta de Est, de vreme ce a călătorit atâta. Spunea că Paris era pur și simplu o povară care-l ținea pe loc. Spunea că nu poale să țină nimic doar pentru el. Nici gândurile, și nici măcar visele. Nu exista niciun

sector intim în care ea să nu aibă acces. Spunea că uneori îl făcea să i se ridice părul măciucă.
— Știam că-i era greu să facă față situației, dar...
— N-avea cum să facă față, crede-mă. Nu Dan. Era un lucru pe care nu l-a acceptat niciodată, cu care nu s-a obișnuit niciodată. O ura, pur și simplu. Ceea ce este destul de grav, ținând cont de faptul că, în ciuda acestui lucru, tot s-a căsătorit cu Paris. Să le spui unor străini din baruri că soția ta știe cu adevărat ce gândești, ce visezi și că lucrul ăsta te dezgustă total înseamnă să depășești cu mult măsura. Marc ridică din umeri. Chiar dacă a plecat vreodată cineva urechea la ce spunea el sau dacă a pus-o pe seama băuturii, nu scuză cu nimic faptul că s-a comportat ca un nemernic. În ultimul timp, umbla mai mereu beat. A petrecut câteva nopți după gratii, la mine în secție, până s-a trezit.

Paris îi spusese că Marc era șerif acum, iar Dani simți nevoia să comenteze acest fapt. Și să schimbe subiectul.
— N-am crezut niciodată că o să ajungi să lucrezi în poliție.
— Mda, ce să zic, lucrurile se mai schimbă.

Nu totul se schimbă, își spuse Dani, dar se simțea dezarmată și nesigură și era pe deplin conștientă că stătea pe trotuar în fața drogheriei din centrul orașului, sub privirile lui Dumnezeu și a jumătate dintre cetățenii din Venture și că toți înțelegeau ce se întâmpla acolo.
— Ar fi cazul să plec, se hotărî ea, brusc. Mi se topește înghețata.

Spre marea ei ușurare, el nu reacționă la remarca patetică așa cum o cerea aceasta, ci spuse doar atât:
— Cred că-ți căutai cheile. Le-ai găsit?

Dani scoase cheile din poșetă și folosi telecomanda ca să deschidă portierele Jeep-ului parcat la doar câțiva metri. Când farurile

mașinii clipiră, aceasta luă pungile pe care Marc i le întinse.
— Ai grijă de tine, Dani.

Părea că-și luaseră la revedere, lucru pentru care Dani ar fi trebuit să fie recunoscătoare, dar Marc nu făcuse decât câțiva pași când ea începu să vorbească. Și chiar în timp ce vorbea, era conștientă, cu o certitudine fatalistă, că în acel moment se afla la o cotitură critică în viață. Și habar n-avea ce i se așternea înainte.
— Marc?

El se opri din mers și întoarse capul spre ea, ridicând din sprâncene, fără însă a i se citi nimic pe chip.
— S-a întâmplat ceva... rău în Venture, în ultima vreme? În tot districtul? Vreau să zic, dacă s-a întâmplat ceva cu adevărat rău. Am citit ziarele, dar...
— Te referi la vreo infracțiune?
— Da.

Marc se încruntă.
— Nimic ieșit din comun. Câteva jafuri, cazuri de violență domestică, scandaluri legate de dreptul la proprietate și câteva descinderi în laboratoarele clandestine de amfetamină.
— Nimic altceva?

Încet, răspunse:
— Sunt două cazuri de persoane dispărute care mă îngrijorează.
— Femei?
— O adolescentă. Părinții ei cred că a fugit de-acasă acum vreo două săptămâni. Și o tipă al cărei soț, speriat din cale-afară, insistă că ea nu l-ar fi părăsit niciodată de bunăvoie.
— Când s-a întâmplat asta?
— Săptămâna trecută. Și nici urmă de ca, deocamdată. Tu ce știi, Dani?
— Nimic. Nu știu... nimic. Doar... ai grijă de tine, atâta tot.

El făcu un pas spre ea și-i spuse cu aceeași tonalitate joasă, deși nu era nimeni în jur.

— Ce-ai visat, Dani?

Ea nu reuși să-și ferească privirea. Și nici nu putea să-l mintă.

Nu pe Marc.

— Nimic concret. Nici un chip sau nume. Nici măcar o infracțiune de care să pot să fiu sigură. Știu doar că e de rău.

Se gândi la adolescenta și tipa care dispăruseră și o trecură fiori reci, în ciuda vremii calde din după-amiaza însorită de octombrie. Știu că e ceva rău aici, o otravă. O ființă malefică, nu știu cine.

— Dani, știm amândoi că diavolul nu trebuie să aibă coarne și coadă ca să fie recunoscut. Dacă mi-ai putea spune mai mult...

— N-am ce să-și spun. Cel puțin, deocamdată.

Cuta dintre sprâncenele lui se adânci și Marc mai făcu un pas spre ea.

— Ai avut visul ăsta de mai multe ori?

Ea încuviință, nefiind dispusă să recunoască faptul că în ultimul timp visul se repeta foarte des.

— OK. Vino diseară să mă iei. Ia-mă și pe mine în visul tău.

Dani își dădu seama de-abia mai târziu că ideea nu o șocase atât cât ar fi trebuit. Acum însă, clătină din cap și spuse:

— Nu pot să fac asta.

— Ba sigur că poți. Ai mai făcut-o și înainte.

— S-a întâmplat acum mulți ani, Marc. În altă viață.

Și habar n-aveam ce periculos era.

Marc mai făcu un pas spre ea și acum stătea în fața ei, atât de aproape, încât Dani trebui să încline capul ca să-l privească în ochi.

— *Mie* lucrul ăsta nu mi-a dat niciodată fiori, Dani, vorbi el cu voce joasă. Nu m-a speriat niciodată. Nu l-am urât. Nu m-a făcut nicicând să mă gândesc la tine altfel decât ca la femeia

deosebită și extraordinară pe care am iubit-o. În caz că nu știai asta.

Dani avea vaga bănuială că rămăsese cu gura căscată.

— Vino să mă iei diseară, repetă Marc.

Apoi îi întoarse spatele și se îndepărtă de ea.

Dani reuși cumva să urce în mașină, cu pungi cu tot. Își spuse că prăjitura de casă cu stafide pe care o cumpărase se strivise probabil, căci strânsese cu disperare de pungi. Cu siguranță că și înghețata se topise. Nu-i păsa prea mult însă nici de una, nici de alta.

În caz că nu știa.

În caz că nu știa.

Dumnezeule mare!

Era încă buimacă atunci când îi sună mobilul, și-i trebui ceva timp până să-l scoată din poșetă. Răspunse, în timp ce-și propuse în gând să-și cumpere o altă poșetă sau cel puțin să o organizeze mai bine pe aceasta. Știa, fără să se uite la identitatea apelantului, că era Paris.

— Avem musafiri, declamă Paris fără nicio introducere.

Dani închise ochii.

— Nu-mi spune.

— Mă tem că ai ghicit. A venit Miranda Bishop. Cu John.

Ajutorul de șerif Jordan Swain se făcea cu profesionalismul care-l caracteriza, cu devotamentul și inteligența de care dădea dovadă, cu istețimea și alura de mascul cuceritor pe care i-o dădea uniforma, mulțumită geneticii generoase a blonzilor și programului riguros de exerciții fizice din fiecare dimineață.

Era cunoscut și pentru stomacul lui de fier, însă tocmai acesta îl trădă în acea după-amiază târzie de miercuri.

— Îmi cer scuze, bălmăji el printre dinți, când se întoarse din vizita urgentă pe care o făcuse în tufișurile aflate la câțiva metri depărtare, dincolo de banda galbenă care delimita locul crimei.

Șeriful mormăi:

— Cel puțin ai reușit să treci de bandă. Aș fi fost supărat foc dacă ai fi contaminat locul crimei, Jordan.

— Cum aș putea să-l contaminez mai mult decât este?

— Ești glumeț.

— De fapt, chiar nu e nimic de râs.

Jordan înghiți în sec și încercă să nu se gândească la tot sângele împroșcat și organele împrăștiate din jurul lor. Lucru care se dovedi a fi foarte dificil, deoarece acestea chiar *erau* peste tot și era al naibii de greu să nu le vezi.

Casa – nelocuită, cu o plăcuță pe care scria „De vânzare” afișată în curtea îngrijită din față – se afla la capătul unei alei lungi și se întindea pe o suprafață destul de mare, motiv pentru care probabil că nimeni nu observase măcelul care avusese loc în curtea interioară din spate, lângă piscină, care înainte oferea un peisaj încântător și pașnic.

Asta până când venise grădinarul pentru treburile de rutină și dăduse colțul din spatele casei cu roaba plină de unelte și echipament necesar pentru pregătirea plantărilor de iarnă ce aveau să urmeze. Roaba, răsturnată, zăcea și acum așa cum o abandonase acesta, chiar la ieșirea din zona piscinei, când o luase la fugă după ce dăduse cu ochii de înspăimântătorul carnagiu.

Și chiar asta era. Comparația care-l făcuse pe Jordan să dea fuga la tufișuri și să dea afară ce mâncase la prânz era că întreaga scenă arăta ca și cum cineva ar fi îndesat o vacă de greutate medie într-un aparat de mărunțit lemnul.

— Iisuse, Marc, ce animal ar face așa ceva?

— Cel pe care trebuie să-l prindem noi.

Marc le arătă o pungă de plastic transparentă, cu probe prelevate de la fața locului, ce conținea un cuțit de vânătoare imens și plin de sânge, cu lama zimțată. Îl studie încruntat.

— Cam câte magazine crezi că vând așa ceva?

— Oh, la naiba, cel puțin vreo douăsprezece, dacă nu chiar mai multe în tot districtul. Fără să mai punem la socoteală casele de amanet.

Marc încuviință.

— Așa mă gândeam și eu. Nu sunt prea multe șanse ca arma crimei să ne ofere vreun fir pe care să mergem. În plus, faptul că a lăsat-o la locul crimei arată fie că făptașul e foarte prost, fie foarte sigur că aceasta nu va putea să ne ducă la el.

— Nu vreau să mă gândesc că o persoană atât de malefică este și inteligentă, spuse Jordan, dar cred că vom regreta dacă am presupune contrariul.

— Da, așa e. O să încercăm totuși să aflăm ce putem.

— Poate avem noroc, se arătă Jordan de acord, dar oarecum neîncrezător.

Marc îl privi pieziș, apoi îi făcu semn unuia dintre cei doi tehnicieni criminaliști să vină la el și-i înmână cuțitul.

— Shorty, ai găsit tu sau Teresa ceva ce nouă ne-a scăpat?

— Până acum nu, șefu'!

Shorty[1] – care se supunea și el tradiției poreclelor, fiind de fapt mai înalt decât ceilalți doi bărbați și chiar decât majoritatea lor – clipi cu ochii cârpiți de somn și păru că-și înăbușă un căscat.

— S-ar putea să fie nevoie să mutăm banda cu câțiva metri; cred că am găsit câteva bucăți din partea dreaptă a corpului, la marginea zonei delimitate.

Jordan, care era cât pe ce să întrebe caustic dacă au de gând să-l mai țină treaz pe Shorty, simți cum i se întoarce iar stomacul pe dos când auzi noile detalii.

Marc spuse cu stoicism:

— Deci victima *era* femeie.

— E greu de spus fără... părțile relevante, zise Shorty, dar așa crede Teresa. Și eu sunt de aceeași părere. Am găsit un vârf de deget cu ojă pe unghie. E degetul mic, cred.

Jordan se retrase din nou în tufișuri.

Shorty îl urmări puțin cu privirea, apoi își îndreptă atenția din nou spre chipul inexpresiv al șerifului.

— Scuza mea se bazează pe cinci ani de gardă la morgă în Atlanta, explică el. A dumneavoastră care este?

— Furia, spuse Marc Purcell.

— Aha, vă folosiți furia ca un scut. Am mai cunoscut și alți oameni ai legii care procedau așa.

Shorty se încruntă, luându-i seama șerifului fără jenă.

În acest ținut în mare parte rural, nu se întâmplau prea multe crime și cele mai multe erau de genul celor dintre soți sau cele născute din ranchiună, cazuri în care criminalul era la fel de evident ca și victima, probabil stând aplecat deasupra cadavrului, nedumerit, cu pistolul încă fumegând sau cu un cuțit murdar de sânge în mână.

Aceste cazuri nu erau greu de rezolvat.

În cei doi ani de când Shorty lucra cu departamentul șerifului, aceasta era prima crimă adevărată, la care lucra cu Purcell.

Interesant tip, își spuse Shorty în sinea lui. Născut și crescut aici. Urmase o facultate de prestigiu în Carolina de Nord, și-și luase licența în drept; se întorsese în Venture ca să practice avocatura. Se zvonea prin secție că i se pregătise o funcție în politică, o chestie de

familie care se perpetua de generații, și toată lumea fusese oarecum surprinsă când el alesese poliția în detrimentul oportunităților politice.

Pe Shorty nu-l mira acest lucru. Își petrecuse toată viața de adult în preajma polițiștilor și tipul ăsta era polițist până în măduva oaselor. Existau astfel de oameni, poate cu un simț înnăscut al dreptății sau doar peste măsură de înfuriați – așa cum recunoscuse și Purcell —, care considerau că lumea e haotică și că e nevoie de cineva care să încerce măcar să restaureze ordinea. Cineva care să preia misiunea și să ducă o luptă dreaptă.

O cauză pierdută, credea Shorty, căci acum răufăcătorii dispuneau de resurse financiare și aveau acces la mult prea multe jucării periculoase. Însă existau cu siguranță cauze mai rele pe care să ți le alegi în viață. Era destul de conștient de acest lucru, de vreme ce propriile ambiții se limitau de obicei la o partidă de sex pentru sfârșitul de săptămână ce urma.

Părând că nu observă că i se ia seama, șeriful întrebă:

— Greșesc dacă spun că a și omorât-o aici, nu doar a măcelărit-o?

— Am găsit niște sânge arterial împroșcat acolo, lângă piscină, așa că asta ar fi și părerea mea. Nu știu dacă mai era conștientă, dar cred că a mai trăit destul de la prima tăietură pe care i-a făcut-o criminalul.

— Adică vrei să spui că a torturat-o?

— Vreau să spun că voia să o facă să sângereze. Și dacă ne luăm după urmele de sânge, a mutat-o din loc în loc în timp ce-o măcelărea.

— De ce-ar face așa ceva, pentru numele lui Dumnezeu?

— Poate că voia să facă un tablou pentru noi.

Shorty făcu o grimasă când șeriful se holbă la el.

— Îmi cer scuze, dar n-o spun din lipsă de respect. A târât-o și majoritatea urmelor arată că

victima era grea ca o piatră de moară când o muta din loc în loc, spuse el arătând eu mâna spre o suprafață de beton din apropierea lor, unde se imprimase o urmă de sânge pe care până și un profan ar fi identificat-o ca fiind dovada că victima fusese târâtă.

— Ca urma de-acolo. Și cea din partea cealaltă a piscinei. Nu sunt psiholog criminalist, dar am văzut o mulțime de locuri ale crimei pline de sânge și pot să spun că acesta e... foarte, foarte ciudat.

— Mi-aș fi dorit să fi spus doar sinistru și îngrozitor.

Shorty se uită mirat la el, apoi ridică din umeri.

— Așa cum am spus, am mai văzut locuri ale crimei pline de sânge. Dar majoritatea sunt rezultatul faptului că s-a înfuriat cineva peste măsură și a luat-o razna. Dacă arma e un cuțit, atunci agresorul înjunghie victima, o taie și nu se lasă până nu mai mișcă. Însă singurul motiv pentru care criminalul mută cadavrul după înfăptuirea crimei este pentru a se descotorosi de el. Dar individul ăsta, fie nu putea să se hotărască unde să lase cadavrul, fie... pur și simplu se distra. Poate o așeza în diferite poziții. Mai tăia câte o bucată din ea. Aș băga mâna în foc că cel puțin câteva dintre organele interne au fost aranjate cu multă grijă.

Purcell spuse, fără să se citească vreo emoție pe chipul lui:

— Cum ar fi inima, așezată la capătul trambulinei?

— Da. Cred că un psiholog ar avea multe de zis. Ar putea să scrie un material despre motivul pentru care agresorul a ales să înfășoare treizeci de centimetri din intestinul mic în jurul tufișului de trandafiri și să explice de ce exact o jumătate de ficat zace în mijlocul vasului pentru păsări de-acolo. N-am găsit încă și cealaltă jumătate.

Purcell trase aer în piept.

— Shorty, ce părți din victimă *nu s-au găsit* încă?
— Destul de multe. Vârful degetului e singurul os pe care l-am găsit. Am găsit și piele, dar bucăți, ca și toate celelalte părți ale corpului. Majoritatea organelor interne sunt aici, inclusiv o parte din creier.
— Deci i-a scos mațele *și* i-a deschis și craniul.
— Așa se pare. N-am găsit nicio parte din scalp până acum, dar e o urmă în piatra de coronament de la piscină care pare a fi de topor sau toporișcă, acolo am găsit urme de creier.
— N-ar fi putut să utilizeze cuțitul ca să...
— Nu, a avut nevoie de ceva mult mai greu și cu o lamă solidă. Părerea mea e că n-ar fi putut s-o facă decât cu o toporișcă, și numai cu una bine ascuțită. Putea să fie și ceva mai mare, dar tăietura din piatră măsoară doar zece centimetri lungime și marginile se disting clar, așa că nu cred că a fost vorba de o lamă lungă și curbată. Aș merge pe varianta unui topor sau a unei toporiște.
— Dar n-am găsit niciuna, nici alta.
— Deocamdată. Poate că era jucărioara lui personală și n-a vrut să se lipsească de ea.
— Da. Da, poate.
— Am găsit și câteva fire de păr în urma lăsată de obiect, care nu se vedeau din cauza sângelui închegat. Erau prea năclăite de sânge ca să-ți poți da seama de culoarea părului, dar, ei bine, de îndată ce ne vom întoarce la laborator, o să aflăm mai multe despre ea. Repet, nu sunt psiholog criminalist, dar nu cred că agresorul a avut intenția să lase vreun fir de păr la locul faptei, așa că cele câteva fire pe care le-am găsit pot fi importante.

Purcell se uita lung la trambulina de deasupra piscinei împroșcate cu sânge, unde încă se afla inima femeii ucise, și Shorty își spuse în sinea lui că șeriful își stăpânea furia cu toate puterile și cu o voință dată naibii.

— Vârful degetului, vorbi șeriful într-un târziu. E destul pentru amprentă.
— E destul.
— Bun. Să-mi aduci amprenta, Shorty. Și orice altă informație, inclusiv propriile tale teorii și supoziții. Vreau să aflu și părerea ta despre ce s-a întâmplat aici. Ai înțeles?

Shorty nu se obosi să rostească vreo vorbă, ci dădu doar din cap și porni – cu ceva mai multă grabă decât îi stătea în fire – să-și reia munca. Își spuse că furia e un scut bun, însă furia lui Marc Purcell începea să ardă mocnit.

Nu și-ar fi dorit să fie în preajma lui când, în sfârșit, avea să răbufnească.

Ea știa.

Marc se întrebă dacă asta visase Dani și nădăjduia din tot sufletul să nu fie așa. Nu asta.

Dar ea știuse că ceva rău avea să se întâmple sau se întâmplase deja, iar asta era ceva ce Marc nu și-ar fi dorit să vadă vreodată.

Doar că-l încerca un sentiment apăsător, simțea o greutate în stomac care-i spunea că acesta era doar începutul, că lucrurile aveau să meargă mult mai prost până ca ele să dea semne de ameliorare. Dani păruse îngrijorată, ceea ce era destul de neobișnuit; ea nu lăsa să i se vadă frământările, întotdeauna fusese așa. Dar, mai mult chiar, el îi simțise neliniștea, ca un ghiont în pântece, și brusca redeșteptare a legăturii care-i unea altădată îl luase pe nepregătite.

Fusese atât de surprins, încât spusese mai mult decât intenționase despre sentimentele lui.
— Marc? Îmi cer scuze.

Vocea lui Jordan suna la fel de îngrețoșată pe cât îi era și expresia chipului – palid, cu o privire abătută.
— Dar nu cred că...
— Întoarce-te la secție, îl îndemnă Marc, gândindu-se doar cum să-și facă meseria.

Verifică dacă avem amprente în cazul lui Karen, nevasta lui Bob Norvell, sau al lui Becky, fiica soților Huntley. Dacă nu sunt la dosar, trimite acasă la victime câteva echipe cu tot ce le trebuie, ca să facă rost de ele.

Însă Jordan părea să se simtă și mai rău.

— Familiile lor o să pună întrebări. Ce să le spun?

Marc răspunse fără să ezite.

— Că avem nevoie de toate informațiile pe care le putem aduna, ca să dăm de urma persoanelor dispărute și că, în unele cazuri, amprentele sunt mai valoroase decât pozele.

Apoi se opri ezitând, după care adăugă ferm:

— Spune-le oamenilor din echipe să caute ceva care să conțină ADN. Perii de păr, lame, periuțe de dinți, orice ar putea să ne ofere ce ne trebuie. Și să le mai spui să fie discreți.

— Deci, nu le spunem familiilor despre... asta?

— Nu, până nu știm ceva sigur. Până atunci vreau să păstrăm totul secret, ai înțeles, Jordan? Cel care va divulga ceva jurnaliștilor va trebui să-și caute alt loc de muncă de mâine și poate să fie sigur că n-o să plece de-aici cu scrisoare de recomandare.

— Înțeleg, Marc, și vor înțelege și ceilalți. Dar știi la fel de bine ca mine că nu vom putea să ascundem mult timp ce s-a întâmplat aici.

— O să ținem secret cât de mult timp putem.

Telefonul mobil sună și Marc răspunse după primul apel.

— Alo!

— Marc, Dani la telefon. Știu că ești ocupat, dar...

— Știi unde sunt? Știi ce am în fața ochilor acum?

Marc își dădu seama că tonul lui era prea aspru, dar nu putea să vorbească altfel.

Persoana de la celălalt capăt al firului tăcu o clipă, apoi vorbi încet:

— Știu. Trebuie neapărat să faci cunoștință cu niște oameni. Acasă la Paris. Poți să vii?
— Sunt pe drum, spuse Marc.

4

Se văzu nevoit să decupeze imaginea ei din altă poză, căci prima se mototolise rău de tot. Dar nu era nicio problemă.

Făcea întotdeauna copii.

Acum, că nu mai era așa de tensionat și își mai potolise pofta, reuși să înlăture cu grijă toate bucățelele neinteresante din poză, lăsând doar imaginea ei.

O așeză deoparte și întinse mâna după altă fotografie. De data asta, cadrul era o benzinărie. Ea stătea lângă mașină și umplea rezervorul.

Următoarea poză o arăta plimbând un câine prin parc. Stătu puțin în cumpănă și, în cele din urmă, decupă și câinele.

Pfui! Nu se gândise până acum la câini, dar...

Mintea lui refuză ideea și el se încruntă. Nu, câini nu. Fără animale.

Ei nici măcar nu-i plăceau animalele. N-ar fi suportat să aibă animale nici în curte, cu atât mai puțin în casă. Erau chestii murdare.

Chestii murdare, murdare de tot.

— Nu. Fără câini. Fără animale. Ele nu sunt importante.

Tăie câinele din poză și-l aruncă în coșul de gunoi.

Atunci, doar ea.

Numai ea.

Munci cu sârg până termină tot teancul de poze, decupând doar imaginea ei și aruncând restul la coș.

După ce termină, adună cu grijă decupajele și le duse în camera alăturată.

Încăperea era mare, și pereții groși din beton făceau să fie răcoare înăuntru, contribuind la rezonanța camerei. Îi plăcea acest lucru, deși munca sa din ultimul timp nu

permisese efectului de ecou să se manifeste prea mult.

Deasupra era un reflector puternic care arunca lumină asupra unei mese de inox din centrul camerei, de care pentru moment nu păru interesat. Se îndreptă însă către perete, unde o fâșie lungă de lumini cu halogen era aruncată de spoturi mai mici, dispuse pe una dintre grinzile de deasupra, îndreptate cu atenție spre aranjamentul geometric precis de pătrate de plută, aliniate de-a lungul peretelui, de la podeaua de ciment până la tavanul cu grinzi la vedere.

Totul era aliniat perfect.

Folosise un laser de nivel. Un aparat extraordinar, foarte util.

Fiecare pătrat de plută avea latura de șaizeci de centimetri și era încadrat de o linie groasă de vopsea neagră care îl separa de pătratele de lângă el. Trei dintre acestea erau aproape pline cu imaginile decupate ale unei femei, fiecare femeie având pătratul ei, și nu existau două pătrate cu poze unul lângă altul.

— Trăim singuri, mormăi el. Și murim tot singuri.

Se dădu câțiva pași înapoi, după care alese un pătrat de pe mijlocul peretelui, asigurându-se din nou că e izolat de celelalte. Trase mai aproape de pătrat o masă de lucru pe rotile, din inox, așeză imaginile cu grijă pe suprafața lucioasă și deschise o cutie de plastic cu piuneze albe.

Îi luă cel puțin un sfert de oră să aranjeze pozele cu grijă, să le prindă cu piuneze pe panoul de plută. Bineînțeles, mai lăsase loc și pentru alte poze. Urmau să mai fie și altele.

Aceste fotografii erau primele. Urmărirea.

Și apoi, ea.

După care fotografiile prezentând metamorfozarea ei se vor alătura celorlalte, pe propriul ei pătrat de plută. Până când, în sfârșit,

tabloul avea să fie complet. Până când ea avea să fie terminată.

Într-un târziu, se îndreptă spre mijlocul camerei, spre masa de-acolo.

Femeia era imobilizată, desigur. El se îngrijea mereu de acest aspect. Și drogurile își făcuseră efectul; de-abia acum începea ea să se dezmeticească; clipea, încercând să-și recapete vederea.

El aşteptă până când ea îl văzu. Se uită la ochii ei măriți, plini de groază.

Îi zâmbi de deasupra.

— Bună, iubito. O să ne distrăm de minune.

5

Chiar dacă nu se schimbase încă ora de vară, soarele apunea și aerul se răcise de-a binelea, când Marc parcă mașina de serviciu, care nu purta niciun însemn al Departamentului de poliție, pe aleea casei renovate de la ferma lui Paris Kincaid, aflată la marginea orașului. Presupuse că BMW-ul lui Paris era în garaj, de vreme ce nu se vedea, și se știa că aceasta era pretențioasă și nu lăsa mașina afară în ploaie, soare sau vânt.

Jeep-ul lui Dani era și el parcat pe alee, în fața mașinii de serviciu a lui Marc. Iar lângă el era un SUV negru care voia să treacă drept unul oarecare.

Că și reușește, ce să-ți spun! De ce nu se pun plăcuțe de înmatriculare pe care să scrie FBI?

Fie că un vehicul avea sau nu plăcuțe de înmatriculare standard de Georgia, Marc știa când avea în fața ochilor unul de-al FBI-ului.

Și fiindcă nu voia să-și imagineze ce căutau agenții FBI aici, chiar în acea zi, fără să-i cheme nimeni și, dă Doamne!, fără să fie nevoie de ei, alese să se concentreze la mașina care sărea în ochi și se gândi de ce oare optase FBI-ul pentru un astfel de vehicul.

Deși erau SUV-uri pe toate străzile, acesta avea ceva care-l dădea pur și simplu de gol. Era mult prea strident pentru gustul lui. Marc nu purta niciodată uniformă, nu-și ținea arma la vedere dacă nu era neapărat necesar și luase toate măsurile ca mașina lui de serviciu, care nu purta niciun „semn distinct”, să arate mai degrabă ca a unui om de afaceri decât ca o mașină care aparține unui reprezentant al forțelor de ordine.

Nu-i plăcea să fie ostentativ atunci când veghea asupra orașului; poate că poziția pe care

o ocupa era, în mintea unora, politică, dar nu și pentru el, și probabil că știa mai multe despre ce se petrecea în Venture decât ar fi putut să creadă că știe orice șerif de dinaintea lui.

Nu că ar fi fost mereu o plăcere să fii așa de bine informat.

Ca acum. Faptul că cel puțin un cetățean din Venture avusese parte de o moarte groaznică și că până în prezent fuseseră găsite doar bucăți din victimă îi producea o senzație de greață care lui Jordan, ajutorul lui, îi era cunoscută. Diferența era că lui Jordan i se făcea rău fizic și reușea în mare parte să se elibereze de otravă și noaptea să doarmă ca un prunc.

Marc avea să aibă coșmaruri săptămâni întregi.

Presupunând că va putea să doarmă.

Dani îl întâmpină pe verandă, palidă și trasă la față, îngrijorarea pe care-o avusese mai devreme pe chip fiind acum și mai evidentă.

— Îmi pare rău, spuse ea imediat. Când am vorbit mai devreme, în oraș, nu știam.

— Știai tu ceva.

Nu era chiar o acuzație.

— Da. Dar nu asta. Ce știam – ce știu și acum sau cred că știu – nu s-a întâmplat încă.

Marc cugetă puțin, apoi ridică din umeri și lăsă discuția asta pe mai târziu. Acum trebuia să-l preocupe ce se întâmplase, nu ce s-ar putea întâmpla.

— Când ai sunat acum câteva minute, știai.

— Da, pentru că mi-a spus cineva. Hai, intră, Marc. Sunt niște oameni aici pe care trebuie să-i cunoști.

Agenți FBI. Dar de ce să vină așa? De ce așa de... neoficial? Nu se clinti din loc.

— Mi-ai mai spus. Ce oameni?

Dani nu păru surprinsă sau ofensată de încăpățânarea lui și-i răspunse prompt:

— Unul dintre ei e John Garrett. Probabil că ai auzit de el.

— Am auzit că e foarte bogat și influent. Nu pot să-mi imaginez ce naiba caută în Venture.
— E un om bun, încearcă să aducă o schimbare. El și soția lui, Maggie, conduc compania pentru care lucrăm eu și Paris. Ai auzit de Haven?
— Știu că nu e a FBI-ului.
— Nu. E privată.
— Asta e tot ce știu. Mai știu că Paris a tot călătorit în interes de serviciu, dar, din câte-mi amintesc, n-a spus nimic niciodată despre meseria ei, doar a menționat o dată, în treacăt, numele companiei. Părea să aibă un program foarte flexibil.
— Presupun că oamenii au observat lucrul ăsta, șopti Dani.
— Când ești plecată o săptămână în interes de serviciu și pe urmă o lună sau mai mult stai acasă, cred și eu că oamenii bagă de seamă. Însă îți spun sincer că majoritatea au presupus, cel puțin anul ăsta, că Paris e încă întreținută de fostul soț.
— La naiba! N-o să-i placă deloc dacă o să afle.
— M-ar mira foarte mult să nu știe deja. Bârfa în Venture nu se face pe la spate, e o activitate de recreere. Vrei să-ți spun în câte orașe a fost nevoit Dan să plece cu serviciul în ultimul an? Am înțeles că se puneau pariuri că el și Paris s-au întâlnit de cel puțin două ori ca să încerce să se împace.
— Sper că ai pariat contra.
— Da, chiar așa am și făcut. Adăugă, deliberat: Le cunosc puțin mai bine pe gemenele Justice decât cetățeanul de rând din Venture.

Pentru o clipă, crezu că Dani avea să-l provoace cu privire la acest subiect, dar, în cele din urmă, ea trecu mai departe, alungând gândul cu un gest al mâinii.
— Dar cei din oraș nu știu multe despre Haven. Tu știi mai mult?
— Recunosc că am fost curios. Am întrebat în stânga și-n dreapta. În poliție se zvonește că e o

organizație civilă cu membri nonconformiști, care se presupune că sunt mediumuri, oameni care aproape că n-au toate țiglele pe casă.
— Mulțumesc foarte mult.
— Îți spun doar ce-am auzit.

În ciuda vorbelor ei, Dani nu părea să se simtă ofensată și încuviință.
— Bine, și ce-ai mai auzit?
— Că serviciile pe care le oferă Haven merg de la consiliere în cazurile poliției și demararea unor anchete independente legate de fraudele în asigurări și până la infiltrarea sub acoperire în companiile mari pentru a găsi dovezi de spionaj industrial și corporativ. Și că sunteți dispuși să acceptați aproape orice caz – cu prețul potrivit.

Dani spuse aproape în șoaptă:
— John avea dreptate. Trebuie să mai lucrăm la imaginea noastră.
— Înseamnă că zvonurile nu sunt fondate?
— În mare, nu. Suntem majoritatea mediumuri, cu abilități și grade diferite de putere și control. Mulți dintre noi sunt chiar... puțin ieșiți din comun chiar și printre mediumuri, cu abilități pe care nu le găsești enumerate în nicio carte de specialitate. Avem un program extrem de flexibil, deoarece fiecare dintre noi deține o capacitate care poate fi de folos unui caz anume sau unei anchete, dar cu siguranță nu tuturor. Eu și Paris... ei bine, mai ales tu ar trebui să știi că ceea ce facem noi nu ar fi de prea mare folos într-o anchetă obișnuită.
— Luând în considerare faptul că tu ești clarvăzătoare doar de când visezi și că abilitățile lui Paris nu prea se manifestă dacă nu lucrați în echipă, da, îmi dau seama de ce ar fi un dezavantaj dacă v-ați folosi de capacitățile voastre ca de niște instrumente de lucru.
— Exact.
— Și totuși, aveți oferte de lucru.

Ea încuviință.

— Te-ar mira să afli câte cazuri ieșite din comun există. Sau poate că nu. Eu, una, am fost mirată.

În loc să se arate interesat de aceste cazuri, Marc spuse:

— E adevărat ce se zvonește despre serviciile pe care le oferă Haven?

— Oferim consiliere și ne ocupăm de anchete. Lucrăm atât cu poliția, cât și cu firme private și persoane particulare. Și, dacă situația o cere, lucrăm și sub acoperire.

— Și vă vindeți serviciile celui care oferă mai mult?

Dani clătină din cap.

— Nu, n-ai dreptate. Chiar deloc. Știi ceva despre DSIC?

Aha!

Acum începea să înțeleagă ce căuta mașina FBI-ului parcată în fața casei lui Paris, deși avea încă suspiciuni și îl îngrijora sincronizarea cu evenimentul în cauză.

— Am auzit de el, răspunse Marc. Și-a câștigat o reputație bună în ultimii ani, prin munca asiduă și procentajul foarte mare de cazuri rezolvate. Forțele de ordine îl consideră de asemenea demn de încredere pentru că face exact ce spune – oferă consiliere și ajutor, fără să preia controlul. Și nu are pretenția să culeagă laurii, cel puțin nu în public. De fapt, stă cât mai departe posibil de lumina reflectoarelor.

— Haven e practic o ramură civilă a Departamentului Special de Investigații Criminale. John Garrett are un prieten bun în departament. La un moment dat, s-a derulat o anchetă la care a participat și el, și uite-așa, dintr-una într-alta, ideea înființării unei organizații civile a părut logică, din dorința de a nu se irosi talentul unor oameni. Pentru alcătuirea departamentului, șeful a căutat un număr de mediumuri puternice care nu erau

făcute să fie polițiști, agenți FBI sau ceva de genul ăsta.
— Oameni nonconformiști?
Dani clătină din cap, apoi ridică din umeri.
— Poate că unii, da. Oameni cărora nu le plac regulile, care nu sunt... acceptați ușor de ceilalți. Bagajul emoțional este mai degrabă regula generală decât o excepție, și poate să-i încurce pe unii mai mult decât pe alții. Folosirea capacităților de medium poate să aducă foarte mult cu o înșelătorie și mulți dintre noi am avut experiențe neplăcute cu politica. În plus, simplul fapt că ești medium pare să-i facă pe unii dintre noi... fragili. E greu să lucrezi cu ei sau cel puțin nu pot lucra în anumite structuri rigide cum sunt forțele de ordine.
— Deci lucrezi în afara legii.
— Nu suntem infractori sau escroci, Marc.
— Nu?
— Nu. Dani expiră scurt și adăugă: Nu-mi imaginam că trebuie să duc muncă de lămurire tocmai cu tine.
— Cu ce anume să mă lămurești, Dani? Că abilitățile paranormale sunt un lucru firesc? Știm amândoi că sunt în tabăra celor care cred în astfel de lucruri. Dar asta nu înseamnă că eu consider că e o idee bună să amesteci niște oameni care sunt mediumuri instabile cu un criminal care e cel mai tare la capitolul instabilitate.
Dani tresări vizibil.
— Și Miranda a zis că nu e bine, dar...
— Cine e Miranda? Este agent FBI sau face parte și ea din Haven?
— Ea reprezintă Departamentul Special de Investigații Criminale. Soțul ei, Noah Bishop, a înființat departamentul, a luptat pentru ea, a recrutat oamenii potriviți. El e oficial șeful departamentului, dar îl conduc amândoi. Între ei există o legătură... deosebită. Hai, intră, Marc. Hai să asculți ce avem să-ți spunem.

Dar Marc tot nu se clinti din loc.

— Nu-mi amintesc să fi cerut nimănui ajutorul.

Dani ezită, apoi spuse cu hotărâre:

— Cred că, în locul tău, majoritatea șerifilor ar aștepta. Ar ancheta crima asta separat. Și apoi pe următoarea. Și poate că înaintea celei de-a treia sau chiar imediat după, ar realiza că au de-a face cu un criminal în serie. Atunci de-abia ar cere ajutor. Și deja ar fi prea târziu.

— Majoritatea șerifilor.

— Da. Dar nu și tu.

— De ce nu?

— Pentru că la tine nu primează orgoliul, ci dorința de a se face dreptate. Pentru că intuiești mai bine decât majoritatea că în jurul nostru sunt în permanență forțe întunecate. Și pentru că ce ai văzut azi a fost doar vârful aisbergului, și asta simți tu. E ceva ce știi în adâncul tău.

— Dani...

— E ceva malefic, Marc. Ce se ascunde în spatele a ceea ce ai văzut azi e răul în formă pură. Ceva căruia o anchetă convențională nu i-ar face față.

Trase aer în piept și adăugă:

— Și tu știi asta.

*

Jordan Swain se mândrea nu numai cu aspectul fizic, ci și cu faptul că era un polițist bun. Nu se alăturase echipei șerifului doar pentru că era o slujbă mai bună decât cea de agent imobiliar sau de asigurări sau ceva de genul ăsta.

Ci pentru că-și dorea cu adevărat să ajute oamenii.

Până acum, cariera lui urmase cursul pe care și-l plănuise.

Până acum.

— Cu prima ocazie când o să avem o zi liberă cât de cât, eu și Shorty o să vă învățăm puțin să prelevați eventuale dovezi și probe ADN, îi spuse Teresa Miller, implacabilă.

— Teresa, știu că-ți cer mult, dar...

— Mult? Iisuse, Jordan, tu ești cel care ți-ai vărsat mațele la locul crimei de cel puțin două ori azi.

— Și nu mi-e rușine cu asta, spuse el cu deplină sinceritate. Dacă aș fi vrut să mă uit de-aproape la sângele împroșcat și la intestinele împrăștiate peste tot, aș fi urmat specializarea ta. Dar *tu* ți-ai ales-o, Teresa. Și până nu ni se dă ziua aia liberă, vreau ca tu să coordonezi o echipă și Shorty pe cealaltă, și să mergeți să prelevați amprente și probe ADN din casa familiilor Norvell și Huntley.

— La naiba!

— Azi.

— N-a mai rămas prea mult din ziua de azi, Jordan. Și de ce trebuie s-o facem neapărat acum?

— Pentru că așa a zis șeriful. Pentru că ar fi trebuit s-o fi făcut deja când ni s-au raportat disparițiile.

— Dar nu asta e procedura standard de operare, nu se face așa pentru fiecare persoană dispărută.

— Acum, se face. Uite, Teresa, îmi pare rău, dar am nevoie ca voi doi să vă ocupați de treaba asta. O să fiți plătiți dublu, dacă asta ajută cu ceva.

Teresa oftă și, pentru prima dată, pe chipul ei păru să se citească epuizarea.

— Nu ajută cine știe ce. Nu văd cum o să dau ochii cu familiile alea, când știu că toată după-amiaza am adunat probabil bucăți din niște persoane care le-au fost dragi.

— Da. Da, știu.

Își îndreptă umerii.

— Bine, o să-l anunț pe Shorty și o să ne strângem echipele. Oamenii noștri o să le ia amprentele membrilor familiei, în timp ce noi doi o să strângem toate probele pe care le găsim. Și probe ADN, dacă sunt.

— Șeriful a spus să încercăm să nu alarmăm familiile că prelevăm probe ADN, îi aminti Jordan.
— Da, te-am auzit și prima oară când ai spus. Dar poți să-i transmiți șerifului din partea mea că eu cred că ar face mai bine dacă le-ar spune ce am găsit azi – și asta cât mai repede. Pentru că amândoi știm că o să se afle până la urmă.
— Trebuie mai întâi să identificăm victima, Teresa. Poate că așa o să putem să scutim măcar o familie de certitudinea că o fiică sau o soție a fost măcelărită.

Teresa scăpă un hohot de râs strident.
— Și crezi că o să putem să facem lucrul ăsta?

Întrebarea îl luă pe nepregătite.
— Dacă identificăm victima, vom putea să eliminăm...

Se opri, simțind cum îl străbat fiori reci când o văzu pe Teresa clătinând încet din cap.
— Ce e?
— Jordan, am făcut niște analize preliminarii de sânge și țesut prelevate mai devreme de la locul crimei.
— Și?

Brusc, își dori să-și poată retrage întrebarea. Dar era prea târziu.
— Și pot să-ți spun de pe-acum că avem mostre de sânge și țesuturi de la cel puțin două victime. Cel puțin două.

*

Dacă Marc n-ar fi știut dinainte de a face cunoștință cu cei doi străini care-l așteptau în camera de zi a lui Paris că Miranda Bishop conducea DSIC-ul, ar fi crezut că celălalt este agent FBI.

John Garrett chiar arăta ca un agent FBI.

Era un bărbat solid, lat în umeri și cu o constituție atletică. Avea părul negru și privirea unei persoane obișnuite să dea ordine, iar costumul negru pe care-l purta nu făcea decât să accentueze această impresie.

Miranda Bishop, pe de altă parte, era îmbrăcată lejer, cu o bluză de mătase și blugi care nu-i ascundeau câtuși de puțin corpul cu dimensiuni de manechin; avea părul lunguț, negru ca tăciunele și strâns la ceafă, și era prima femeie superbă pe care Marc o vedea în carne și oase.

Aceasta era prima lui impresie.

Când îi strânse mâna, o clipă mai târziu, o privi în ochii de un albastru electric și își dădu seama imediat că frumusețea ei incredibilă reprezenta cel mai puțin important atu pe care-l deținea aceasta. Nu-i era greu să și-o imagineze în rolul de agent FBI, descurcându-se în orice situație periculoasă care se ivea.

Dar era chiar mai mult de-atât...

— Aveți puteri telepatice, spuse el. Și nu numai atât. Sunteți și clarvăzătoare. Și aveți un scut energetic al naibii de bun.

— Ți-am spus, șopti Dani.

Miranda își retrase mâna, zâmbind vag.

— Și dumneavoastră sunteți o pasăre rară în lumea noastră, comentă ea, galantă. Deși nu sunteți medium, aveți abilitatea de a recunoaște capacitățile paranormale la ceilalți. Chiar și cele protejate.

— Până acum nu s-a dovedit a fi un har, zise Marc, evitând să se uite la Dani. Nu m-am folosit de ea decât în cazuri extreme.

— Dar ar putea să fie de folos, spuse John Garrell când își strânseră mâinile. În circumstanțe potrivite.

— Poate. Însă nu și în cele de care am avut parte până acum.

Paris luă și ea cuvântul:

— N-ai stat pe lângă cine trebuie, Marc. Ia loc.

— Am o crimă de investigat, spuse el.

— Nu ai fi bătut drumul până aici dacă n-ai fi vrut să auzi ce avem să-ți spunem.

Avea dreptate. Fir-ar să fie!

Marc se așeză pe scaun.

Camera era spațioasă pentru o casă care părea destul de mică, dar nu îndeajuns încât să existe o distanță considerabilă între cei cinci oameni din încăpere. Cu excepția a doi dintre ei.

Deși Dani stătea la niciun metru distanță, Marc o simțea departe de el, în ciuda legăturii vagi care încă persista între ei. Părea închisă în ea, retrasă, și Marc știa că o făcea intenționat.

Chiar și când era copil făcea la fel, se izola de cei foarte apropiați când se întâmpla ceva rău. Nu fiindcă nu-i păsa, ci pentru că simțea lucrurile mult mai intens decât voia să se vadă. Pentru că nu voia să vadă unele lucruri pe care legăturile care existau între ea și alții îi permiteau să le vadă. Și era probabil și faptul că avea o soră geamănă, ajunsese Marc la această concluzie, și simțea nevoia să fie ea însăși, separată de Paris.

Poate din cauza asta crescuse fără să lase pe nimeni să se apropie prea mult de ea. Marc se întrebase de multe ori dacă nu cumva, cu zece ani în urmă, faptul că insistase prea mult, sufocând-o, o îndepărtase de el.

Îi surprinse privirea lui Paris și-și dădu seama că până și sora geamănă a lui Dani își făcea griji pentru ea. Ceea ce nu era un semn bun. Întrebarea care încolți în mintea lui Marc era dacă situația în sine era cea care o afecta pe Dani, sau oamenii implicați în ea.

Mai încerca încă să se îndepărteze de el, tocmai de el, mai ales după cuvintele pe care i le adresase sub impulsul de moment, pe trotuar, în văzul lumii?

John Garrett spuse pe un ton pragmatic:

— Știți că eu nu sunt medium.

Marc se văzu nevoit să-și îndrepte din nou atenția asupra subiectului arzător și îi fu mai greu decât s-ar fi așteptat.

— Da, știu. Și totuși conduceți o organizație care se folosește de capacitățile paranormale ale

angajaților.
— Soția mea e empată și prietenul meu cel mai bun e clarvăzător, vorbi Garrett și ridică din umeri zâmbind trist. Eu sunt cel cu minte de afacerist. Într-un fel sau altul, lucrurile se leagă.
— Da, înțeleg. Dar ce nu-mi este clar este de ce sunteți aici. În Venture. Dumneavoastră și doamna agent Bishop.

Miranda râse ușor.
— Spuneți-mi Miranda, vă rog. Majoritatea i se adresează soțului meu pe numele de familie, așa că nu este decât un Bishop în familia noastră. Și în tot departamentul.
— OK, atunci Miranda să fie. Eu sunt Marc.

Ea încuviință, schimbă o privire cu Garrett, apoi spuse:
— Suntem aici din cauza criminalului din Venture. Astăzi ați găsit o parte din rămășițele uneia sau ale mai multor victime.
— Uneia sau ale *mai multor* victime?

Această veste nu-l surprinse pe Marc atât cât și-ar fi dorit; senzația de apăsare din stomac îi dădea de înțeles de ceva timp că ambele femei dispărute muriseră deja.
— Probabil că sunt două victime până acum, explică Miranda. Cel puțin.
— Și ar trebui să presupun că știi toate lucrurile astea pentru că ești clarvăzătoare?
— În caz că te-întrebi dacă am știut dinainte că o să lovească aici, răspunsul este nu. Suntem pe urmele lui de la ultimul loc de vânătoare și folosim o rețea întreagă de agenți și oameni de-ai lui John.
— O rețea?
— Bishop a venit cu ideea de a alcătui o rețea de oameni înzestrați cu abilități paranormale care să poată fi activată aproape instantaneu în orice zonă, pentru a veni în sprijinul poliției atunci când se confruntă cu vreo anchetă dificilă, spuse Garrett. A început cu secția lui, cu agenți FBI, bineînțeles, și a construit pe

această bază. Mai sunt și alți agenți care lucrează în forțele de ordine la care a apelat, oameni împrăștiați prin tot districtul, care muncesc la propriile lor cazuri, dar care sunt disponibili și doritori să ne ajute dacă avem nevoie de ei. Eu mă ocup de ramura civilă a rețelei. Haven. Membrii organizației nu lucrează în poliție, dar toți detectivii noștri activi sunt instruiți și au autorizație.

Marc se uită la Dani.

— Ești detectiv particular?

Ea îl privi direct în ochi, pentru prima dată de când intraseră în casă, doar fugitiv.

— Nu. Nu sunt detectiv activ.

— Capacitățile lui Dani sunt specializate, așa cum știți, spuse Garrett.

— Sunt pasive, precizează ea, uitându-se din nou la Marc. Chiar și un medium poate să aibă capacități total pasive.

Marc observă că Paris și Miranda se încruntară ușor, dar niciuna nu o contrazise pe Dani. Agenta FBI îi aduse din nou la subiect.

— În cadrul DSIC-ului, altor forțe de ordine și organizației Haven, rețeaua noastră de mediumuri disponibile a crescut chiar mai mult decât ne-am așteptat. În ultimul timp, facem un fel de experimente.

— Urmărind criminali? întrebă Marc.

— Mai mult sau mai puțin.

— Și aveți succes?

— Rezultatele sunt bunicele, răspunse ea prompt. Ceea ce probabil că nu e de mirare, date fiind puterile și capacitățile variate ale oamenilor noștri.

— Dar poți afirma că știi cine a măcelărit cel puțin o tânără în Venture în ultimele douăzeci și patru de ore?

— Da. Știu cine. Dar nu în sensul care să ne fie de ajutor, nu-i știu numele sau semnalmentele.

— Deci ceea ce *știi* este că avem de-a face cu un criminal în serie pe care îl urmăriți de la

ultimul loc de vânătoare.

Nu era o întrebare, pentru că Marc nu avea nicio îndoială că acesta era răspunsul.

Miranda încuviință.

— Mi-e teamă că da.

— Și ești absolut sigură?

— Marc, nu sunt *absolut* sigură nici că soarele o să răsară mâine. Sunt destul de sigură, dar nu sută la sută, zise ea și ridică din umeri. Mă întrebi dacă aș putea să depun mărturie sub jurământ într-o sală de judecată? Nu aș avea date concrete. Dar ceea ce simt? Siguranța capacităților mele? Știu sigur în sinea mea cine este ticălosul? Da.

— Asta pentru că ai avut o viziune?

— Nu. Pentru că unul dintre mediumurile noastre a fost contactat. Și previziunile sale sunt foarte precise. E același criminal.

— Dar nici măcar n-ai cercetat locul crimei, spuse Marc, conștient că obiecția lui era pur și simplu de formă.

— Ba da, răspunse Miranda. Am văzut locul. Doar că nu era acolo la timpul respectiv.

6

Faptul că Jordan hotărâse în cele din urmă să o însoțească pe Teresa, cu echipa ei, acasă la familia Norvell, nu avea atât de-a face cu dorința de a învăța cum lucrează criminaliștii, ci mai degrabă cu sentimentul că, deși nu se pricepea la partea științifică, îi înțelegea pe oameni. Și aflase, încă de la început, că puține lucruri se dovedeau mai de folos într-o anchetă ca adunarea informațiilor direct de la oameni decât din hârțoage.

Dar aceasta era prima lui experiență cu un caz de dispariție și probabil și de omucidere, și mai avea de-a face și cu un soț îndurerat.

Un soț îndurerat cu care fusese coleg de școală.

— Ești *sigur* că nu s-a aflat nimic de Karen?

Bob Norvell făcu semn echipei de criminaliști indicându-le drumul spre dormitoarele din spatele casei mici și cochete, fără să-și desprindă ochii de la Jordan.

— Facem tot ce ne stă în putință să o găsim, Bob, doar știi.

Jordan se simțea mai stânjenit decât se așteptase și fu nevoit să se concentreze ca să-și păstreze masca profesională... și inexpresivă.

— Nu m-ar fi părăsit ea pe mine, Jordan. Știi asta, nu? Știi că n-ar fi făcut asta, nu?

— Da, Bob, știu asta. Toată lumea spune că erați – și sunteți – fericiți împreună.

Dacă Norvell băgă de seamă scăparea lui Jordan, se hotărî să o ignore.

— Nu m-ar fi părăsit și nu avea nimeni niciun motiv să-i facă rău. Nu lui Karen. Ea e o dulceață, chiar așa e. Toată lumea o place.

— Bob, hai să stăm puțin jos. S-ar putea să dureze câteva minute până când echipa termină ce are de făcut, așa că...

— Da, sigur, îmi cer scuze.

Norvell îl conduse în camera de zi, întrebându-l:
— Pot să te servesc cu ceva, cafea sau altceva?
— Nu, mulțumesc.

Jordan regretă imediat că refuzase, realizând că ar fi fost o idee bună dacă-i dădea lui Bob ceva de lucru, cel puțin în măsura în care îl scutea pentru un timp de privirea neliniștită a acestuia.

Laşule! Fă-ţi meseria, pentru numele lui Dumnezeu!

Când se așezară pe scaun, Jordan se strădui din răsputeri să vorbească precum un profesionist:
— Am citit raportul, Bob, dar voiam să te întreb dacă ar mai fi ceva ce mi-ai putea spune, ceva de care să-ți fi adus aminte în ultimele zile.
— Adică?
— Înainte să dispară, se schimbase ceva la Karen? Părea emoționată sau îngrijorată?

Norvell clătină din cap.
— Nu. Era la fel ca-ntotdeauna. Am sărutat-o, apoi ne-am luat rămas bun și am plecat la serviciu – ei i se dăduse o zi liberă de la bancă, dar mie nu —, iar când m-am întors acasă, ea nu era. Fruntea i se încreți. Ar fi trebuit să-i iau un câine! Voia un câine mic, să-i țină companie când eram eu plecat, mai ales noaptea, când lipseam cu afacerile mele. Ar fi trebui să-i iau un câine.

Precaut în fața vârtejului emoțional care stătea să se stârnească, Jordan adăugă repede:
— Dar tu, tu n-ai observat nimic deosebit? N-ai văzut pe nimeni să dea târcoale prin cartier, vreun necunoscut care să-ți dea fiori când îl vezi, fără să știi exact de ce?
— Pe-aici, prin jur? Nu.
— Și nici Karen n-a pomenit nimic de genul ăsta? Nu văzuse nimic sau pe nimeni care s-o facă să nu se simtă în largul ei?

Norvell se încruntă deodată.

— Stai așa! Spunea că fetele de la bancă o tachinau în legătură cu cineva care-i tot făcea poze, cum că ar fi avut un admirator secret. Ea a luat în glumă povestea și a crezut că se distrau pe seama ei, pentru că ea nu văzuse pe nimeni.
— Când s-a întâmplat asta?
— La naiba, Jordan, asta a fost vara trecută. Îmi aduc aminte pentru că nu mi-a povestit decât de-abia când eram în concediu, la plajă. Să fiu sincer, chiar *am simțit* că mi s-a ridicat părul măciucă atunci când mi-a spus, pentru o secundă, două. Îți amintești cum era vara trecută; nu puteai să te uiți la știri fără să auzi de criminali sau hărțuitori, de parcă toată țara era plină de psihopați, așa că normal că îmi făceam griji. Dar ea a luat totul în glumă. Și până să ajungem acasă...

Până să ajungă acasă, le trecuseră și frica, și neliniștea. Lucru de înțeles.
— O să vorbesc cu fetele de la bancă, spuse Jordan prompt, să văd dacă-și amintesc ceva care ar putea să ne-ajute. Probabil că nu e mare lucru, Bob, dar nu strică să verificăm.
— Mă anunți și pe mine dacă afli ceva?
— Bineînțeles. Bineînțeles că o să te anunț.

Jordan se simți un ticălos, o parte din el își dorea să-l prevină pe Bob Norvell că poate să înceapă de pe-acum să-și plângă soția. Însă polițistul din el îl făcu să-și țină gura.
— Ar fi trebuit să-i iau un câine, bălmăji Norvell.

— Bineînțeles, poți să alegi drumul formal, îi spuse Miranda Bishop lui Marc. Să contactezi FBI-ul, să raportezi crima și bănuiala că s-ar putea să ai de-a face cu un criminal în serie care operează în Venture.
— Și?
— Și FBI-ul, urmând procedura pentru astfel de situații, ar pune Departamentul de Științe

Comportamentale să analizeze toate informațiile de la locul crimei, posibil chiar să contacteze și să chestioneze câțiva dintre oamenii tăi și să alcătuiască un profil psihologic al subiectului necunoscut. Al criminalului în cauză.

Nu s-ar fi putut spune niciodată despre Marc că pricepea greu.

— Da, hățișurile birocrației. Și cât timp ar dura?

— S-ar putea să primești un profil preliminar într-o săptămână, sau mai degrabă în două sau trei săptămâni, dat fiind volumul de muncă al Biroului. Și bineînțeles, acesta va fi bazat doar pe ce s-a întâmplat aici, tratând criminalul și zona de operare ca unice.

Marc se aplecă în față, sprijinindu-și coatele de genunchi, și nu-și luă ochii de la Miranda, deși conștientiza din ce în ce mai mult prezența și mutenia lui Dani, aflată la doar câțiva zeci de centimetri distanță de el. La naiba, de ce era așa de tăcută? Marc nu era destul de îngâmfat, încât să creadă că era numai din cauza lui, așa că se întreba care ar fi putut fi motivul.

Privind-o fix în ochi pe Miranda, Marc întrebă:

— De-asta ați venit aici? Să mă preveniți că FBI-ul n-o să-mi fie de prea mult ajutor în această anchetă?

— Nu, am venit ca să te prevenim că, din motive politice și birocratice, care sunt prea multe pentru a le detalia, FBI-ul are problemele sale interne și, din nefericire, acestea afectează DSIC-ul. Ideal vorbind, o echipă a departamentului ar fi trimisă aici imediat, mai ales dată fiind cruzimea extremă a crimei, ca să te ajute pe tine și pe oamenii tăi cu tot ce este posibil.

— Dar de data asta n-o să se întâmple așa. Oficial.

Miranda încuviință.

— Noah știe exact când trebuie să intre în jocul politic, și acum e nevoit s-o facă dacă DSIC-ul va supraviețui. Așa că agenții cei mai buni din departament, inclusiv el, trebuie să rămână în Boston și să lucreze cu o echipă operațională formată astă-vară, ca să ancheteze o serie de crime din oraș. Sunt sigură că-ți amintești.

Era rândul lui să încuviințeze, fără grabă.

— Fiica unui senator a fost ucisă, ultima victimă dintr-un șir de douăsprezece, apoi criminalul s-a oprit brusc.

Miranda îl privi fix.

— Ah, la naiba! E aici? E același criminal? *Zona de vânătoare* unde i-ați luat urma era în Boston?

— Mă tem că da.

— Și de ce naiba unitatea specială nu e grămadă pe mine?

Înainte de a deschide gura să-i răspundă, Marc ridică mâna.

— Stai, nu-mi spune! Fiindcă în tot ce știți – sau credeți că știți – nu există nici cea mai mică probă care să poată fi adusă în fața instanței.

— Sau măcar în fața directorului FBI. Cel puțin directorului care este acum. Și până să apară vreo probă... Ei bine, să spunem doar că singurul lucru de care eu și Noah suntem siguri în legătură cu acest criminal e faptul că se mișcă repede. A ucis douăsprezece femei în Boston în mai puțin de-o lună. Dacă e într-adevăr aici, așa cum credem noi, o să lovească rapid și violent – și apoi o să-și aleagă alt loc de vânătoare.

John Garrett spuse:

— Asta este exact situația pe care a anticipat-o Bishop, și unul dintre motivele pentru care a fost înființată Haven. Ca să... se evite orice situație politică sau de altă natură care ar putea anihila activitatea departamentului. Nu avem mulți șefi, și nici birocrație multă.

— Și nici insigne, remarcă Marc.

— Nu, dar avem prieteni sus-puși.

Marc dădu din cap.

— Cum ar fi senatorul Abe LeMott.

— Da, el e cea mai recentă personalitate de rang înalt care s-a hotărât să ne ofere sprijinul. Crede din tot sufletul în realizările departamentului și ale organizației Haven, fie că acestea lucrează împreună, fie individual.

— De ce nu poate să treacă peste hățișurile birocratice și să aducă DSIC-ul aici oficial?

Miranda spuse:

— Nu vrem să ne folosim de influența lui decât dacă e neapărat necesar. Mai ales având în vedere faptul că el și directorul cel nou nu sunt pe aceeași lungime de undă, politic vorbind. Dacă directorul ar ceda presiunii, așa cum sigur ar face-o dată fiind simpatia cu care este privit de toată țara senatorul LeMott, lui nu i-ar conveni lucrul ăsta. Și, mai devreme sau mai târziu, prețul cerut va fi mare.

— Iisuse, urăsc politica, mormăi Marc în barbă.

Și înainte să-i aducă cineva aminte de faptul că și el avea o funcție politică, adăugă:

— OK. Deci, oficial, DSIC-ul nu poate să mă ajute, și orice ajutor din partea FBI-ului va fi probabil neînsemnat și va sosi prea târziu.

— Cam așa stă situația.

— Și așa se explică prezența domnului Garrett aici.

— Spune-mi John, zise Garrett. Și da, așa se explică. Senatorul LeMott a apelat la serviciile organizației Haven până se va rezolva cazul. Firește că vrea ca acest criminal să fie oprit. Și nu-i prea pasă cum va fi realizat acest lucru. De fapt...

John se uită la Miranda, ridicând din sprâncene nelămurit.

Ea oftă.

— Marc, ne temem cu adevărat că dacă nu înregistrăm niciun progres în anchetă, LeMott o să... o să ia problema în propriile mâini. Acum e

ca o bombă cu ceas și nu consideră că mai are multe de pierdut, mai ales de când soția lui s-a sinucis, acum câteva luni. Nici n-o îngropaseră bine pe Annie când mama ei a înghițit un pumn de pastile. Cariera lui LeMott a fost importantă pentru el, dar, de când și-a pierdut fiica și soția, a continuat, credem noi, doar pentru că funcția lui îi conferă influență și intenționează până la urmă să facă uz de ea. Tot ce i-a mai rămas e... cruciada lui în căutarea criminalului care i-a distrus familia.

— A fost procuror. A fost și pușcaș marin. Ar putea provoca daune serioase și o mulțime de oameni ar putea fi răniți inutil. Acum e în Washington și trebuie să-l ținem acolo, ceea ce înseamnă că trebuie neapărat să înregistrăm un progres palpabil în anchetă, și asta cât mai curând.

— Cu tot respectul față de senator și durerea lui, spuse Marc politicos, vreau să-l prind pe ticălosul ăsta cât mai repede, ca să nu mai măcelărească femei. Se uită ferm la John Garrett. Și nu-mi pasă cine plătește cheltuielile, atâta timp cât avem cu toții același scop.

— Da, avem același scop, confirmă John prompt.

Dani vorbi și ea după o lungă perioadă de tăcere și spuse iritată:

— Dar DSIC-ul nu va fi implicat. Miranda n-o să rămână cu noi. Nu-i așa, Miranda?

Deci ăsta e unul dintre motive. Își face griji pentru Miranda. Probabil că i s-a întâmplat ceva în viziunile ei.

Marc se întrebase dacă acești ultimi ani o învățaseră pe Dani măcar faptul că nu stătea în puterea ei să controleze soarta, cum nici ceilalți oameni nu puteau, în ciuda viziunilor care anunțau un viitor sinistru. Acum știa răspunsul; Dani încă se mai lupta cu adevărul inevitabil.

Agenta FBI se uită la Dani cu ceea ce lui Marc i se păru un zâmbet de-abia schițat, care

exprima o compasiune ciudată, și spuse:
— S-ar putea să nu aibă nicio importanță. Dacă stau sau plec. Știi asta.

Și Miranda știe. Ceea ce e scris se va întâmpla oricum, orice am face noi să încercăm să schimbăm soarta.

— Trebuie să pleci. Să te întorci în Boston sau să mergi la Quantico, undeva. Oriunde, numai aici nu. Căci dacă ucigașul e aici... tu trebuie să fii în altă parte.
— E ceva ce mie-mi scapă? întrebă Marc, dorind să i se confirme bănuielile.

Paris se mișcă și vorbi după ce un timp nu scosese o vorbă.
— E vorba despre visul lui Dani, Marc. Cel despre care ți-am spus mai devreme, în după-amiaza asta.

Marc își îndreptă privirea spre Dani și așteptă până când și ea îl privi.
— Ce e cu visul? întrebă el.

Dani trase adânc aer în piept, apoi expiră încet.

Și-i povesti.

Marie Goode nu era o femeie închipuită. Niciodată nu fusese. Nu era genul de fată care să tresară când vede umbre sau pe care să o sperie poveștile cu fantome, iar dacă auzea un zgomot ciudat în casă în toiul nopții, înșfăca spray-ul cu piper și se ducea să vadă ce era.

De obicei nu era nimic, deși găsise odată un raton pe verandă, care dăduse iama în tăvița unde punea mâncare pentru păsări. Nu fusese nevoită să utilizeze cu acea ocazie spray-ul cu piper, deoarece animalului îi era la fel de frică de ea ca și ei de el, și o rupsese la fugă.

Tatăl său spunea mereu că nu-i plăcea faptul că apartamentul ei era la parterul blocului; Marie era pe lista de așteptare pentru un apartament mai mare la un etaj superior. Însă

nu se simțise niciodată vulnerabilă în casa ei. Ușile aveau încuietori bune și, deși complexul de apartamente se afla la periferia orașului, era totuși o zonă sigură și luminată.

Ceea ce acum se dovedea a fi un lucru cu atât mai bun, cu cât mașina ei veche era în service, unde spera să fie reparată, și ea era nevoită să meargă pe jos de la serviciu – lucra într-un mic restaurant – până acasă, la distanță de câteva străzi. Asta dacă nu putea să ia autobuzul.

Miercuri noaptea nu era nicio cursă. O petrecere de logodnă se întinsese până târziu, ceea ce însemna că Marie pleca de la serviciu la o oră mai târzie ca de obicei. După ce ajută la închidere, Marie porni pe jos spre casă.

Nu-i era frică.

La început.

Nu se răcise prea mult la început de octombrie, dar vara fusese extrem de călduroasă și secetoasă, așa că, răpuse, multe frunze maronii căzuseră fără ca înainte să încânte privirea cu nuanțele lor, cum se-ntâmplase altă dată. În timpul zilei, frunzele moarte împrăștiate peste tot ofereau o priveliște dezolantă; noaptea însă, când vântul adia ușor, era un spectacol care-ți dădea fiori.

Frunzele foșniră și fremătară purtate de curenții de aer care le ridicau și le așterneau din nou pe trotuar, lovindu-se de clădirile pe lângă care trecea Marie. Era ca și cum o mulțime de oameni o urmăreau, fără ca ea să-i vadă, și șopocăiau doar între ei, ca să nu-și dezvăluie secretele.

Asta *da imaginație bogată,* își spuse Marie. Și de ce îi veneau în minte astfel de gânduri absurde?

Își dădu seama că-și trecuse mâna peste ceafă și pur și simplu simțise firele de păr fine cum i se ridicaseră.

Simțul ei practic îi mușchiului zdravăn imaginația care era evident hiperactivă, și Marie se opri pe trotuar, întorcând discret capul ca să cerceteze împrejurimile. Nu văzu nimic neobișnuit.

Dintr-odată, vântul se potoli, iar frunzele care fremătau mai devreme erau acum nemișcate și tăcute. Trotuarul era bine luminat, așa cum era tot drumul până la blocul unde locuia.

O mașină trecu pe lângă ea, apoi alta, care se îndrepta în direcția opusă.

O noapte obișnuită în Venture.

Vezi? Nu e nimic în neregulă. E doar imagina...

În clipa de liniștite deplină, după ce trecu mașina și înainte ca vântul să se pornească din nou, Marie auzi ceva. Un zgomot familiar, pe care-l recunoscu.

Butonul apăsat al unui aparat de fotografiat.

Nu era un aparat digital, cum sunt atâtea în zilele noastre, ci unul vechi, care folosea film și timpi diferiți de expunere în funcție de lumină și...

Îl auzi din nou. Își simți gura uscată și inima începu să-i zvâcnească în piept.

Fără să mai piardă vreo secundă, își continuă drumul, strecurând o mână în geanta de umăr și strângând spray-ul cu piper, lucru care o mai liniști cât de cât, în timp ce căuta cu cealaltă mână, printre cheile prinse pe breloc, fluierul. Mergea repede, eu capul sus, așa cum o învățase tatăl ei.

Să nu arăți ca o victimă, Marie. Mergi de parcă te-ai duce țintă undeva, dar uită-te bine în toate direcțiile, cercetează zona. Și ascultă-ți instinctele. Dacă ele îți spun să o iei la fugă, fugi mâncând pământul! Dacă îți spun să țipi, țipă din toți rărunchii. Folosește fluierul! Să nu-ți fie teamă că le vei simți jenată dacă se va

dovedi că n-a fost nimic de care să te sperii. Jena trece. Dar, de sculat din morți, nu te mai scoli.

Un adevăr pe care el, ca doctor, cu siguranță îl știa.

Marie duse fluierul spre buze, dar se opri la jumătatea drumului. Căci la fel de brusc cum frica pusese stăpânire pe ea, la fel o și părăsi. Nu mai simțea nicio amenințare, nicio neliniște. Cu toate astea, nu încetini pasul și continuă să cerceteze zona din priviri.

Și o ținu tot așa până când intră pe ușă, întâmpinată de luminile care se declanșau automat. Încuie ușa de trei ori. Dar nu se relaxă cu adevărat decât după ce cercetă meticulos tot apartamentul, verificând fiecare fereastră și ușă, fiecare dulap în parte. Se uită chiar și sub pat, în cadă și la duș.

De-abia atunci se lăsă moale la picioarele patului, oftând vlăguită, și slăbi din strânsoare spray-ul cu piper și fluierul.

Atunci însă, văzu colierul pe măsuța de toaletă.

Coșmarul a devenit realitate, își spuse Dani.

Viziunea.

Mirosul de sânge îi întoarse stomacul pe dos, iar fumul dens și înțepător îi ardea ochii, iar ceea ce atâta vreme nu fusese decât o amintire palidă, ca desprinsă dintr-un vis, devenea acum o realitate cumplită, care-i tăia răsuflarea. Pentru o clipă, încremeni.

Totul era aievea.

În ciuda a tot ce făcuse, a tot ce *încercase* să facă, în ciuda tuturor avertismentelor, acum devenea din nou...

Stai. Nu e...

— Dani?

Hollis apăru lângă ea, de parcă s-ar fi întrupat din fumul gros, cu pistolul pregătit,

mijindu-și ochii albaștri și pătrunzători, deranjată de duhoarea dinăuntru.
— Unde e?
— Nu... nu pot. Nu cred că pot.

De ce mă simt așa de confuză? Am mai fost aici. Am mai făcut asta. Așa că de ce totul pare așa de... diferit?
— Dani, tu ești singura noastră speranță. Ești unica *lor* speranță. Înțelegi?

Dani spuse:
— Dacă m-ar fi ascultat cineva atunci când trebuia...

Dar m-au ascultat. Știu că m-au ascultat.

Atâta lucru-mi amintesc și eu.

Nu?
— Nu mai privi în urmă. N-are niciun rost. Acum doar prezentul contează. Încotro o luăm, Dani?

Oricât de imposibil îi părea acest lucru, Dani se străduia din răsputeri să se concentreze asupra mirosului greu de sânge pe care știa că nimeni altcineva nu-l simțea. Era un indiciu, singurul după care se puteau ghida. Aproape că-i veni să vomite, dar icni și arătă cu degetul.
— Pe-acolo. În spate. Dar...
— Dar ce?
— E undeva jos. Sub noi. La subsol.
— Nu apare niciun subsol în proiectul clădirii.
— Știu.

Ți-am mai spus asta, nu? Nu-i așa?

Nu-i așa?
— Oribil loc în care să fii prins când clădirea e-n flăcări, spuse Hollis. Acoperișul ar putea să se prăbușească peste noi. Fără probleme.

Bishop apăru din senin, la fel de brusc precum Hollis, cu arma în mână, cu fața împietrită și o privire agitată.
— Trebuie să ne grăbim.
— Da, răspunse Hollis, asta știm și noi. O clădire în flăcări. Un criminal maniac. Binele, copleșit de forțele răului. Gravă situație.

Cuvintele și tonul vocii nu păreau serioase, dar privirea ei spunea cu totul altceva, era fermă, iscoditoare.

— Ai uitat să spui victimă potențială în mâinile criminalului nebun, zise șeful ei, fără sa încerce măcar să folosească același ton ca ea.

— Niciodată! Dani, ai văzut subsolul sau îl simți?

Să-l simt? Stai așa. Nu așa funcționează abilitățile mele. Eu doar visez. Nu sunt clarvăzătoare.

Paris este.

Paris...

— Scări. Le-am văzut. Simțea o povară imensă, parcă toată greutatea lumii atârna pe umerii ei. Sau poate că... Și acum simt că... E undeva mai jos. E sub noi.

— Atunci să căutăm scările.

Dani tuși. Încerca să gândească, încerca să-și aducă aminte. Dar visele pe care le rememora erau atât de vagi, atât de lipsite de substanță, chiar și viziunile pe care le avea uneori, încât nu exista nicio șansă ca să fie *sigură* că-și amintea ceva limpede.

Dar asta e viziunea. Știu că asta e. Și e pentru prima dată când îmi dau seama de asta chiar în toiul ei.

Când visez.

Pentru că acum visez.

Cu siguranță că trebuie că visez.

Era pe deplin conștientă de timpul prețios care se scurgea și se uită la ceasul de mână, la ceasul mare electronic care arăta ora 1.34 p.m., marți, 28 octombrie.

Stai așa! De ce acum ceasul e diferit? Și de ce arată altă oră? Cu mai mult de o oră în urmă. De ce s-ar întâmpla mai devreme?

— Dani?

Se scutură să se dezmeticească din momentul de confuzie.

— Scările. Nu sunt unde ne-am aștepta, reuși ea să rostească în cele din urmă, tușind din nou. Sunt într-o debara sau ceva de genul ăsta. Un birou mic. O cameră. Nu pe hol. Holuri...
— Ce?

Avu o clipă de certitudine deplină.
— La naiba! Subsolul e compartimentat. De un perete solid. Două încăperi mari. De la acest nivel, se ajunge la ele pe două scări diferite, câte una de fiecare parte a clădirii, în spate.
— Ce rahat de proiect de construcție mai e și ăsta? întrebă Hollis.
— Dacă ieșim vii de-aici, poți să-l întrebi pe arhitect.

Mirosul de sânge era aproape copleșitor, pe Dani începuse să o doară capul. Rău de tot.

Nu se mai concentrase niciodată atât de mult timp fără pauză și mai ales nu cu o asemenea intensitate.

Marc se ivi din fumul gros la fel de brusc precum ceilalți doi și îi luă mâna într-a lui. În cealaltă mână avea o armă automată.

Stai așa. Personalul din Departamentul șerifului are revolvere, nu-i așa?
— Și acum, pe unde-o luăm? întrebă el. Fir-ar să fie, nu văd nimic prin fumul ăsta.

Și de ce mă preocupă asta când Marc nici n-ar trebui să fie aici?

Ce naiba caută Marc aici?

Hollis îi răspunse lui Marc:
— Dani ne îndrumă.

El o privi, cu o expresie profesională, însă în ochi i se citeau îngrijorare și duioșie.
— Am știut dintotdeauna că frumoasa asistentă era adevăratul magician, spuse el. Ca omul din spatele cortinei vrăjitorului. Încotro mergem, Dani?

Simți un val de amețeală, aproape de nesiguranță sălbatică. Nu era bine, nu era deloc bine.

Nu așa trebuia să decurgă lucrurile!

Bishop propuse:

— Nu poți să ne spui în ce parte sunt, nu?

— Nu. Îmi pare rău.

Avea senzația că de când se cunoscuseră, își cerea mereu scuze față de acest bărbat. La naiba, chiar așa și era.

Hollis se încruntă. Îi spuse lui Bishop:

— Minunat! E pur și simplu minunat! Nu vezi nimic, furtuna mi-a dat peste cap toate simțurile, iar noi suntem într-o clădire uriașă care arde, fără măcar o amărâtă de hartă.

— De-asta o avem pe Dani cu noi.

Ochii palizi și atenți o priveau fix.

Dani se simți extrem de stânjenită.

— Eu... eu nu... Știu doar că e jos, undeva.

— Și Miranda?

Numele o făcu să se cutremure și, pentru o clipă, Dani avu amețitoarea senzație că ceva nu se potrivește, ceva era în dezacord, într-un fel sau altul.

Cum e posibil să fie Miranda? Am avertizat-o. Am avertizat-o, și ea s-a întors în Boston alături de Bishop. Dar el e aici, a fost mereu implicat. Pe când ea n-ar fi trebuit să fie.

Și... unde e Paris? Unde e Paris și de ce am eu acum capacitățile ei?

— Dani?

Bishop era și mai crispat.

Miranda. M-a întrebat de Miranda.

Avea totuși un răspuns pentru el. Un fel de răspuns.

— Nu e... moartă. Încă. O folosește ca momeală, doar știi asta. Dintotdeauna a fost pe post de momeală, ca să te ademenească.

— Și pe tine, spuse Bishop.

Dani nu voia să se gândească la asta. Nu putea – dintr-un motiv pe care nu știa să-l explice – să se gândească la asta.

De ce nu pot să mă gândesc? Ce am făcut de s-au schimbat atâtea... și toate sunt lucruri rele?

— Trebuie să plecăm acum, se auzi ea spunând pe un ton ce nu suporta amânare. N-o să mai aștepte, nu de data asta.

Și nu e singurul.

Conversația durase doar câteva minute, dar fumul devenise deja mai dens, mugetul focului se întețise și căldura era din ce în ce mai intensă.

— Nu mai avem timp, spuse Marc, strângând-o pe Dani de mână. A fost secetă săptămâni întregi și clădirea asta o să se aprindă ca o cutie de chibrituri. Am chemat întăriri.

Bishop înjură printre dinți.

— Marc...

— Nu-ți face griji, știu că sunt ostatici și n-o să intre aici. Dar pot foarte bine să aducă furtunurile și să salveze clădirile din jur.

Făcu o pauză, apoi adăugă:

— Sunt singurul care bănuiește că ticălosul ăsta și-a plănuit fiecare detaliu, inclusiv locul ăsta care poate să ia foc din clipă în clipă?

Cu amărăciune în glas, Hollis spuse:

— Nu, nu ești singurul. Suntem la dispoziția *lui,* ca și pân-acum, ca-ntotdeauna, facem tot ce se așteaptă el să facem, ca niște soldăței ascultători.

A mai spus asta și altă dată ? Nu cred că a mai spus asta și altă dată.

Bishop se întoarse și o porni spre colțul dinspre sud al clădirii, în spatele acesteia.

— Eu o să cobor pe-aici. Voi două mergeți spre colțul estic.

Dani se întrebă dacă și el se lăsa condus de instinct, dar nu-i spuse lui Hollis decât atât:

— Nu-i pasă că ne joacă după cum vrea, nu-i așa?

— Asta ar însemna un minut pierdut în drumul spre Miranda? Atunci, nici vorbă! Fie doar și-atât, și-ar fi de-ajuns, dar, colac peste pupăză, se mai și învinovățește pentru toată porcăria asta.

Nu e vina lui.

O, Dumnezeule, cred că eu sunt de vină.

— Ar fi putut să știe că...

— Da. Ar fi putut. Poate chiar a știut. Din cauza asta crede că e vina lui. Hai, să mergem!

Dani și Marc o urmară, dar ea simți nevoia să întrebe:

— Tu crezi că e vina lui?

Hollis se opri doar pentru o clipă, uitându-se peste umăr; ochii-i luceau și privirea-i era fermă.

— Da, așa cred. S-a jucat de prea multe ori de-a Dumnezeu. Și noi plătim pentru aroganța lui.

Dar nu e vina lui. Sunt aproape sigură...

Dani îl strânse și mai tare de mână pe Marc când porniră în urma celeilalte femei. De-abia mai putea să respire, simțea cum i se strânge esofagul, în ciuda faptului că atunci când ajunseră în jumătatea cealaltă a clădirii, în spate, fumul nu mai era așa de dens. Cele două femei descoperiră imediat, în spatele a ceea ce fusese probabil odată un birou mic, o ușă care se deschise fără zgomot și care dădea spre niște scări luminate.

— Bingo! răsuflă Hollis ușurată.

Dar e o capcană. Știm cu toții că e o capcană. De ce intrăm de bunăvoie în ea?

N-are nicio logică!

Paris... unde e Paris?

Dani ar fi vrut să le spună să mai aștepte măcar până când Bishop termina de verificat cealaltă aripă a clădirii, dar toate instinctele, precum și valurile de căldură care veneau din spate îi spuneau că pur și simplu nu mai era timp de pierdut.

E o capcană și niciunuia dintre noi nu-i pasă.

De ce oare?

Hollis apucă arma ferm, cu amândouă mâinile, și le aruncă o privire lui Dani și lui Marc.

— Sunteți gata?

Dani nu pregetă să se întrebe cum putea cineva din lumea asta să fie gata pentru așa ceva? Dar nu spuse nimic, ci doar încuviință.

Marc o strânse de mână, apoi îi dădu drumul și făcu un pas spre Hollis, spunându-i lui Dani:

— Stai în spatele meu. Ești singura care n-are armă.

— Dar nici n-are nevoie de armă, spuse Hollis.

Nu am nevoie? De ce?

— Tot vreau să stea în spatele meu, insistă Marc pe un ton care nu te îmbia să-l contrazici. Hai să mergem odată!

Hollis doar ce făcuse un pas când în spatele lor se auzi un zgomot asurzitor și un nou val de căldură, aproape de nesuportat, amenința să le împingă pe scări.

Acoperișul se prăbușea.

Se uitară una la cealaltă și apoi, fără emoție în glas, Hollis spuse:

— Închide ușa în urma noastră!

Oh, la naiba!

Mereu se termină așa.

Dani își adună ultimele rămășițe de curaj și chiar dacă vocea ei nu reuși să fie la fel de calmă ca a celeilalte femei, cel puțin nu-i tremură.

— Bine, zise ea, închizând ușa în urma lor, după care începură să coboare în iad.

Dani tresări și se ridică în capul oaselor, cu răsuflarea tăiată pentru un moment, simțind încă fumul care o îneca. Însă senzația dispăru rapid, iar ea rămase uitându-se lung la camera de oaspeți cochetă din casa lui Paris, care-i era familiară chiar și în bezna de după miezul nopții.

În seara asta, vino să mă iei. Ia-mă cu tine în vis.

Așa-i spusese el. Înainte de a ști cu-adevărat cu ce aveau de-a face, așa-i spusese.

Să vină să-l ia în visul ei.

— Dar nu l-am luat, se auzi Dani șoptind în liniștea din cameră. Nu l-am luat cu mine. Era acolo. Când avea să se întâmple, în viitor. Acum e implicat și el.

Ce făcuse Dani?

Dumnezeule, ce-am făcut?

7

El descoperise că pregătirile îi făceau la fel de multă plăcere ca tot ceea ce urma.

De fapt, poate că erau chiar mai plăcute.

Prima dată, făcuse greșeala de a o lăsa conștientă, ceea ce-i provocase o mulțime de probleme, printre care mizeria pe care-o făcuse.

A doua oară, o drogase atât de puternic, încât era grea ca o piatră de moară, dificil de manevrat și, mai rău de-atât, rămăsese cu ochii închiși.

Nu simțea deloc aceeași satisfacție dacă ea nu putea să-l vadă.

De data asta, încercă un anumit drog, unul foarte asemănător cu infamul drog „al violului". Versiunea pe care o folosea el, dacă era administrată corect, o ținea pe victimă într-o stare de semiconștiență, fiind în același timp docilă, capabilă să se miște și să urmeze instrucțiunile date, dar fără niciun pic de putere fizică.

Singura lui rezervă fusese că nu avea de unde să știe cum îi va fi afectată mintea până nu avea să-l folosească.

Nu voia ca victima să fie atât de amețită, încât să nu-și dea seama ce i se întâmpla.
Asta ar fi stricat toată distracția.

— Mă auzi, iubito? o întrebă el aproape în șoaptă.

Ea clipi din ochii somnolenți, puțin nedumerită, și șopti de parcă tocmai venise de la dentist:

— Te aud. Unde... mă... aflu?

— Ești în laboratorul meu secret, și eu sunt dr. Frankenstein. Râse. Nu, iubito. Suntem acasă. Acasă la mine. Și acum e și casa ta. Am muncit din greu s-o pregătesc pentru tine.

Ea se încruntă.

— Seee... serios?

— Bineînțeles.

Încercă să se miște și în ochii măriți i se citi prima reacție de panică.

— Nu... nu pot...

— Trebuie să stai nemișcată, de dragul meu, iubito.

Examină cătușele de piele căptușite cu grijă de la încheieturile mâinilor și glezne, apoi se întoarse la căpătâiul ei, în capul mesei.

Verifică și capul.

O privi încruntat, aranjându-i grijuliu perna curbată de sub ceafă, repoziționând ligheanul din chiuveta-n care cădea în valuri părul ei lung și blond.

Avea părul prea lung. Mult prea lung.

— Ar fi trebuit să te tunzi de luni de zile, o mustră el, luând foarfecă de pe măsuța cu rotile de-alături.

— Eu...nu...

— O, nu-i nimic. Îmi dau seama că nu mă aveai lângă tine să-ți aduc aminte. Dar acum totul s-a schimbat.

Luptându-se cu senzațiile neplăcute care-l încercau, apucă aproape cu delicatețe o șuviță de păr și începu să taie.

— Oh... oh, nu...

— Nu te prosti, iubito. Știi că mi-a plăcut dintotdeauna cum îți stă cu părul scurt.

Lacrimile i se prelingeau pe la coada ochilor ei, iar el se opri o clipă să le admire cum scânteiau în lumina crudă a proiectorului din tavan.

Apoi se-apucă din nou să-i taie părul, spunând vesel:

— Știi, habar n-aveam că există atâtea nuanțe de șaten-închis. Nu reușeam să-mi mai aduc aminte pe care-o prefer. Așa că am cumpărat vreo șase. O s-o găsim noi pe cea mai potrivită.

— Oh, Doamne! șopti ea.

— O s-o găsim exact pe cea potrivită. O să vezi.

Își continuă treaba și părul lung și blond începu să umple ligheanul de sub capul ei, iar ea deja începuse să arate altfel.

Bishop se ridică brusc în capul oaselor, cu inima bătându-i nebunește, simțind că se sufocă, de parc-ar fi alergat kilometri întregi. Îl încerca o senzație puternică de greață și, preț de câteva clipe, se gândi că singura cale de a se descotorosi de otrava din el era să vomite.

Dar nu.

N-ar fi mers. De data asta, nu.

În cele din urmă, se dădu jos din pat și se îndreptă spre baie, fără să aprindă lumina. Își clăti gura de gustul acru pe care-l simțea și se stropi cu apă rece pe față.

Nu se uită în oglindă, nici măcar ca să privească întunericul.

Când se întoarse în dormitor, se opri la fereastră, stând din obișnuință într-o parte, și trase marginile draperiilor grele destul cât să poată să se uite afară.

Nimic nu se mișca în parcarea motelului. Și nici în depărtare. Bishop avu senzația ciudată că era ceva mai mult decât liniștea obișnuită din miez de noapte. Că era ceva nefiresc, o amenințare care-i depășea capacitatea de-a o explica.

Trebuie să te odihnești, Noah. Dormi.

Vocea soției în mintea lui, la fel de firească și de familiară ca propriile sale gânduri, însă mult mai liniștitoare.

Trebuie să-l prind pe ticălosul ăsta înainte să-i mai facă asta și altei femei. Înainte să-ți facă și ție la fel.

Eu sunt în siguranță.

Da? Atunci de ce încă visează Dani că ești în pericol?

Știi răspunsul. Amândoi îl știm.

Bishop își sprijini tâmpla de tocul tare al ferestrei și continuă să privească lung noaptea încremenită, de data asta cu mintea în altă parte.

Nu puteam să risc în ceea ce te privește.

Știu. Înțeleg.

Dar oare va înțelege și Dani? Și ceilalți?

Da. Când o să se termine. Când animalul o să fie mort sau închis după gratii, și lumea o să fie un loc mai sigur fără el. Atunci vor înțelege. Vor înțelege, Noah.

— Sper, zise Bishop tare. Sper.

8

Joi, 9 octombrie

— Nu înțeleg de ce Bishop și Miranda te-au trimis pe tine, spuse Dani.
— Ai grijă că-mi rănești sentimentele.

Hollis Templeton stătea în picioare, aplecată în față, cu mâinile sprijinite de masa de conferințe, și se uita încruntată la pozele de la locul crimei făcute cu o zi în urmă.
— Știi la ce mă refer. I-am povestit Mirandei visul, toate detaliile pe care mi le-am amintit. Ți-a spus și ție, nu-i așa?

Dani era prea îngrijorată ca să mai poată ascunde acest lucru.
— Da.
— Atunci ce naiba cauți aici? De ce tocmai tu, și nu alt agent? Dacă ceea ce am văzut în vis este exact sfârșitul acestei povești, atunci apari și tu în cadru. Într-o clădire în flăcări, al cărei acoperiș stă să cadă. Cobori într-o capcană sigură, să te confrunți cu... o forță a răului fatală. Nu-mi spune c-ai semnat pentru așa ceva când te-ai angajat.

Hollis își îndreptă umerii și-i zâmbi amar celeilalte femei.
— Nu știam pentru ce semnez când m-am alăturat DSIC-ului. Cred că niciunul dintre noi nu știa. Și cu siguranță este p aventură pe care nu mi-aș fi imaginat-o când duceam o viață normală.
— Aventura e altceva, sublinie Dani, dar să pășești de bunăvoie într-o situație care se va termina probabil cu o moarte violentă e pur și simplu... pur și simplu...
— ...o prostie?

Dani ridică mâinile, schițând un gest de neajutorare.

— Păi, nu-i așa?
— Tu văd că nu te dai în lături.
— Asta e altceva.
— Da? De ce?
— Pentru că e visul meu, la naiba!

Hollis încă mai avea o urmă de zâmbet pe buze.
— Și visele tale se adeveresc mereu?
— Cele premonitorii, da.
— Întotdeauna? Se adeveresc întocmai? Sută la sută așa cum ai visat?
— Păi... mereu diferă câteva lucruri neînsemnate.
— Și unele lucruri sunt simbolice?
— Uneori. Bine, destul de des. Dar elementele majore – cele care nu se schimbă – sunt aproape întotdeauna exact ca în vis. Și un lucru care s-a repetat cu obstinență în vis de fiecare dată este felul în care se termină. Coborâm la subsolul depozitului, în timp ce acoperișul se prăbușește în urma noastră.
— Și pe urmă?

Dani clipi.
— Așa cum am spus, aici se termină visul.
— Deci nu știi ce se întâmplă în continuare?
— Păi... nu.
— Deci, de fapt, tu n-ai văzut decât decorul. Toți actorii în rolurile lor, amenințarea care plutea în aer, fumul gros, toate premisele unui final cu adevărat tragic.
— Și nu ți se pare destul?
Hollis zâmbi.
— Crede-mă, am un sentiment foarte puternic că nu voi muri. Foarte puternic. O să-ți povestesc într-o zi. Între timp, dacă am învățat ceva de când sunt la DSIC, este faptul că universul ne plasează acolo unde trebuie să fim, atunci când trebuie. În ceea ce privește viziunea ta, avertismentul nu e clar. E cu siguranță o situație gravă, nu încape îndoială. Asta dacă nu cumva putem s-o schimbăm, desigur.

Dani o privi încruntată.

Hollis se așeză pe un scaun, alături de ea, la masa de conferință.

— Dani, știu că voi, cei de la Haven nu aveți aceleași reguli, aceleași cuvinte de ordine sau, la naiba, poate nici măcar același crez ca noi, cei de la DSIC. Dar există un adevăr pe care am învățat să ne bazăm și pe care sunt sigură că-l știi la fel de bine ca mine.

Ezitând, Dani spuse:

— Că unele lucruri trebuie să se întâmple exact așa cum se întâmplă.

— Exact.

— Și sfârșitul nostru cumplit e și el pe listă?

— Nu știu. Și după cum ai recunoscut și tu adineauri, nici tu nu știi cu adevărat. Nu ești sigură. Căci dacă ai ști sigur că așa se va termina totul, n-ai mai fi aici.

Era adevărat, dar asta nu o încălzea cu nimic. Lui Dani nu-i plăcea deloc să se simtă responsabilă pentru soarta celorlalți și deja regreta că împărtășise viziunea ei și altcuiva în afară de Paris.

Doar că...

Miranda ar fi știut și fără să-i spună cineva. Îi ceruse lui Dani detalii, dar lăsase clar să se înțeleagă faptul că ea și Bishop văzuseră și ei ceva, căci și ei erau înzestrați cu darul clarviziunii, și ceea ce văzuseră îi adusese la Dani.

Însă nici acest lucru nu o făcu pe Dani să nu se mai îngrijoreze sau să scape de sentimentul de vinovăție pe care-l avea. Greutatea pe care o simțise în timpul visului – presiunea care o apăsa – devenise acum reală, ca și cum ceva negru și greoi plutea chiar deasupra capului ei.

Îi era frică să se uite în sus, îi era frică să nu vadă ceva.

Încercând să nu ia în seamă această senzație de apăsare, Dani îi spuse lui Hollis:

— Bine. Spune-mi, de ce s-a întors Miranda în Boston și te-a trimis pe tine aici?
— Pentru că aceștia erau următorii pași logici pe care i-ar fi făcut dacă n-ar fi știut de viziunea ta, dacă mergea pe drumul pe care era înainte să vină în Venture și să discute cu tine. Era evident că nu putea să stea aici, niciun membru de seamă al DSIC-ului n-ar putea să se afle aici oficial, în condițiile în care directorul e cu ochii în patru.
— Asta înțeleg, că nu putea să rămână aici.

Hollis încuviință.

— Dacă ar fi lipsit din echipa specială din Boston mai mult de douăzeci și patru de ore, absența ei ar fi fost observată și directorul ar fi început să pună întrebări, iar demersurile ascunse, din ultimele săptămâni, ale ei și ale lui Bishop, de a da de urma criminalului ar fi fost în zadar.
— Și tu ești aici pentru că...
— ...pentru că era logic să mă trimită pe mine. Nu mai sunt de mult agent cu drepturi depline, așa că nu sunt în vizorul directorului. Nu lucram la alt caz. Nu lucrez în echipa specială. De fapt, oficial, sunt încă în concediu după ultimul caz care s-a terminat... dureros.

Dani ridică din sprâncene.

— Am fost împușcată, o lămuri Hollis.
— Ai fost...

Hollis făcu un gest cu mâna.

— Sunt bine. Mă vindec repede. Ceea ce e un lucru bun, se pare, căci dețin distincția de membru al DSIC-ului care a fost rănit la datorie de cele mai multe ori. Tehnic vorbind, singurul membru care se află în fața mea pe listă e Bishop, pentru că a murit. Moartea reprezintă un atu în fața rănilor multiple.

Dani clipi.

— Glumești.
— Nu, dacă mori, chiar ești mai presus de cei cu răni multiple. Așa a hotărât Quentin. Te

situezi pe aceeași treaptă cu morții doar dacă ai fost rănit de douăsprezece ori sau ai fost cel puțin o lună în comă.

Dani nu-l cunoscuse pe Quentin, deși, de vreme ce acesta avea o astfel de reputație, auzise, bineînțeles, anumite lucruri despre el. Își dorea foarte mult să-l cunoască.

— Nu la asta mă refeream. A murit Bishop?

— Doar pentru o perioadă scurtă de timp. Câteva minute. O să-ți spun și povestea asta. E de pomină.

— Sunt sigură.

Paris intră în sala de conferințe și închise ușa în urma ei.

— Marc e pe drum, spuse ea. Raportul medicului legist doar ce-a sosit și o să-l aducă el.

— Oh, ce bucurie! exclamă Hollis. Îmi place la nebunie să-mi încep ziua uitându-mă la pozele de la locul unei crime și citind rapoartele medicilor legiști, mai ales când e vorba de un ucigaș odios.

Se ridică pe jumătate, să ajungă la cutia cu gogoși care era deschisă și pusă nepotrivit lângă poze.

— Iar o gogoașă cu jeleu... Pot să îndur aproape orice, atâta timp cât îmi încep ziua cu o gogoașă cu jeleu. Sau cu pizza rece.

Dani nu petrecuse mult timp cu Hollis, fizic, ca să spunem așa, dar își dăduse repede seama că atitudinea acesteia aparent superficială era o combinație de umor veritabil și macabru, obișnuit printre polițiști și soldați.

Unii fac haz de necaz și alții se lasă copleșiți de oroarea unei crime abominabile. Hollis făcea parte dintre cei care făceau haz de necaz.

La fel și Paris.

— Au mai rămas și gogoși glazurate? întrebă Paris, îndreptându-se spre automatul de cafea aflat într-o parte a camerei. Am nevoie de

cafeină și o gogoașă glazurată ca să mă urnesc. Și Dani m-a trezit și m-a scos din casă prea devreme pentru așa ceva.
— Au mai rămas două glazurate. Dani, vrei?
Simțind că i se strânge stomacul, Dani clătină din cap.
— Nu, mulțumesc.
— Ba da, îi spuse Paris, așezându-se la masă. Nu-ți face niciodată bine să te superi pe stomacul gol.
Scoase ca din senin un pahar de carton cu capac și un pai.
— Unul dintre ajutoarele lui Marc ți l-a adus. Un băiat amabil. E milkshake de vanilie.
— Sper că i-ai mulțumit din partea mea.
— Da. Hai, bea-l!
— Ce mic dejun interesant, comentă Hollis pregătindu-se să muște din gogoașă.
— Viziunile ei sunt mereu însoțite de o sensibilitate la stomac, explică Paris.
Dani zise:
— Miranda ne-a spus că majoritatea persoanelor cu abilități paranormale pe care le-au descoperit de-a lungul anilor trebuie să plătească un preț, fizic vorbind.
Hollis încuviință.
— Asta așa e. Multe au dureri de cap, unele își pierd cunoștința, au chiar și amnezii pe termen scurt. Altele își pierd energia atât de repede, de parcă abilitățile lor ar fi mai puternice decât propriul corp. Te bagă-n sperieți, nu alta!
— Tu plătești vreun preț? întrebă Dani.
— Am dureri de cap, deși de obicei nu sunt puternice. Și când e furtună, mă simt ca un gigantic nerv expus. E de vină energia electrică, după cum spune Bishop.
— Nu sună prea bine.
— Nu.
Dani ridică din umeri:
— Eu scap destul de ieftin, spuse ea.
Paris zise:

— Poate când e vorba de viziuni. Dar te stoarce de puteri când faci chestia aia cu proiecția în vis.

Hollis se arătă interesată.

— Poți să te proiectezi în vis? Asta e ceva rar.

— Ce fac eu nu e chiar proiecție în vis. Adică nu pot să pătrund în visul altcuiva, explică Dani. Pot doar să-i iau pe alții în visul meu. Câteodată. Dar nu stăpânesc foarte bine abilitatea asta.

— Vrei să mai lucrezi la ea? întrebă Paris sec.

— Da, e adevărat, și tu știi. Nu pot să iau pe oricine în visul meu. Trebuie să existe o anumită legătură între noi. Și-n plus, nici nu mai am antrenament.

— Asta pentru că ai irosit zece ani tot încercând să negi...

— Paris!

Sora ei ridică mâinile neputincioasă spre Hollis.

— Nu-i place să vorbească despre asta. Dar adevărul este că până am făcut din nou echipă să lucrăm pentru Haven, Dani a făcut tot posibilul să evite... crearea unei legături... cu oricine. Așa că nu mai are antrenament, și capacitatea asta e cam șubredă; am putut să o folosim doar de vreo două ori în ultimul an.

— Dar capacitățile pe care încă le ai te afectează fizic, observă Hollis, privind-o.

Dani ridică din umeri.

— De cele mai multe ori, e o stare de disconfort. Dar e doar un disconfort temporar, nu se întâmplă regulat.

— Deci, de obicei, nu ai aceeași viziune decât o dată, nu?

— Oh, ba da. Și a treia oară, așa cum se zice, se întâmplă minunea.

— Atunci se adeverește?

— Atunci se adeverește. Dar n-am mai avut niciodată până acum același vis aproape în fiecare noapte, timp de săptămâni întregi, spuse

Dani și ridică paharul cu milkshake ca pentru un toast. Ceea ce explică de ce iau foarte, foarte în serios sentimentul sfârșitului, pe care mi-l dă această viziune aparte.

— Marc, mai bine vino să vezi asta!
— Jordan, aproape că am atins limita suportabilității, mi-ajunge cât am văzut de-azi-dimineață, zise șeriful, ridicându-se de la biroul său. Au sosit rapoartele medicilor legiști. Teresa a avut dreptate, fir-ar să fie! Avem două victime, nu una. O să mai dureze până vin rezultatele testelor ADN, dar... La naiba! Spune-mi că nu mai ai și altele la fel să-mi arăți.
— Ce vreau să-ți arăt e pur și simplu ceva ciudat, îi spuse adjunctul său, pe un ton neutru.
— Iisuse! Ce mai e?
— Shorty spunea că ți-a zis că e posibil ca ucigașul să ne fi desenat un tablou sau ceva de genul ăsta, folosindu-se de sângele și de resturile de la locul crimei.
— Da, mi-aduc aminte.
— Se pare că s-a gândit serios la asta chiar înainte să-ți spună. S-a întrebat dacă nu există un tipar în toată dezordinea aia, pe care nimeni dintre noi nu l-ar putea vedea de la nivelul solului.

Marc reflectă o clipă, apoi spuse:
— Sunt total pro-inițiativă. Deci de unde a făcut poza?
— De pe acoperiș. A spus că era o scară în garaj. N-am pus prea multe întrebări.
— Pentru că a descoperit ceva?

Jordan mai făcu un pas spre el și-i întinse o fotografie.
— Nu se vedea clar până n-a prelucrat-o puțin pe calculator azi-dimineață, scoțându-ne din cadru pe noi, echipamentul, orice lucru care schimba locul față de cum îl lăsase criminalul. Și acum se vede al naibii de bine.

Marc studie poza o clipă, apoi înjură printre dinți și luă dosarul de pe birou.
— Hai! E timpul să cunoști și restul echipei.
— Există o echipă?
Jordan îl urmă pe hol spre sala de conferințe, adăugând cu voce joasă:
— N-o să-mi placă, nu-i așa?
— Echipa o să-ți placă. Dar n-o să-ți convină ce-o să auzi.
— Am văzut-o pe Paris pe-aici mai devreme.
— Da, e aici.
— E și Dani?
Marc încuviință.
— De când lucrăm cu civili?
— De-acum.
Marc se opri la ușa sălii de conferințe și se uită fix la adjunctul său:
— Îți mai aduci aminte de poveștile pe care ți le spunea bunica?
— Senzația de greață care-l cuprinsese când văzuse poza făcută de Shorty se intensifică.
— Da, mi le amintesc. Vrei să spui că...?
— Vreau să spun că trebuie să fii deschis la minte. Marc deschise ușa sălii de conferințe, adăugând:
— Și să te pregătești pentru ce urmează!

— Ce băiat priceput ai la Criminalistică, spuse Hollis absentă, zece minute mai târziu, în timp ce studia fotografia fixată cu piuneze la avizier. I-a mers mintea! A văzut dincolo de aparențe.
— Dar cât de departe a văzut?
Dani își dădu seama că toți cei prezenți o priveau nedumeriți și adăugă:
— Putea criminalul să știe că i-ar veni cuiva ideea genială să facă o poză de deasupra? Putea oare să se bazeze pe asta?
— Și oare asta voia?
Hollis încuviință.

— Poate era un secret de-al lui pe care credea că nimeni n-o să-l descopere. Ceva care să-l facă să jubileze în intimitate. Pun pariu că, atunci când o să-l prindem, o să vedem că are o grămadă de poze. Poate și alte trofee, dar cu siguranță are poze cu... opera sa.
— Spui asta pentru că locul a fost atât de evident aranjat? întrebă Marc.
— Da, a fost aranjat cu multă meticulozitate. În tinerețe am fost artist și pot să spun că scena asta e o compoziție, dacă vreți. Elementele naturale care sunt deja prezente, peisajul artificial și cel natural au fost folosite ca să echilibreze și să pună în valoare… adăugirile lui.

Jordan, așezat în capul mesei, încercând din greu să evite să se uite la pozele de la locul crimei, care erau răvășite pe masă mult prea aproape de el, spuse:
— Felul în care a lăsat mesajul sau scopul în care a făcut-o e la fel de important ca mesajul în sine? *Uitați*-vă și voi! Să-mi spună cineva, vă rog, că nu înseamnă ce cred eu.

Jordan fusese prezentat agentei FBI, dar acesta încă încerca să-și dea seama de ce FBI-ul trimisese aici pe cineva mai degrabă neoficial decât oficial. Asta dacă „semnul” lăsat de criminal însemna ce credea el că înseamnă.

Deși spera din tot sufletul să se înșele.

Dani îi spuse lui Hollis:
— Tot nu e de-ajuns, nu-i așa? Ca să-i prezentăm directorului. Să aducem echipa specială aici.

Hollis luă un marker de pe masă și se îndreptă spre avizier. Cu mișcări rapide și sigure, scoase în evidență ceea ce vedeau cu toții, un mesaj scris cu sânge și viscere adresat lor.

Forma era un pic neșlefuită, dar era clar că era o stea cu cinci colțuri. Și în centru, un

număr scris neregulat, dar cât se poate de clar: 14.

Paris îngăimă:

— Presupun că vrea să ajungă o stea.

— Deja este, spuse Hollis. În felul lui bolnav, nespus de întortocheat.

— Probabil că a ales acel loc, acea curte, cu foarte mare grijă, spuse Marc. Și nu doar fiindcă era curtea unei case nelocuite. Peisajul natural și cel artificial de-aici aproape că formau o stea fără... adăugirile lui, așa cum ai spus și tu. Nu avea prea mult de lucru ca să unească punctele.

— Deci e un mesaj? îndrăzni Dani. În afară de cel evident, vreau să spun.

Jordan trase adânc aer în piept și expiră lent, cu zgomot; nu vorbi decât când se asigură că toți cei prezenți se uitau la el. Apoi, afișând o răbdare de sfânt, după cum i se părea lui, spuse:

— Apropo de mesaje. Numărul. Paisprezece. Vă rog să-mi spuneți că nu înseamnă ce mă tem eu că înseamnă, că nu e vorba de faptul că mai urmează alte douăsprezece victime.

Primul lucru pe care Marc îl împărtășise celorlalți fusese că medicii criminaliști găsiseră la locul faptei sânge și țesut de la două victime, așa că toți știau acum.

Hollis își drese glasul și se uită fix la adjunctul șerifului.

— Mă tem că e mai grav de-atât. Ne arată tăblița de marcaj, câte victime are la activ – până acum. Și cu cele două victime de-aici, sunt paisprezece în total.

— A mai ucis douăsprezece femei? În Venture?

— Nu, nu aici. În altă parte. Credem că în Boston.

— Iisuse! E același criminal? Acela despre care se tot vorbea la știri că s-a dezlănțuit în vara asta, și și-a încheiat șirul de crime cu fiica unui senator?
— Așa credem, da.
Jordan clipi, dar înainte de a apuca să pună întrebarea evidentă, Marc spuse:
— Din nefericire, nu putem să solicităm echipa operațională ca să-i dăm de urmă acestui animal.
— De ce naiba nu putem?
Hollis răspunse:
— Pentru că nu e același mod de operare. Pentru că nu avem nicio dovadă că e același criminal.
Jordan gesticulă mut spre fotografia expusă la avizier.
Hollis clătină din cap.
— Nu le-a mai numărat până acum, din câte știm noi. Nici locurile, nici victimele. De fapt, n-a mai existat până acum un loc al crimei, ci doar... locuri unde-și abandona victimele. Nimeni nu l-a văzut vreodată, și echipa operațională n-a găsit până acum nicio probă care să ducă la un potențial suspect.
— Deci, pentru un detectiv... obiectiv, acel număr poate să însemne orice. Poate însemna, așa cum ai presupus, că plănuiește să omoare cel puțin încă douăsprezece femei. Sau poate fi un număr important doar pentru el, din motive pe care noi nu avem cum să le aflăm încă. La naiba, poate că e ziua lui de naștere, sau o zi aniversară, sau doar un număr pe care l-a ales la întâmplare ca să se distreze pe seama poliției.
— Dar nu crezi asta!
— Ți-am mai spus ce cred.
Jordan înclină ușor capul într-o parte, fără să-și ia ochii de la agenta FBI. Era o femeie foarte atrăgătoare, ceea ce observase bineînțeles imediat, dar mai era ceva la ea pe care nu putea să-l definească. Un fel de serenitate, poate, ca și

cum nimic din viața ei nu putuse vreodată și nici nu avea de-acum încolo să o surprindă. Sau poate era senzația pe care i-o dădeau ochii ei albaștri și pătrunzători, care vedeau lucrurile din jur cu o claritate pe care el putea doar să și-o imagineze.

Orice ar fi fost, lui Jordan i se păru incitant.

Foarte incitant.

— OK, spuse răspicat. Spune-mi atunci de ce crezi că este același criminal. Dacă modul de operare de-aici e diferit, dacă nu există destule probe care să convingă echipa specială sau, după cum am înțeles, să-l convingă pe director că este vorba despre același criminal, cum se face că ești așa de sigură?

Hollis întoarse capul și se uită la șerif, ridicând din sprânceană.

— Spune-i, n-o să râdă de tine.

— Asta chiar că ar fi o schimbare! Hollis se uită la Jordan și-i spuse direct: Am apelat la mediumuri să meargă pe urmele lui de când a plecat din Boston. L-am localizat în zona Alianței, când unul dintre colaboratorii noștri a fost contactat acum două zile de prima victimă, Becky Huntley. Când poza ei a apărut în baza de date a persoanelor dispărute...

Dani spuse:

— John și Miranda n-au pomenit nimic despre asta ieri.

— N-au crezut necesar să intre în detalii la momentul și locul respectiv. Hollis ridică din umeri, apoi schiță un zâmbet șters către Dani. Până la urmă, aș fi făcut-o eu.

— Pentru că tu ești mediumul în cauză, zise Marc, fără ca spusele lui să sune câtuși de puțin a întrebare.

Ea încuviință.

— Da, eu sunt. Ăsta e unul dintre motivele pentru care am fost aleasă pentru misiunea asta, vorbi ea, uitându-se din nou la Dani. Un motiv

în plus pentru care trebuia să fiu aici. Pentru că Becky m-a contactat. Și când o victimă intră în contact cu tine, e ca o invitație aurită pe margini din partea universului să participi la petrecere.

9

Noile informații nu o înveseliră pe Dani, dar aceasta nu protestă, ci spuse doar atât:
— Presupun că Becky Huntley nu ți-a oferit nicio informație de folos?
— Rareori se întâmplă lucrul ăsta, după cum am băgat de seamă. Și când totuși îmi dezvăluie cineva ceva, informația tinde să fie vagă sau criptică. Becky mi-a spus să fiu atentă la semne, căci cineva ne lasă o pistă pe care să o urmăm.

Marc se încruntă:
— Cineva?
— Da. Din nefericire, n-a stat destul ca să-mi explice. Ceea ce e mare păcat, din mai multe motive. De regulă, criminalii în serie nu lasă urme, iar criminalul din Boston cu siguranță n-a făcut-o nici el.
— Sau indicii? îngăimă Jordan, aruncând o privire spre pozele de la locul crimei, postate la avizier.
— Sau indicii. În cazul criminalilor în serie, dacă sunt prinși, acest lucru nu se datorează muncii excepționale a poliției, ci faptului că ticălosul are o scăpare. Face o greșeală. Lasă o victimă în viață sau nu face curățenie în urma lui. Sau e neglijent în altă privință.
— Dar nu pentru că lasă în mod voit o urmă, spuse Dani.
— Nu, în general nu se întâmpla așa. Ar.fi fost bine să primesc detalii de la Becky, dar contactul a fost prea scurt. Hollis făcu o grimasă. Deși trebuie să recunosc că sunt relativ nouă în domeniu și de-abia acum am ajuns la faza în care – uneori – pot să-i aud.
— Îi și vezi? întrebă Jordan.

Așa cum promisese, Marc părea că nu întâmpină nicio dificultate în a accepta fără să clipească existența mediumurilor și faptul că și ea pretindea a fi medium.

Hollis se întrebă ce-l făcea să accepte așa de ușor și-și propuse în sinea ei să afle mai târziu.

Încuviință.

— Uneori îi văd la fel de clar cum vă văd pe voi acum. Alteori însă, nu reușesc mai deloc.

— Trebuie să fie foarte tulburător, în ambele cazuri.

— S-ar putea spune și-așa.

Citindu-i-se o oarecare îngrețoșare pe chip, Jordan spuse:

— Când îi vedeți, arată așa cum...

— ...așa cum arătau când au fost uciși? Dacă-mi arată cum au fost uciși, cum au murit? Nu. N-au răni, n-au semne de boală, n-au nici măcar paloarea specifică – cel puțin nu atunci când îi văd clar.

— V-au spus vreodată ceva despre… ce urmează după moarte? întrebă el, cu o curiozitate nedisimulată.

— Nu. Dar trebuie să existe ceva, nu? Sunt morți, dar încă există cumva. Comunică. Par să gândească, simt, la fel cum făceau când erau în viață. Din câte mi-am dat seama, personalitatea le rămâne intactă.

— Și rămân așa?

— Vrei să știi dacă pentru totdeauna? Hollis ridică din umeri. Nu pot să zic decât că atunci când un caz e clasat, criminalul este prins sau ucis, victimele nu-mi mai apar – nu le mai văd, și nici nu le mai aud. Alt membru al DSIC-ului, un medium mult mai puternic decât mine, spune că unele spirite aleg să rămână în acea stare, să fie călăuze. Însă nu prea multe.

Jordan nici nu deschise gura bine să pună altă întrebare, că șeriful interveni.

— Jordan, știu că ești curios. La naiba, și eu sunt! Dar să nu uităm care sunt prioritățile noastre. Dacă e același ticălos care a măcelărit femei în Boston astă-vară, atunci o să mai fie victime, și probabil cât de curând.

— E același criminal, spuse Hollis.
— Bun, să zicem că așa este, continuă șeriful. Dar ce caută aici? De ce să aleagă Venture ca teren de vânătoare? E departe de Boston, și un oraș mic face să-i fie mult mai greu să dispară în mulțime.

Dani clătină din cap.
— Trebuie să aibă o legătură cu vreo persoană de-aici sau cu vreun loc. Ceva l-a atras aici. Nu e ăsta singurul motiv logic?

Avea senzația că uitase sau trecuse cu vederea ceva important, probabil în vis.

Nu era de mirare asta. Dar era al naibii de frustrant.
— Ăsta e cu siguranță unul dintre motive, spuse Hollis. Să renunți la anonimatul pe care ți-l oferă un oraș mare în favoarea unui orășel unde e foarte probabil ca străinii să fie observați, și încă destul de repede, nu e tocmai o mișcare deșteaptă, mai ales dacă plănuiești să rămâi un criminal activ în continuare.
— Poate că a intrat în panică, își dădu cu părerea Jordan. Dacă a văzut că vă apropiați de el...

Acum Hollis era cea care clătină din cap.
— Nu, echipa operațională nu făcuse progrese. Dar motivul este atenția mass-mediei, ce i s-a dat odată cu dispariția lui Annie LeMott și care chiar a căpătat amploare când i-a fost descoperit cadavrul. Bishop crede că asta l-a făcut pe criminal să plece din Boston.
— Da, are logică, fu de acord Marc. Dar Dani are dreptate. Mă îndoiesc că ticălosul ăsta a ales la întâmplare orașul nostru.

Jordan spuse:
— Așadar, trebuie să căutăm o legătură între el și Venture.
— Lucru care n-o să fie prea ușor, de vreme ce nu avem nimic concret despre omul ăsta, spuse Paris.

— N-o să fie ușor, zise Dani oftând. Chiar extrem de greu, aș spune, cel puțin dacă nu vom putea să ne ghidăm după indiciile corecte și să mergem pe pista care se presupune că ne-a lăsat-o.
— Presupunând că ne-a lăsat o pistă, spuse Jordan, uitându-se spre Hollis. Fără supărare!
— Stai liniștit. O să fiu foarte surprinsă eu însămi dacă vom găsi un fir care să ne ducă la el. De obicei, universul nu ne ajută prea mult.
— Atunci de ce ne-ar ajuta un criminal? întrebă Dani, adresându-se tuturor.

Marie Goode, pe lângă faptul că nu era o femeie închipuită, mai era și deșteaptă. Așa că faptul că în acea noapte de miercuri găsi în apartamentul ei – un loc în care se presupunea că trebuia să fie în siguranță – un colier care nu-i aparținea o făcu să se alarmeze. *Mai ales* după drumul de la serviciu până acasă care-i dăduse fiori reci pe șira spinării, având senzația că era privită și urmărită.

Așa că făcuse ce ar fi făcut orice femeie rațională în aceste circumstanțe. Chemase poliția. La fața locului au sosit ajutoarele de șerif, în uniformă, i-au luat declarație, au verificat ușile și ferestrele, au luat cu ei colierul, spunând că vor face cercetări și promițând că o mașină de-a poliției va trece prin fața complexului de apartamente din oră-n oră, până a doua zi dimineață, ca să se asigure că nu dă nimeni târcoale.

Așa ar fi trebuit să se termine totul.

Însă Marie se zvârcolise toată noaptea, agitată, lăsând veiozele din camera de zi și cea din celălalt dormitor aprinse, plus luminile de-afară, sculându-se cel puțin de trei ori să verifice din nou ușile și ferestrele.

Când se făcu în sfârșit dimineață, Marie, deși nu prea închisese ochii, trebuia să se scoale

și să se ducă la serviciu. Se sculă cu greu din pat și făcu un duș rapid, neputând să se relaxeze nici după ce se șterse și se îmbrăcă. Sări peste cafeaua de dimineață, mâncă doar pâine prăjită și bău un ceai slab, sperând ca acesta să-i liniștească stomacul. Și chiar reuși.

Asta până când descuie și deschise ușa de la intrare.

Doisprezece trandafiri roșii care fuseseră sprijiniți de ușă căzură pe prag.

Nu trebui nici măcar să se aplece ca să citească bilețelul cuibărit în hârtia verde în care erau împachetate florile. Nu era băgat în plic, era doar un cartonaș simplu, alb, cu două cuvinte scrise cursiv:

Bună, iubito.

Poate că altă femeie ar fi fost încântată că un admirator secret îi aduce flori. Poate că altei femei i s-ar fi părut mai frumoasă ziua gândindu-se la acest gest.

Poate că și Marie ar fi gândit la fel. Dacă n-ar fi fost senzația pe care o avusese cu o noapte în urmă, când se întorsese pe jos de la serviciu.

Și dacă nu găsea colierul în apartamentul încuiat.

Și faptul că simți din nou cum i se ridică părul pe ceafă.

Se luminase de-a binelea; apartamentul ei se afla la mai puțin de douăsprezece străzi de Departamentul șerifului.

Închise ușa și o încuie cu cheia, lăsând florile unde le găsise. Luă spray-ul cu piper și fluierul, ținându-le pe amândouă cu mâinile tremurânde.

Apoi îl sună pe șerif.

— Tot ce putem face este să lucrăm cu informațiile pe care le avem, le reaminti Marc celor prezenți în sala de conferințe. Avem toate

datele de la locul crimei, rapoartele criminaliștilor și profilul victimelor, atât din Boston, cât și de-aici. Am dreptate?

Se uită la Hollis, ridicând din sprâncene.

Aceasta încuviință și arătă spre un dosar stufos de pe masă.

— Acolo găsești toate informațiile pe care Bishop le-a considerat folositoare. Evident, nu sunt toate informațiile referitoare la caz; ne-ar trebui cutii întregi. Dar conține profilul și datele complete ale victimelor din Boston.

— Și credem că preferințele pe care le are față de victime sunt foarte importante. În Boston, aceasta era singura trăsătură cu adevărat consistentă a criminalului, și Bishop crede despre ucigaș că nu o să se abată prea mult de la tiparul preferat, nici acum, și nici pe viitor. A ales mereu același tip de femeie. Mică, delicată, cu părul castaniu-închis și ochi căprui. Care arată aproape ca un copil.

Jordan se încruntă, dar înainte să comenteze, Hollis adăugă:

— Avem și cel mai recent profil al criminalului, întocmit de Bishop.

— Cel mai recent? întrebă Paris.

— A început să-l revizuiască pe cel original de îndată ce am aflat că următorul teren de vânătoare este așa de departe de Boston. În plus... ei bine, un alt lucru pe care l-am înțeles de la Becky este că ucigașul a progresat ca brutalitate și, procedând astfel, a făcut un salt destul de mare, ceea ce nu e un lucru obișnuit pentru criminalii în serie.

Marc se încruntă.

— A făcut un salt?

— Da, prin rapiditatea și intensitatea cu care a urcat pe scara violenței. Cea de-a douăsprezecea victimă, Annie LeMott, a fost bătută cu sălbăticie și înjunghiată de mai multe ori – dar corpul ei a fost lăsat mai mult sau mai puțin

intact. La fel ca și în cazul celorlalte victime din Boston.
— Dar n-a fost la fel și-n cazul lui Becky, spuse Marc. Sau al lui Karen.
— Fir-ar să fie! mormăi Jordan. Când toți își îndreptară atenția spre el, adăugă: Asta înseamnă că *suntem* siguri că și Karen e moartă?
— Suntem siguri că e vorba cel puțin de două victime, confirmă Marc. Și sunt dispus să accept varianta lui Hollis, că Becky este una dintre ele, până când și dacă o vor contrazice rezultatele testelor ADN. Doar Karen a mai fost dată dispărută, Jordan.
— Da, da, știu. Doar că nu-mi doresc sub nicio formă ca eu să fiu nevoit să-i spun lui Bob că soția lui e moartă.
— E prieten cu tine? întrebă Hollis.
— Nu suntem prieteni apropiați, deși am fost colegi la școală, zise el și ridică din umeri. Un oraș mic.
— Unde umblă vorba din gură în gură? vru ea să știe, schimbând subiectul. Așa o fi.

Marc fu cel care îi răspunse:
— Oamenii de-aici tind să țină pentru ei când e vorba de străini, dar asta nu înseamnă că nu știu ce se petrece în jurul lor și că nu vorbesc între ei.
— Dar nu s-ar grăbi să alerteze mass-media.
— Asta e regula pe-aici de când mă știu. Cel puțin pentru majoritatea localnicilor. Dar avem destui nou-veniți în zonă și habar n-am dacă lor le-ar conveni să-și bage mass-media nasul în treburile lor. Unora chiar le place să fie în lumina reflectoarelor.

Hollis oftă.
— Așa că nu mai avem mult timp până să se afle.
— Da, așa e.

Marc clătină din cap și reveni asupra subiectului anterior.

— Ai spus că ucigașul a progresat în violență într-un fel neobișnuit, nu?
— Da. Hollis se încruntă. Perioada moartă ar putea explica acest lucru, cel puțin în parte. Dacă voia să ucidă, dacă simțea pornirea asta, dar, dintr-un motiv anume, nu putea. Frustrarea extremă ar putea ușor să-l facă pe un criminal mai sălbatic.
— Asta presupunând că a existat cu adevărat o perioadă moartă.

Ea încuviință.

— E posibil să fi ucis în altă parte și noi să nu vedem similitudinile.
— Dar înclini totuși să crezi că nu e așa.
— Da. Noi credem că a stat ascuns săptămânile astea, că nu a mai ucis pe nimeni până să pună mâna pe Becky Huntley, pe data de 22 septembrie sau mai târziu, când s-a observat dispariția ei. Înainte... poate căuta un loc precum Venture. Sau poate că a venit direct aici datorită vreunei cunoștințe de care vorbește Dani, și în tot timpul ăsta s-a pregătit.

De data asta, se încruntă Marc.

— Dar prima oară nu a făcut cine știe ce pregătiri, nu-i așa? A înșfăcat victimele care de obicei erau în drum spre serviciu sau spre casă, în zone slab sau chiar deloc păzite.
Hollis încuviință.
— Da, era ca un animal feroce. Își înșfăca prada și o lua la fugă, și a fost destul de norocos sau de deștept să-și cronometreze perfect fiecare atac. Nu au existat niciodată martori, ceea ce înseamnă că nu avem nici cea mai vagă idee despre cum arată criminalul.
— Ar putea fi oricine, îngăimă Dani. Am putea trece pe stradă pe lângă el fără să știm niciodată.
— Da, probabil, o aprobă și Hollis. Dacă monștrii ar arăta altfel decât oamenii normali, ar fi al naibii de ușor să-i prinzi.

Marc reveni la miezul problemei. Spuse:

— Dar dacă într-adevăr *și-a petrecut* tot timpul dintre ultima crimă din Boston și prima din Venture pregătindu-se cumva, asta ar fi ceva nou în comportamentul lui.
— Da, ar fi una dintre multele diferențe potențiale.
— Una importantă?
— Bishop așa crede. Și eu sunt de acord cu el. Gândiți-vă și voi. Când operează într-o zonă restrânsă, cu oameni mai puțini, cel mai mare risc pe care și-l asumă e să fie descoperit. Nu poate să prindă și să măcelărească douăsprezece femei în douăsprezece locuri diferite într-o perioadă scurtă de timp, în niciun caz într-un oraș ca Venture. Poate să reușească o dată, poate și a doua oară dacă e foarte norocos, dar nu de mai multe ori. Are nevoie de o bază de operațiuni. Un loc sigur, izolat, unde poate să facă tot ce vrea fără să se teamă că poate să fie găsit.

Dani se agită și spuse:
— Cum ar fi un depozit. Cum ar fi subsolul unui depozit altminteri pustiu.

Hollis clătină din cap:
— Cum ar fi un depozit. Când universul îți arată o plăcuță indicatoare, ești atent.
— Dar oare pe firul ăsta ar trebui să mergem? Senzația de neliniște pe care o avea Dani se amplifică. Sau în cu totul altă direcție?
— De fapt, e o întrebare mai complicată, spuse Hollis rar, dându-și scama de acest lucru chiar în timp ce vorbea. Pentru că Becky n-a spus că *trebuie* să mergem pe urma lăsată. A spus doar că ni se lasă un indiciu.

Urmă o perioadă de tăcere, apoi Dani spuse:
— Și în visul meu ni se întinde o capcană.

Înainte ca vreunul să apuce să spună ceva, un ajutor de șerif mai în vârstă ciocăni și-și strecură capul pe ușă, cerându-i scuze lui Marc că-l deranjează.

— E ceva ce ne-am gândit că trebuie să aflați, șefu'.
— Ce e?
— Am primit un telefon azi-noapte târziu de la o tânără care bănuia că fusese urmărită când se întorcea de la serviciu și mai spunea că pătrunsese cineva în apartamentul ei, deși ușa era încuiată.
— A furat ceva?
— Nu, asta e ciudat. A lăsat ceva. Un colier. Shorty face cercetări.

Marc se încruntă.
— Presupun că e sigură că nu l-a lăsat vreun iubit sau cineva de genul ăsta.
— Nici nu încape vorbă, șefu'. E foarte agitată și nu e genul care să se alarmeze fără motiv. Azi-dimineață, cu ceva timp în urmă, când să iasă din casă, a găsit doisprezece trandafiri roșii sprijiniți de ușa de la intrare, cu un bilet care a speriat-o și mai mult. A venit la sediu și, de data asta, oamenii implicați au hotărât că ar trebui să vorbiți cu ea.

Uitându-se la ajutorul de șerif care-i adusese vestea, Marc îl întrebă.
— Să înțeleg că tu ești unul dintre ei, nu?
— Da, șefu'.
— Ai fost ieri la locul crimei, nu-i așa, Harry?

— Da, șelu'. Cu un calm pe care era evident că și-l impunea, ajutorul de șerif adăugă: îi cunosc pe Bob Norvell și pe părinții lui Becky Huntley. Și cred că ar trebui să o cunoașteți pe Marie Goode și să vorbiți cu ea. Poate chiar are motive să se teamă.

Gabriel Wolf parcă Jeep-ul departe de marginea abruptă a drumului de acces vechi și prăfuit și coborî din mașină. Nu se apropie prea mult de margine, ci doar cât să privească în jos și să observe că ieșirea din matcă a râului

schimbase cursul unui pârâu lat și scălda acum o porțiune lungă din drumul vechi.

Nu era cât Marele Canion, dar era totuși ceva distanță până la pârâul care se unduia lent.

— La naiba! exclamă el. Presupun că trebuie să fie destul de aproape.

Își scoase binoclul dintr-o geantă mare sport de pe bancheta din spate și se întoarse precaut la cel mai bun punct de observație de unde se vedea tot districtul Prophet, cel puțin fără să fie nevoit să se cațere pe vreun munte afurisit. De data asta, nu numai că se ținu departe de marginea instabilă, ci se folosi și de un pâlc de copaci care doar ce începuseră să se coloreze în nuanțele calde ale toamnei, pentru a se ascunde cât de cât în spatele lor.

Nu voia să fie văzut aici, sus.

Ajustă imaginea pe care o vedea prin lentilele binoclului și scrută prima dată zona din depărtare, unde se vedea micul oraș Venture, care se întindea pe o suprafață mai mare decât se așteptase. Acesta fusese odinioară o gară destul de importantă de-a lungul căii ferate ce se îndrepta din Atlanta spre nord; calea ferată trecea prin Venture și continua de-a lungul versanților estici ai munților Blue Ridge, pe-aici transportându-se bumbac, tulun, alune pecan și alte produse agricole și bunuri pe care le producea statul, precum și pietre și minerale exploatate dintr-o zonă mai îndepărtată, spre sud.

Gabriel cercetă orașul încruntându-se. Văzuse orășele lăsate în paragină, abandonate când se închiseseră liniile de transport și după ce defrișările nesăbuite lăsaseră cicatrice pe versanții dealurilor, iar culturile de bumbac și tutun decăzuseră sau fuseseră mutate în altă parte. Dar acest orășel fie își revenise după loviturile economice, fie nu le experimentase niciodată.

Și totuși... trenurile nici nu mai opreau aici, încetinind doar puțin în trecere prin Venture, și asta doar fiindcă linia ferată își croia drum prin munți, unde viteza ar fi putut fi fatală. Din ce vedea Gabriel, nu existau industrii importante în zonă, cu excepția unei fabrici de hârtie în amontele râului, aflată la kilometri depărtare de oraș.

Câteva ferme îngrijite se făleau cu vaci de lapte, câteva vite și alte animale de curte mai mici, și văzuse cel puțin încă trei ferme unde caii și călăreții erau, după toate aparențele, antrenați să participe la probele de sărituri peste obstacole și cros de la concursurile de echitație. La vest, se tăia cherestea, dar nu la scară mare, în ciuda faptului că era o fabrică de hârtie în apropiere. Observă și vreo două câmpuri de tutun, dar în cea mai mare parte agricultura consta în puțin mai mult decât grădinile din spatele casei, menite doar să suplimenteze sau să furnizeze o mare parte din meniul familiei care le deținea și le lucra.

— De unde vin oare banii? șopti el.

Ești un ticălos al naibii de suspicios.

— Da, da. E meseria mea să pun întrebări incomode.

De fapt, nu asta e meseria ta. Meseria ta e să găsești depozitul. Sau cel puțin să eliminăm cât de multe piste moarte putem.

Gabriel mătură din nou cu privirea zona și oftă.

— Înainte era o gară importantă pentru cel puțin două căi ferate și o fabrică de textile foarte mare a funcționat aici generații după generații; în zonă sunt depozite abandonate, clădiri părăsite și magazii dezafectate peste tot, fir-ar să fie!

Dezafectate?

— Da, nu-ți place cuvântul ăsta?

Mă întrebam doar cum de un orășel așa de prosper nu a demolat toate clădirile astea abandonate.

— Îți dă de gândit, nu-i așa?

Nu par să aglomereze peisajul prea mult. Poate de-aia le-au lăsat.

— Și chiar dacă nu sunt inestetice, le lași așa?

Păi, chiar și demolatul costă bani.

— Iar mă faci ticălos suspicios?

Nu. Și eu sunt suspicioasă. Dar nu cred că o să ne ducă nicăieri.

— Acum ești pesimistă.

Gabriel continuă să cerceteze orașul prin binoclu, apropiind imaginea cu centrul orașului, o zonă cochetă și atrăgătoare.

— Pfui!

Cee?

Gabriel oftă și lăsă binoclul jos de la ochi.

— Fie mâna dreaptă nu știe ce face stânga... nu, nu e așa, niciodată nu e așa, nici atunci când pare să fie.

Ce tot bălmăjești acolo?

— Cred că ne confruntăm iar cu nevoia cuiva de a-și băga nasul peste tot. Nu suntem singuri în districtul Prophet.

Ei bine, știm asta.

— Nu vorbesc doar despre Dani și Paris. Sau despre Hollis Templeton.

Atunci despre cine?

— Cineva la care nu ne așteptam. Cineva care n-ar trebui sub nicio formă să fie aici, nu acum.

Cine crezi. .. Oh! Oh, la naiba!

Exact, mormăi Gabriel, ridicând binoclul din nou la ochi, să urmărească o siluetă care se plimba fără să atragă atenția prin centrul pitoresc al orașului. Cred că ia foarte, foarte în serios amenințarea care i-a fost prezisă Mirandei.

10

Marc nu avea niciun motiv logic să o ia pe Dani cu el când s-a dus să stea de vorbă cu Marie Goode, care îl aștepta în biroul lui, dar nici nu-și bătu capul să inventeze vreunul.

Se simțea pur și simplu ușurat că Dani nu-i ceruse acest lucru.

Asta până când ajunseră în birou și Marie Goode se ridică în picioare.

Era minionă, aproape silfidă, cu părul închis la culoare, tuns scurt, și cu ochii mari, căprui întunecat. Arăta aproape ca un copil în uniforma de chelneriță.

La naiba!

Marc schimbă repede o privire cu Dani, apoi intrară în birou și le prezentă pe cele două femei una celeilalte, fără să ofere nicio informație despre Dani, cine era sau de ce lua parte la interogatoriu.

Se vedea clar că Marie Goode era prea supărată ca să-și facă vreo grijă în această privință.

— Domnule șerif, v-a spus subordonatul dumneavoastră despre colier și flori? Și că am fost urmărită azi-noapte?

— Da, mi-a spus, domnișoară Goode. Dar n-am apucat să citesc declarația pe care ați dat-o. Dacă nu vă deranjează, aș dori să-mi spuneți și mie ce s-a întâmplat. Credeți că v-a urmărit cineva când ați plecat de la serviciu?

— La început, am crezul că e doar imaginația mea, dar...

Dani o privi pe tânăra din fața ei cum îi povestea lui Marc experiența trăită, și se simți străbătută de un fior când își dădu seama că dintr-odată nu o mai auzi.

I se mai întâmplase asta, dar numai în vise. Atunci când dormea, mintea ei părea să accepte aceste tăceri bruște ale oamenilor, locurilor și

lucrurilor din jurul ei, pentru că ceva din ea, mai profund decât visele ei, mai profund decât viziunile ei, înțelegea că trebuia să asculte ce se petrecea în spatele aparențelor. Ceva mai important. Și întotdeauna era ceva vital, care o ajuta să înțeleagă adevăratul înțeles al visului.

Dar acum, în stare de veghe, intră în panică, genunchiul îi zvâcni, reacția de teamă fiind atât de rapidă, încât aproape că nu auzi șoapta acoperită de vocile din încăpere, de lumină, de ce era tangibil. Dincolo de ce părea real.

Te vreau.

Încremeni în sinea ei, de-abia mai putând să-și țină panica în frâu. Se uită la Marc, dorindu-și cu disperare ca el să fi șoptit ce auzise ea mai devreme în minte. Dorindu-și să poată să creadă că el șoptise.

Dar nu era așa.

Vocea era rece. Dură. Implacabilă.

Și malefică.

Te vreau, Dani. O să te am. Chiar dacă fugi. Chiar dacă te ascunzi. Orice ar face el să te protejeze, o să te am. Orice ai visa. Orice...

— Dani?

Își dădu seama că se ridicase în picioare și stătea în fața biroului lui Marc, întoarsă pe jumătate spre ușă. Își dădu seama și că Marie Goode plecase, că probabil Marc doar ce o condusese, căci se întorcea de pe hol, uitându-se încruntat la ea.

Dani sc așeză brusc și se forță să tragă aer în plămâni, ca și cum până atunci și-ar fi ținut respirația.

— Dani, ce naiba ai pățit?

— Nu... n-am...

Se adună și se strădui ca vocea să-i fie calmă.

— Mi s-a părut că aud ceva, atâta tot. Ai desemnat pe cineva să o păzească pe Marie

Goode? Se încadrează perfect în tipar și dacă a pus deja ochii pe ea...

— Bineînțeles că am desemnat pe cineva s-o păzească.

Se așeză pe celălalt scaun, privind-o încruntat.

— Ce-ai auzit?

— Am spus că *mi s-a părut* că am auzit.

Se strădui din nou să-și vină în fire, luptând cu teama care o copleșea.

— Nu sunt sigură. Poate a fost doar imaginația mea. Mi s-a părut că am auzit o șoaptă, atâta tot.

— O șoaptă? Cineva încearcă să te contacteze? La nivel senzitiv?

— Nu am astfel de capacități.

— Doar pentru că nu s-a întâmplat până acum, nu înseamnă că nu e posibil, spuse el rar. Capacitățile paranormale se dezvoltă și evoluează ca orice alte abilități umane. Și ce spunea?

— Marc, nu...

— Ce spunea, Dani?

Ea nu voia să răspundă, dar deja atmosfera era tensionată între ei, iar ea nu voia să înrăutățească situația.

— A spus... că mă vrea. Și că o să mă aibă. Nu știu cine. Chiar dacă i-aș mai fi auzit vocea și înainte, cine poate să recunoască o șoaptă?

— Tot ce știu, spuse Marc dus pe gânduri, e că te-a băgat în sperieți. Presupun deci că bănuiești că vocea era a criminalului, chiar dacă nu ești sigură.

— Imposibil!

Marc nu sc mai încruntă, dar chipul lui era mai aspru ca niciodată.

— Deja ești... în radarul lui, nu? Îl visezi?

Nu mai auzise pe nimeni folosind expresia asta, dar avea o logică pentru ea.

— Într-un fel, da.

— Știm amândoi că la tine e vorba de conexiuni. Am presupus că aveai viziunile pentru că Miranda ți-e prietenă și era amenințată.

Dani ezită, apoi încuviință.

— Și eu am crezut la fel.

— E vreo șansă ca ucigașul să se fi conectat la tine *din cauza* viziunii? Să fi prins un capăt al firului care duce la tine?

— Nu știu. *Doamne, sper că nu!* își spuse în gând. Poate. Sau poate că dacă s-a întâmplat așa ceva, a fost prin intermediul lui Marie Goode, într-un fel sau altul. Dacă o urmărește...

— Ea nu e medium, spuse Marc. Dar dacă e criminalul?

Dani luă o gură de aer și spuse:

— Nu trebuie să fiu detectiv cu experiență ca să-mi dau seama că, dacă ucigașul e medium, o să avem mari probleme.

— Oricum ar fi, tot speriată ești; rău de tot, Dani. Pentru că a atins o parte din tine unde nu mulți au ajuns. Fie că tu ai făcut conexiunea, fie că el, e reală. Există. Crezi că eu nu văd? Crezi că nu simt?

— Marc...

— Știm amândoi că o astfel de conexiune nu e ușor de întrerupt după ce o stabilești. Și ar putea să-ți facă rău, nu-i așa? Ar putea să ajungă la tine, și nicio barieră fizică – perete, ușă încuiată sau gardă de corp înarmată – n-ar putea să-i stea în cale.

Nu voia să se gândească la asta, căci era chiar speriată. Mai ales de când vocea îi răsunase în cap, dându-i fiori reci. Forțându-se să pară veselă, spuse:

— Sunt în siguranță. Cel puțin până găsim depozitul, se auzi ea rostind cu voce tare.

Însă își dori să și creadă ce spunea.

Gabriel își parcă Jeep-ul pe strada altminteri pustie, în spatele unui hățiș de viță-de-vie care nu-i era familiar.

— Urăsc când se schimbă regulile, bombăni el.

Nu știm dacă s-a întâmplat asta.

— Ba știm, la naiba. DSIC-ul trebuie să fie cât de invizibil se poate în ancheta asta, și el nici nu se sinchisește.

Ai spus că nu părea să sară cu nimic în ochi.

— *Nu părea* sunt cuvintele importante. *Doar temporar,* mai bine spus. De îndată ce o să se afle în oraș că două localnice au fost ucise, *măcelărite,* poți să fii sigură că străinii o să iasă imediat în evidență. Și probabil că o să fie împușcați.

Cred că exagerezi. E mai bine să ne ținem cât mai ascunși și să acționăm cu cea mai mare viteză.

— Sunt de acord.

Gabriel coborî din Jeep și zăbovi lângă el cât să scotocească în geanta sport de pe bancheta din spate, să scoată un rucsac mai mic, apoi încuie portierele. Merse pe drumul din pădure vreo douăzeci și ceva de metri, până dădu de aleea cu asfalt crăpat care ducea la câteva clădiri destul de mari, așezate ciorchine, care odinioară găzduiau un fel de fabrică.

Oare ce se prelucra aici?

— Amănunte, amănunte.

S-ar putea să fie important, știi asta.

Gabriel oftă și-și dădu jos rucsacul de pe umăr. Deschise un buzunar și scoase o hartă a ținutului, pe care erau o mulțime de zone încercuite cu roșu. Studie câteva clipe notițele mâzgălite pe margine.

— Materiale plastice.

Nimic mai concret de-atât ?

— Nu pe hartă. Dar dacă-mi aduc aminte din cercetările de ieri, era vorba de umerașe din

plastic, sau ceva de genul ăsta, inofensiv. Nimic altceva decât un loc unde se făceau lucruri utile.

Și a fost închisă în timpul unei reduceri de personal. Îmi aduc aminte acum.

Puse harta la loc în rucsac și continuă să meargă pe drumul vechi de asfalt, până ajunse în dreptul clădirilor. Prima la care ajunse nu avea niciun fel de trăsătură distinctă, așa că nu-i trecea prin minte cărui scop îi fusese destinată inițial. Nu avea decât un lacăt mare și ruginit prins la ușa fără geam.

Gabriel cercetă lacătul greoi și-și dădu seama după cantitatea de rugină că orice încercare de a-l deschide era sortită eșecului; nici măcar un ciocan și o daltă n-ar fi putut să răzbată prin rugina depusă de atâția ani.

— Hei, am nevoie de puțin ajutor.

Scuze. Mintea mea umbla aiurea.

— Păi adu-o înapoi. Ușa e încuiată. Și nu pot să-i vin de hac fără o daltă. Sau poate niște exploziv C4.

Așteaptă puțin. Stai... Uite.

Auzi clicul ascuțit și se trezi că lacătul se deschise în mâna lui. Era tot ruginit și opunea rezistență, dar se deschidea.

— Atingerea ta încă mai e magică, Rox.

Bine, bine. Verifică locul și hai să plecăm.

— Ce e, îți pierzi răbdarea?

Nici mie nu-mi place când se schimbă regulile. Ai grijă, Gabe. Am o presimțire.

Puține lucruri pe lume respecta Gabriel așa cum respecta presentimentele surorii lui, așa că se opri în fața ușii care acum era descuiată și scoase din rucsac o lanternă și arma. Apoi împinse ușa cu umărul și pătrunse în clădirea părăsită.

În sala de conferințe, Marc îi punea la curent pe ceilalți atât cu discuția dintre el și Marie Goode, cât și cu experiența lui Dani.

— Nu-mi place, spuse Hollis.
— Ce anume? întrebă Paris. Bine ai venit în clubul nostru! Marc, sper că nu intenționezi să o lași pe Dani nesupravegheată.
— Nu.

Dani nu protestă, ci doar se uită la Hollis și așteptă. Încerca din răsputeri să pară că nu-și face griji, că vocea dezgustătoare a criminalului, care-i răsunase în minte, nu o făcuse să se cutremure până în măduva oaselor. Și știa foarte bine că cel puțin doi oameni din încăpere erau pe deplin conștienți de ce simțea ea.

Trei, de fapt, așa cum reieși din spusele lui Hollis.
— Un astfel de contact cu răul e cât se poate de grav, îi spuse ea lui Dani, pe un ton neutru, deși pe chipul ei se citea că înțelegea complet prin ce trecea. A fost o conexiune puternică?

Dani se căzni să se gândească la acel episod și, în cele din urmă, spuse:
— Nu prea. De fapt, s-a terminat foarte brusc.

Când Marc mi-a rostit numele.
— N-ai fost niciodată telepată, remarcă Paris. Chiar și în cadrul unei conexiuni stabilite, e vorba mai mult de sentimente decât de gânduri.

Precaută, Dani evită să se uite spre Marc.
— De data asta, a fost vorba și de una, și de alta. Au fost propoziții reci, dure, complete. Dar sunau ca un ecou. Clătină din cap. Nu-mi amintesc toate detaliile visului; poate că a fost o frântură de ecou al unui lucru pe care nu mi l-am mai amintit conștient.

Marc se uită la Hollis, ridicând din sprâncene.
— E posibil?
— Bineînțeles. E posibil și ca abilitățile lui Dani să evolueze sau, fie ea, fie criminalul, să fi stabilit cumva o conexiune paranormală sau...
— Sau ce? întrebă Marc.

Dani știa ce voia el să întrebe și, de asemenea, mai știa și că nu voia să-i sugereze lui Hollis – sau oricui altcuiva – că ucigașul poate fi medium, așa cum speculase el. Se simți recunoscătoare când cealaltă femeie se încruntă, și clătină din cap.

— Sau... lasă-mă să mă gândesc puțin.

— Am de ales? întrebă Marc sarcastic.

— Nu prea, spuse ea îndulcindu-și răspunsul cu un zâmbet care se risipi imediat. Un alt lucru care nu-mi place îl reprezintă dovezile ce se tot adună, că ucigașul se schimbă sau s-a schimbat fundamental. Marie Goode corespunde tiparului fizic, are vârsta potrivită, exact cum îi place lui. Dar interesul atât de evident pentru ea mă surprinde ca un element complet nou. Să-i permită să audă aparatul de fotografiat, să-i lase trandafiri și – se încruntă spre Marc – cum e cu acel colier?

— Shorty doar ce venise să raporteze când plecam de la birou. E posibil ca acel colier să fie cel pe care-l purta Becky Huntley când a dispărut. Nu am găsit amprente. De fapt, urmele de chimicale arată că a fost curățat de curând cu amoniac sau cu vreo soluție de curățat bijuterii pe care poți s-o cumperi din orice magazin de bijuterii. Descrierea lui se potrivește. Părinții ei vor trebui să-l identifice, ca să fim siguri.

— Te rog, nu mă trimite pe mine să le spun, îngăimă Jordan.

— O să meargă Harry. Hollis, dacă e colierul lui Becky, ce ne spune gestul lui despre ticălosul ăsta? Ce înseamnă faptul că lasă un trofeu aparținând unei victime în casa unei potențiale victime pe care o urmărește?

Ea se încruntă și spuse pe un ton aproape absent:

— Nu uita că nu sunt psiholog criminalist. Cel puțin, nu oficial. Deși Bishop s-a asigurat că cei mai mulți dintre noi știm mai multe despre psihologia criminalilor decât un psiholog

mediu. Va trebui să-l informez despre ce am aflat recent, și asta cât mai repede. Între timp, ceea ce-mi spune despre criminal această răsturnare de situație este ce-am spus și înainte, și anume că tipul e în schimbare, evoluează.

— Și modul lui de operare?

Ea încuviință.

— Și asta înseamnă că *lui* i s-a-ntâmplat ceva de s-a schimbat. Ceva s-a modificat în el, în viața lui, în felul cum gândește și simte. Asta presupunând că are sentimente.

Marc își dădu și el cu părerea:

— Poate s-a schimbat pentru că a fost obligat să plece din Boston. Poate experiența de a deveni el însuși vânat l-a făcut să-și dorească mai mult ca oricând să se vadă din nou în ipostaza de vânător.

Dani spuse:

— Așa că a acordat mai multă grijă acestei părți a ritualului. Pași mai elaborați înainte de a-și prinde prada. O urmărește, îi face poze și poate, în mintea lui, o și curtează.

— Bleah! mormăi Paris.

— S-ar putea ca lucrul ăsta să ne fie de ajutor, sublinie Hollis. Până când părinții lui Becky vor identifica acel colier, n-o să avem o legătură concretă între criminal și Marie Goode. Dar dacă *va fi* identificat ca aparținându-i ei, atunci, pentru prima dată, am putea fi cu un pas în fața acestui ticălos.

— Și o facem ostentativ? se întrebă Jordan. Adică lăsăm ca ucigașul să vadă că e păzită?

— Oricum am proceda, există un risc, spuse Marc. Din partea mea, aș prefera să aleg varianta de a proteja o potențială victimă.

O clipă, Hollis se uită la el fix, apoi încuviință:

— E decizia ta.

— Și mă supun riscului ca el să-și îndrepte atenția spre o altă potențială victimă. Astfel stând lucrurile, eu zic să-l găsim înainte de a

face el următoarea mișcare. Deci, să recapitulăm, ce știm despre el?
— Știm tiparul de victime pe care îl alege.
Jordan spuse:
— Mm... am deschis subiectul mai devreme, dar dacă o vedeți pe Karen...
— Știu. E blondă, cu ochi albaștri. Și după cum reiese din dosarul pe care i l-am făcut când am declarat-o persoană dispărută, Becky Huntley era roșcată, cu ochi albaștri.
— Deci amândouă se încadrează în tipar, spuse Marc rar. Minione, cu o constituție firavă. Becky doar ce împlinise optsprezece ani.
Paris spuse:
— Poți să-ți schimbi culoarea părului vopsindu-te sau punându-ți o perucă. Și lentilele de contact sunt suficiente, de obicei, ca să-ți schimbi culoarea ochilor. Ar merge oare criminalul atât de departe?
— Ca să-și îndeplinească fantezia, să-și satisfacă pofta? Da, cred că da, zise Hollis.
— Și Bishop ce-ar spune? întrebă Marc.
— La fel. Oftând, Hollis adăugă: Bishop e un psiholog criminalist talentat în mai multe privințe, dar chiar și el se luptă să reconcilieze diferențele dintre aceste două crime din Venture și cele douăsprezece din Boston. Și noile informații nu vor ajuta la clarificarea situației.
— Nici n-a avut prea mult timp, la urma urmei, comentă Dani.
Hollis ridică din umeri.
— A mai avut vreo două zile de când am văzut-o pe Becky. De obicei, e suficient timp pentru el ca să-și dea seama de tipologia criminalului sau să detecteze o schimbare comportamentală, mai ales când e vorba despre un criminal pe care-l cercetează de luni de zile. Dar monstrul ăsta nu se încadrează în niciun tipar. Îi dă bătaie de cap până și lui Bishop.
Jordan se adresă tuturor celor prezenți:

— Nu-l cunosc pe agentul Bishop, dar, nu știu de ce, informația asta mă sperie mai mult ca orice.
— Asta înseamnă că ai instincte bune, îi spuse Hollis pe un ton serios. Pentru că Bishop a văzut răul de aproape și a avut contact personal cu el de mai multe ori decât vreunul dintre noi și-ar dori măcar să știe – și tipul ăsta, criminalul de care vorbim, e ceva cu totul nou.
— În ce sens? întrebă Marc, plin de zel să afle răspunsul. Ca ticăloșie?

Jordan își spuse și el părerea:
— Chiar dat fiind măcelul pe care l-am văzut ieri – și vă garantez că e ceva atât de grav, cum nu mi-aș fi dorit vreodată să văd —, sunt o grămadă de cărți și, la naiba, site-uri dedicate criminalilor în serie care au fost de o ferocitate și viclenie ieșite din comun. Canibali, necrofili, bestii care le-au făcut victimelor lucruri de neimaginat, încât sper că nici nu există nume pentru faptele lor.

Hollis îl asculta clătinând din cap.
— Da, dosarele poliției și studiile de caz psihologice sunt pline de astfel de exemple.

Marc repetă întrebarea:
— Deci ce anume e nou la criminalul ăsta? Ce-l face atât de ieșit din comun, încât nicio echipă specială condusă de cel mai bun vânător de monștri din FBI nu s-a putut nici măcar apropia de el, după atâtea luni de încercări?

Hollis ezită un timp, apoi spuse rar:
— S-a crezut dintotdeauna că atunci când îl vom identifica, o să descoperim în trecutul lui ceea ce găsim în istoriile personale ale aproape tuturor criminalilor în serie. Abuz, disfuncționalități, posibil vreo traumă craniană din copilărie, lucruri de genul ăsta.
— Dacă vrei să mă faci să-mi fie milă de ticălosul ăsta...

Hollis alungă ideea cu un gest al mâinii.

— Nu, nu. Majoritatea dintre noi credem și că ucigașii în serie se nasc cu ceva lipsă, fie că-i spui conștiință, fie că-i spui suflet, ceea ce-i face să fie mai degrabă monștri decât oameni. Nu știu dacă această componentă care lipsește e singura vinovată sau dacă persoana respectivă poate duce o viață perfect normala – cel puțin văzut din afara – fără să facă rău nimănui. Dacă mediul în care a copilărit a fost unul pozitiv, iubitor, dacă nu a avut nicio traumă, există cel puțin posibilitatea ca acea persoană să nu comită niciodată fapte rele.

Marc încă o privea insistent, dornic să afle mai multe.

— Dar?

— Dar un lucru de care suntem destul de siguri e că acea componentă care lipsește, asociată fie cu traume și abuz în copilărie, fie cu o rană la cap sau vreun șoc emoțional și psihologic puternic, produce virtual întotdeauna ceva rău: un criminal în serie, un violator, pedofil, piroman – chiar un terorist. Înclinațiile, instinctele și nevoile existau. Și ceva s-a întâmplat – de-a lungul timpului sau punctual, cu ocazia vreunui eveniment traumatic – și le-a scos la suprafață.

— Încă mai aștept o concluzie.

— Îmi cer scuze că durează atât de mult până să ajungem la ea. Uite cum stă treaba. De-acum încolo, ne aflăm pe un teritoriu necunoscut. Avem câteva teorii. Avem și câteva studii de caz ale DSIC-ului, situații pe care noi le-am considerat a fi de limită sau care nu ne-au lăsat destul timp pentru studiul sau descifrarea personalităților implicate. Dar nu avem dovada. La naiba, nu suntem nici măcar pe-aproape.

— Hollis...

Ea ridică mâna.

— Marc, traumele – din copilărie sau din viața de adult – pot de asemenea să declanșeze capacități paranormale. De fapt, unele studii au

demonstrat fără urmă de îndoială că zonele din creier energizate inexplicabil la majoritatea mediumurilor sunt aceleași zone care, la criminalii în serie, sunt active.

Marc trase adânc aer în piept și expiră încet.

— Vrei să spui că în orașul meu operează un criminal în serie și că mai e și medium?

Ca și cum el nu se gândise la asta, își spuse Dani oarecum amuzată.

— E din ce în ce mai rău, spuse Hollis. DSIC-ul are mediumuri care sunt extrem de sensibile la fluctuațiile câmpurilor energetice și pot detecta activități paranormale neobișnuite chiar și de la distanță; noi îi spunem conectare extremă la univers.

— Așa, și?

— Din rapoartele pe care le-am primit de la mediumurile din această zonă, Bishop bănuiește că subiectul nostru necunoscut este unul dintre puținii oameni care au capacități paranormale și care dețin mai multe abilități. Și acestea nu sunt secundare sau auxiliare, căci toate sunt la fel de puternice și bine dezvoltate. Nu știu nici măcar câte abilități e posibil să deții sau pe care e posibil să le aibă criminalul. Poate e telepat, clarvăzător, telechinetic cu putere de vindecare. Sau poate are mai puține capacități. Sau poate mai multe. Poate fi un miracol în viață, creat din aceeași oroare necunoscută care a declanșat impulsul de a ucide. Răul în stare pură, nediluat, înzecit. Și niciunul dintre noi – nici măcar Bishop – nu ne-am confruntat vreodată cu așa ceva.

11

Îi luase ore întregi să-i nimerească tunsoarea perfectă, dar nu-l deranja că întârziase atâta. În acel loc nu prea puteai să-ți dai seama dacă e noapte sau zi, așa că nu-l interesa ce oră e, iar atunci când obosea, se odihnea. În orice caz, era puțin obsedat când venea vorba de părul ei, și își dădea și el seama. Trebuia să fie perfect. Lungimea, tunsoarea, culoarea.

Era important.

Se înfuria dacă nu corespundea fiecare detaliu în parte.

Părul blond, urât, pe care-l tăiase fusese pus cu grijă într-o pungă, lăsată apoi deoparte; avea să-l incinereze mai târziu, la fel cum urma să facă și cu hainele ei.

În timp ce vopseaua de păr își făcea efectul, tăie cu grijă blugii și bluza pe care o purta aceasta, făcând pauze dese ca să-i asculte suspinele și să privească movilițele mici de pe piept cum zvâcneau și tremurau. Lăsă lenjeria intimă la sfârșit. Ura să se grăbească, voia sa savureze fiecare clipa.

Plimbă încet lama mai scurtă și bine ascuțită a foarfecii pe pielea ei, apucând breteaua subțire a sutienului și tăind-o cu o singură mișcare precisă. La fel procedă și cu cealaltă bretea.

Zâmbind, privi un timp cum sânii i se ridicau și coborau și ascultă gemetele patetice. Își puse vârful degetelor pe abdomenul ei, închizând ochii o clipă, să simtă mai bine pielea moale și caldă, mușchii care tremurau.

Simțea cum îi ațâțau simțurile și savura aceste senzații, spunându-și însă că acesta era doar începutul.

Își dorea să dureze cât mai mult.

Sutienul ei era din material subțire, ca majoritatea, și fu nevoie doar de o tăietură ca să

desprindă materialul satinat dintre sâni. Contemplă din nou imaginea câteva clipe, aproape ținându-și respirația, căci fiecare spasm de-al ei făcea cupele sutienului să alunece și mai mult în părți, eliberând atât de încet carnea captivă înăuntrul lor.

Așteptă până când dintr-o cupă se ivi un sfârc trandafiriu, apoi dădu sutienul la o parte, nerăbdător, aruncându-l în punga de gunoi, alături de celelalte haine.

Întinse mâna, lacom să o atingă, dar trebui să se abțină, să atingă doar cu vârful degetelor, urmărind conturul sânilor mici, trasând cercuri în jurul sfârcurilor ca niște pietricele.

— Îți place, nu-i așa, iubito?

Femeia scoase un sunet sălbatic, înăbușit, luptându-se să se elibereze din strânsorile de la încheieturile mâinilor și de la glezne. El se încruntă uitându-se la banda adezivă care-i acoperea gura.

— N-am vrut să-ți acopăr gura. E urât adezivul ăsta. Dar vorbeai prostii, și eu nu voiam să aud așa ceva.

Trasă conturul unui sfârc cu degetul arătător, frecându-l înainte și înapoi de vârful întărit.

— Dar vreau să te aud cum îmi spui ce bine e. Vreau s-aud asta. O să fii obraznică dacă-ți dau la o parte adezivul, sau ți-ai învățat lecția?

Ea scoase din nou un sunet indescifrabil, mai puțin sălbatic de data asta.

— O să fii cuminte? O să-mi spui ce mult îți place să te ating?

Ea închise ochii, lacrimile curgându-i la colțurile lor, apoi îi deschise și făcu semn că da.

O ciupi de sfârc înainte de a-i da drumul, apoi, cu aceeași mână, îi dezlipi încet banda adezivă care-i acoperea gura.

— Te rog...

— Ți-am mai spus, iubito, lasă rugămințile pentru mai târziu.

Vocea lui era calmă, dar avu grijă ca ea să vadă foarfecă închisă pe care o ținea în cealaltă mână.

— Nu-ți face griji, o să-ți spun eu când e vremea rugăminților. Acum vreau să te aud spunându-mi ce mult îți place să te ating.

Ea închise ochii o clipă, apoi îi deschise și zvâcni cu putere din cap.

— Oh!... Bine. Pot să fac asta.

El aruncă o privire spre măsuța din inox, cu rotile, pe care erau câteva seringi pregătite, și se încruntă un pic. Își spuse că ea era foarte lucidă. Poate chiar prea mult. Trecuseră ore întregi de la ultima injecție; s-ar putea să mai fi nevoie să-i facă încă una cât de curând.

— Atinge-mă, șopti ea, și respiră adânc, cutremurându-se. Îmi... place la nebunie când... când mă atingi.

El zâmbi și așeză foarfecă pe abdomenul ei, orientată în jos, atingând cu vârful talia joasă a chiloților. O văzu cum zvâcnește, ascultă geamătul pe care se străduia să și-l înăbușe și zâmbi mai larg.

Își puse amândouă mâinile pe sânii ei, frământându-i, frecându-și palmele înainte și înapoi peste sfârcurile întărite.

— Da. Vocea ei era puțin mai tare decât o șoaptă, groasă și răgușită: Atinge-mă. Așa. Îmi place.

Adora senzațiile care-l încercau, dar nu într-atât, încât să nu arunce un ochi spre cronometrul de pe măsuță care-i arăta că mai erau doar câteva minute până trebuia să o clătească pe păr, să i-l usuce și să se asigure că nuanța de castaniu intens înscrisă pe cutie era cea potrivită.

Trebuia să fie exact nuanța potrivită.

Femeia icni.

— Nu... n-o să spun... nimănui. Te rog să nu-mi faci rău! Te rog! Oh, te rog, nu...

Ceasul sună în sfârșit și el zâmbi.

— Bun. E timpul să vedem dacă nuanța e cea potrivită.
— Oh, Doamne, te rog nu-mi face rău!
— Te-am avertizat, Audrey. Eu hotărăsc când e timpul pentru rugăminți, ai uitat?
— Audrey? Eu nu sunt... pe mine nu mă cheamă Audrey.

El o privi fix.

Ea-și umezi buzele și spuse repede:
— Bine, bine. Pot să fiu oricine vrei tu.
— Nu fi ridicolă, Audrey. Cine altcineva ai putea să fii decât tu însăți?
— Așa e. Iartă-mă. Am... am uitat. Privirea îi alunecă spre masa lui de lucru. Probabil că e din cauza injecțiilor pe care mi le faci. Uit.
— Serios? Hm. O să-mi notez efectul ăsta secundar. Pentru data viitoare.
— Ce?

El se aplecă ușor și apăsă pe un buton de pe partea laterală a mesei, și aceasta se înclină, printr-un sistem hidraulic, astfel încât jumătatea de jos, în formă de Y, unde îi erau prinse gleznele, se ridică și jumătatea de sus coborî.

Femeia se cutremură și-și mușcă buza de jos, dar nu scoase un sunet.

El se îndreptă spre capătul mesei care acum era coborât, se asigură că acea chiuvetă special concepută era fixată sub capul ei și dădu drumul la apă. O potrivi să fie cât de fierbinte era suportabil și începu s-o clătească.

Femeii i se tăie respirația și se încordă din tot corpul, dar nu țipă.
— Îmi pare rău iubito, dar trebuie să fie fierbinte. Ca să iasă toată soluția.

O clăti pe păr, îndreptându-și atenția apoi spre corpul ei.

Îi plăcea cum arăta pe masa lui specială. Fiecare picior gol era poziționat într-un canal de inox, iar glezna era prinsă drăguț cu o curelușă de piele groasă, căptușită cu piele de oaie pe interior. Cele două canale formau un U, apoi se

intersectau ca un Y, cam la douăzeci de centimetri de vintre, deși masa fusese prevăzută în acea zonă și cu o parte mobilă, care să-i permită acces total la corpul ei. Masa era construită după dimensiunile lui Audrey, dar i se potrivea și ei.

Mereu li se potrivea.

De la șold până la sâni, marginile mesei erau drepte și aduse înăuntru, cu aproximativ doisprezece centimetri de fiecare parte. Dar, în dreptul umerilor, masa se ramifica într-un T, astfel încât existau canale separate și pentru brațe, iar încheieturile erau prinse precum gleznele.

Deasupra liniei lui T rămânea destul loc pentru suportul de gât care-i susținea capul deasupra chiuvetei.

Se uită la Audrey țintuită cu atâta grijă pe masa lui și zâmbetul i se lărgi pe față. Perfect. Pur și simplu, perfect. Mă rog, perfect va fi după ce va fi curățată bine și rasă peste tot.

— Domnule, vă rog...

— Audrey, nu mă face să mă supăr pe tine. Tu nu-mi spui niciodată „domnule”, pentru numele lui Dumnezeu!

Ea se holbă la el cu ochii măriți.

— Oh... injecțiile astea! Nu-mi mai amintesc.

— Dragul meu. Așa-mi spui, Audrey: dragul meu. Întotdeauna.

— Îmi cer scuze. Îmi pare rău... dragul meu. N-o să mai uit, îți promit.

— Sper din tot sufletul, spuse el, întinzând mâna spre sticla de șampon. Nu vreau să mă enervez, Audrey. Chiar nu vreau asta.

— Nu, dragul meu, șopti ea. Ultimul lucru pe care vreau să-l fac e... să te supăr.

12

Și-așa era grav că aveau de-a face cu un criminal în serie de o brutalitate extremă. Să mai aibă și nu știu câte capacități paranormale, era pur și simplu un coșmar.

Coșmarul ei.

Coșmarul celorlalți.

Într-un târziu, Marc ridică din umeri ca și cum s-ar fi eliberat de o povară și spuse:

— OK, o să ne confruntăm cu posibilitatea – sau probabilitatea – asta când va veni vremea. Deocamdată, lucrăm la caz, ne punem la curent cu mersul anchetei din Boston până în prezent și continuăm investigația aici. Are cineva ceva de comentat?

Nimeni nu spuse nimic.

Marc i se adresă lui Hollis, dar nu era chiar o întrebare.

— O să-i raportezi agentului Bishop cât mai repede ce-ai aflat?

— Cu permisiunea ta, în cinci minute. N-o să spună nimănui nimic, bineînțeles, cel puțin până – și dacă – vom găsi destule dovezi ca să-l convingem pe director că e vorba despre același criminal. Sau până când răsuflă povestea în mass-media și începe să se facă vâlvă în jurul subiectului.

Paris întrebă:

— Cât timp avem, realist vorbind, până când mass-media o să înceapă să fie interesată de subiect?

Marc ridică din umeri.

— Știi că nu avem un post local de televiziune, și ziarul nostru nu e cunoscut ca având jurnaliști incisivi. În plus, din punct de vedere geografic, suntem destul de izolați, așa că nu vedem mulți străini sau oameni care să fie în trecere pe-aici. Acum în Atlanta se întâmplă o grămadă de lucruri, la fel ca și în celelalte orașe importante

din jur, așa că sunt destule subiecte de știri pretutindeni.

— Dar două femei care au căzut victime unui criminal crud pot fi un subiect de știre oricât de mic ar fi orașul, spuse Dani. Mai ales în zilele noastre, când mass-media vânează orice subiect de senzație. Odată ce începe să umble vorba...

Hollis se uită la șerif, ridicând din sprâncene.

— E greu să spui cu certitudine din poze, dar cred că locul crimei a fost destul de izolat, ca să nu zic mai mult. Cât de păzit era? Cât va mai dura până va începe să umble vorba?

— Oamenii mei n-o să spună nimic. Familiile victimelor vor fi în stare de șoc o vreme, după ce-o să afle. Bob și Karen nu aveau copii; părinții lui Becky sunt mai în vârstă și tind să fie discreți. Nu-i văd pe niciunul anunțând mass-media sau arătându-se prea binevoitor dacă se trezește cu jurnaliști la ușă.

— Nici chiar dacă s-ar face un apel public la justiție? Se pare că așa se obișnuiește acum.

— Poate peste câteva săptămâni sau luni. Dar nu imediat.

Hollis încuviință.

— E posibil ca această chestiune să fie făcută publică, dar la un nivel mai restrâns. Se poate ca familiile victimelor să facă apel la comunitate pentru sprijin emoțional, să ceară ajutor bisericii, de exemplu.

Marc se uită la Jordan, care clătină din cap și răspunse:

— Soții Huntley nici măcar nu aparțin de vreo biserică, din câte știu eu. Iar Bob Norvell nu a fost niciodată cunoscut drept o persoană prea sociabilă. M-am mirat când s-a însurat.

În încăpere se lăsă liniștea pentru câteva clipe. Paris se foi și zise:

— Sunt singura care se simte vinovată pentru că știu ce li s-a întâmplat celor două femei dispărute înainte ca familiile lor să afle?

— Te obișnuiești cu asta, spuse Hollis. Apoi, clătină din cap. De fapt, nu, nu te obișnuiești. Cel puțin, eu n-am reușit. Cine o să anunțe familiile?
— Eu, spuse Marc. Sau cel puțin o voi face când vom reuși să identificăm victimele. Fie după rezultatul ADN, fie...

.. .fie când vom găsi și celelalte rămășițe ale lor.

Dar nu era nevoie să mai adauge și asta.

— De ce nu m-ai luat și pe mine în visul tău azi-noapte, Dani?

Tresărind, Dani ridică ochii din dosarul pe care-l studia, dându-și seama de-abia atunci că ea și Marc erau singuri în sala de conferințe.
— Nu te speria, spuse el. Jordan a dus-o pe Hollis la locul faptei, dar sunt sigur că Paris se va întoarce din clipă în clipă. Vorbeam de vis, Dani. Ai visat din nou azi-noapte?
— Nu m-am speriat, stai liniștit.

Era gata să-i amintească de faptul că mai fuseseră singuri în biroul lui, dar se cutremură întrebându-se dacă fuseseră oare chiar singuri.
— Dani?

El o citea prea bine – chiar și fără să aibă capacități paranormale. Ea-și spuse că probabil era ceva profund în asta.
— Chiar dacă nu le-am luat cu mine în vis, ai apărut și tu în el de data asta. Făceai parte din viziune. Erai acolo, cu Hollis și Bishop. Iar eu aveam capacitățile lui Paris.
— Poftim?

Dani încuviință.
— Cred că le aveam și până acum, dar azi-noapte am devenit conștientă că ea nu era acolo, când ar fi trebuit să fie, că aveam abilitățile ei. Mai mult chiar. Hollis părea să simtă că aveam un fel de armă, și că nu aveam nevoie de pistol.

— Stai așa. Aveai abilitățile lui Paris? N-am știut că voi două puteți împărtăși capacitățile paranormale, credeam doar că puteți să vi le intensificați reciproc.
— Nu putem să le împărtășim. Cel puțin, n-am făcut-o până acum. N-am fost niciodată clarvăzătoare, și nici n-am deținut abilitatea ei secundară. Iar Paris n-a avut vise prevestitoare sau viziuni.
— Și nici n-a putut să-i proiecteze pe alții în visele ei?
— Nu. N-a putut niciodată să facă asta. Și am încercat când eram mici.
— Și de-atunci, nu?
Dani zâmbi.
— Pe parcurs, la un moment dat, n-a mai fost un secret distractiv pe care-l împărtășeam, ci a început să fie pur și simplu viața noastră. Explorarea limitelor propriilor capacități nu a fost, mult timp, un lucru prioritar. De când am început să lucrăm pentru Haven, firește că am practicat mai des asta, mai ales pentru că John și Maggie cred că surorile și frații pot fi cei mai buni parteneri și trebuiau să știe dacă putem și noi să fim.
— Și ați aflat până acum?
— Nu chiar. Știam că eram întotdeauna mai puternice când lucram împreună, așa cum ai spus și tu, că viziunile mele erau mai vii și capacitățile de clarvăzătoare ale lui Paris se intensificau.
— Dar nu împărtășiți nicio abilitate.
— N-aș ști nici măcar cum să încerc să fac asta.
— Dar sunt semne că abilitățile tale, cel puțin, evoluează.
— Poate. OK, probabil că așa e. Dani reuși să ridice din umeri, în ciuda încordării pe care o simțea. Situațiile de stres maxim în care ne implicăm ne pot schimba viața în orice fel.
— Ce vrei să spui?

Dani nu-și dorea să aibă o astfel de discuție cu Marc, dar se trezi răspunzându-i.

— Exact ca echipa DSIC, membrii organizației Haven sunt rareori solicitați, cu excepția situațiilor în care metodele mai convenționale nu dau rezultate. Și mizele sunt de obicei foarte mari. Așa că ne forțăm limitele.

— Mereu ai făcut așa.

— Nu așa cum o fac de când am semnat contractul cu Haven. Adevărul e că nu ne știm limitele, niciunul dintre noi. Investigații, cazuri ca acesta... ne testează limitele pe care credem că le avem. Poate că ne împing chiar dincolo de ele.

— Dar?

Marc o privi insistent.

— Dar... uneori rezultatele nu sunt prea bune. Intrăm pe un teritoriu necunoscut, Marc. Avem de-a face cu energie electrică, nu uita, și e destulă în corpul uman. Să încerci s-o controlezi nu merge întotdeauna, sau nu merge așa cum te aștepți.

— Din cauza asta nu m-ai luat în visul tău? Pentru că ai descoperit că e periculos?

Ea aprobă cu reținere.

— Se pare că proiectarea în vis e o abilitate rară, așa că nu există multe informații concrete despre ea. La naiba, aproape că nu se știe nimic. Dar teoria dezvoltată de DSIC și toți doctorii lor, în urma cercetărilor pe care le-au făcut, este următoarea: fiindcă aduc pe altcineva în mintea mea – unde nivelul de energie electromagnetică e mai mare decât normal —, ar putea s-o afecteze pe persoana în cauză. Cei care nu au puteri paranormale nu sunt obișnuiți cu o astfel de energie; creierul lor nu e proiectat să o suporte, așa cum e creierul nostru.

— Vrei să spui că *a existat* vreun astfel de caz, că a fost afectat cineva pentru că l-ai luat în visul tău? Sau e doar o teorie?

— *Doar* cu teoria au de-a face cele mai multe mediumuri și pe baza ei pot să continue. Să se împace cu ea. Cel puțin până se va întâmpla ceva foarte grav, care să schimbe teoria în realitate. Iar teoria are logică. Singura pe care am luat-o cu mine în vis de când m-am alăturat organizației a fost Paris. Ea e medium *și* mai e și sora mea geamănă, suntem identice. Ne-am gândit că dacă poate să treacă cineva prin asta fără să i se întâmple nimic rău, ea ar fi aceea.

— Dar pe mine nu părea să mă afecteze, remarcă el.

Dani ridică din nou din umeri, de data asta tresărind.

— Poate din același motiv pentru care recunoști capacitățile de medium la ceilalți.

Sau poate pentru că a existat dintotdeauna o altfel de legătură între noi.

— Sau poate pentru că am fost iubiți, spuse Marc, calm.

— Poate, zise ea, străduindu-se să fie la fel de calmă ca el.

— Legătura dintre noi încă mai există, Dani.

— Da, spuse ea. Știu.

Hollis stătea lângă piscină, în curtea din spate a casei părăsite, la marginea a ceea ce fusese altădată un peisaj încântător, înainte ca un monstru să-l transforme într-o scenă de măcel, delimitată acum cu bandă galbenă. Organele și celelalte părți ale corpului fuseseră luate, dar petele de sânge care prinseseră acum o nuanță ruginie în soarele fierbinte al Georgici încă se vedeau pe pietrele și gresia din curte. Piscina înroșită era doar parțial golită.

Se auzeau muște bâzâind.

Jordan își drese glasul când observă privirea lui Hollis și spuse:

— Scurgerea e înfundată. Trebuie să sunăm la cei care se ocupă de întreținerea piscinei. E

posibil ca ei să solicite o firmă de colectare a deșeurilor biologice.
— Toată lumea e specialistă în ziua de azi, bombăni Hollis.
— Și specialitatea ta este cea de medium.

Hollis se simți tentată să-i spună despre faptul că deținea titlul de cel mai rănit membru din departament, dar hotărî în cele din urmă să n-o facă. În cea mai mare parte pentru că nu evaluase încă nivelul de toleranță al ajutorului de șerif (un tip chipeș foc). Părea tolerant, nici vorbă, dar nu puteai să știi niciodată cât să-ntinzi coarda.
— Da, spuse ea, asta e capacitatea mea.
— De-asta ai vrut să vii aici? Sperai că una dintre victime o să... o să ți se arate?
— Totuși, n-o spune ca și cum ar apărea de după o cortină magică, spuse ea sec.
— Nu asta a fost intenția mea. Sincer, n-am vrut să spun asta. Doar că nu știu cum să formulez.

Hollis reflectă o clipă, apoi ridică din umeri.
— Oricum i-ai spune, e la fel. Și, ca să-ți răspund la întrebare, da, m-am gândit că poate văd ceva. Sau pe cineva. De obicei se întâmplă la locul crimei. Nu întotdeauna, să știi, dar destul de des ca să mă aștept la așa ceva.

Jordan privi în jur, oarecum precaut.
— Și... vezi pe cineva?
— Până acum n-am văzut pe nimeni.
— Hmmm... Să înțeleg deci că așteptăm să se întâmple?

Hollis remarcă atât curiozitatea, cât și amuzamentul acestuia.
— Spune-mi, domnule...
— Jordan, te rog. Credeam că am depășit măcar partea asta.
— Da, așa am și făcut. Spune-mi, Jordan, cum se face că te arăți atât de tolerant față de toată treaba asta cu paranormalul? Majoritatea polițiștilor nu înghit astfel de lucruri.

— Dar tu ești polițistă.
— Da. Într-un fel. Oricum, lucrez la un departament special, unde să fii medium este o regulă. Dar tu ce motiv ai?
— Am crescut cu astfel de lucruri, spuse el.

Hollis întoarse capul și-l privi fix.
— Nu ești al șaptelea fiu al celui de-al șaptelea fiu sau ceva de genul ăsta, nu?

El zâmbi.
— Nu, nicidecum. Nu e vorba de fantasmagorii. Bunica n-a fost vreo țigancă ghicitoare. Dar avea harul viziunii. E ceva obișnuit în zona asta, de generații întregi. O văzu ridicând din sprâncene și adăugă: Nu degeaba se numește districtul Prophet.

Era rândul ei să spună:
— Hmmm... Lucrul ăsta nu l-am găsit în cercetările noastre de documentare. Mă întreb dacă Bishop știe, spuse ea și clătină din cap. La naiba, normal că știe! Dani și Paris s-au născut aici, nu-i așa?
— Da. Și mama lor a fost medium, ca tine. Și Marc s-a născut aici. În familia lui, *harul* a fost dintotdeauna cu variațiuni interesante. Nu era chiar har de medium, ci erau mai degrabă înzestrați cu un fel de detector de nereguli, peste cel mediu. Cei din neamul Purcell au știut dintotdeauna în cine pot să aibă încredere și cine îi minte. Ăsta e unul dintre motivele pentru care au avut atât de mult succes în zona politică. Și poate și succesul lui Marc ca șerif se datorează tot aceluiași lucru.

Hollis făcu din nou:
— Hmmm..., și-l studie mai insistent. Dar tu? Bunica ta a avut harul viziunii și...?
— Eu nu-l am, spuse el și ridică din umeri. Nu mi-am dat seama până acum dacă ar trebui să-mi pară rău sau să mă simt ușurat, sincer să fiu. Dar petrecându-mi timpul pe lângă unii ca tine, care se confruntă cu așa ceva, sunt tentat să

înclin mai mult spre a doua variantă. Pare să fie mai mult o povară decât un har.
— Să știi că eu am ajuns la concluzia că e un pic din fiecare. Uneori e un dar, alteori e o povară. Dar e întotdeauna o aventură.
— Asta e probabil o atitudine sănătoasă.

Nici nu termină bine de vorbit Jordan, că Hollis își dădu seama că se întâmplă ceva. Și după atâta timp, reacția ei fizică era mereu aceeași: toate firicelele de păr de pe corp i se ridicau, de parcă atmosfera ar fi fost încărcată cu energie electrică, și i se făcea pielea de găină, ca și cum ar fi venit brusc iarna.

Se uită în jur încet, *conștientă* că ceața pe care o vedea ridicându-se din pământ nu era reală. Priveliștea înspăimântătoare de la locul crimei era greu de ignorat, dar Hollis reuși acest lucru când văzu o femeie ieșind din piscină, pășind încet pe scări, fără ca apa să se tulbure în urma ei.

Femeia nu era îmbrăcată în costum de baie, ci purta niște pantaloni scurți de zi și un maiou. Era perfect uscată, deși părea că doar ce ieșise din apa roșiatică. Părul ei lung, blond-deschis, strălucea în lumina soarelui.

Hollis făcu un pas spre ea, atât de absorbită, încât uitase cu desăvârșire de ajutorul de șerif de-alături.
— Cine ești? întrebă ea. Nu te recunosc.

Se referea la faptul că nu o recunoștea din pozele celor două femei dispărute.

Femeia aruncă o privire spre piscina din spatele ei și spuse:
— Acum n-o să mai găsiți mare lucru.

Hollis fu surprinsă să audă o voce așa de firească, dar nu zăbovi asupra acestui detaliu, considerându-l lipsit de importanță pentru moment.
— Cine ești? repetă ea.
— Nu mă cunoști încă. Se uită din nou spre piscină, și pe chip începu să i se citească

neliniștea. Nu contează. Caut-o în apă. Și ai grijă. Urma pe care v-o lasă nu e ceea ce credeți.

Hollis deschise gura să pună altă întrebare, știind din experiență că aceste vizite nu durau niciodată mult, dar înainte de a...

— Hollis?

Văzu mâna lui Jordan pe brațul ei, apoi chipul lui îngrijorat, și deveni conștientă de temperatura care crescuse din nou și de faptul că spiritul fetei plecase. Se uită înapoi spre piscină, doar pentru a-și confirma bănuielile.

Pe marginea piscinei roșietice nu era nicio femeie și niciun spirit.

— Ce naiba s-a întâmplat? întrebă Jordan.

— Nu sunt sigură, răspunse Hollis, rostind cuvintele rar. Când spuneai că vin oamenii care se ocupă cu întreținerea piscinei, ca să desfunde scurgerea?

— Ar trebui să fie aici mâine sau luni.

— Sună-i, îi sugeră Hollis. Spune-le să vină mâine. La prima oră.

— Și legătura asta nu înseamnă nimic pentru tine? întrebă Marc.

— De ce, ar trebui să însemne ceva? încerca din răsputeri să păstreze un ton neutru, fără succes însă.

— Tu să-mi spui.

— Ce vrei să spui, Marc? Dacă există vreun bărbat care m-așteaptă acasă, în Atlanta? Nu, nu există. Dacă am găsit viața „normală” pe care mi-o doream cu atâta ardoare? Nu, n-am găsit-o.

— Dani...

— Dar până la urmă am găsit un fel de pace.

Odată ce se pornise, Dani părea să nu se mai oprească:

— Când am acceptat faptul că nu aveam cum să fug de *harul* ăsta al meu, că nu puteam să alerg

destul de repede sau de departe ca să-l las în urmă. Când am acceptat faptul că somnul meu n-o să fie niciodată lipsit de vise, și coșmarurile o să fie un lucru obișnuit. Când am acceptat faptul că, odată ce sunt conștientă de acest lucru, vine și responsabilitatea, că Dumnezeu, sau universul, sau doar afurisita mea de busolă morală nu mă lasă să mă fac că plouă, ca să nu mai vorbesc de fugit, când văd lucruri care mă sperie de moarte. Se chinui să râdă, dar își dădu seama cât de rece sunase. Odată ce am acceptat toate astea, odată ce m-am împăcat cu ideea...

— Prostii! N-ai acceptat nimic. Și cel mai puțin, pe tine însăți.

— Nu știi despre ce vorbești.

— Oare? Dani, eu sunt tipul de care ai fugit, ai uitat? Eu sunt unul dintre motivele pentru care ai fugit.

— Nu te flata!

— Oh, crede-mă, nu consider asta o binecuvântare în viața mea. De fapt, probabil că am fost un fraier sadea să nu văd că tu îți făcusei deja bagajele și erai cu un picior pe ușă când eu mă felicitam că am o relație atât de solidă, încât erai dispusă să împărtășești visele tale cu mine. La propriu, vorbind.

— N-am vrut să fac asta, spuse ea iritată.

— Oh, ba da, ai vrut, Dani. Indiferent ce crezi tu, îți testai abilitățile încă de pe-atunci. Iar eu am crezut că e un semn de încredere. Dar nu era așa, cel puțin nu genul de încredere pe care mi-o doream eu. Limitele, Dani. Încă de-atunci ți le testai. Voiai doar să afli dacă exista o legătură între iubiți pe care să n-o cunoască vreodată nici măcar gemenii identici, o legătură așa de puternică, încât să deschidă uși pe care nu putusei să le deschizi până atunci.

Dani rămase cu ochii pironiți la dosarul deschis pe care-l avea în față, iar cuvintele – care descriau o viață curmată brusc în Boston –

îi jucau în fața ochilor. O durea în piept și nu era sigură că mai respira.

Marc adăugă în șoaptă:

— Voiai să afli. Și când ai aflat, când acea legătură a deschis ușa larg, te-ai speriat din cale-afară. Atât de mult, încât mai întâi ai vrut să fugi. Dar chiar și-atunci erai destul de curajoasă ca să încerci din nou, acum știu asta. Eu... am fost copleșit... de experiența trăită și te-am rugat să o faci din nou. Așa că ai făcut-o. Habar n-aveam ce-ți ceream, cât de mult te costa, câtă energie îți consuma. Și tu n-ai spus niciodată nimic. Până în ultima noapte, când visul în care m-ai luat a fost o viziune de-a ta.

În sfârșit, Dani ridică ochii, se uită la Marc, care se afla de cealaltă partea a mesei.

— Ți-am văzut chipul când ne-am trezit. Am văzut groaza din ochii tăi.

El clătină din cap, fără să o slăbească din ochi.

— Eram îngrozit de vis, nu de tine. Nimeni nu vrea să-și vadă mama murind din cauza unei boli nemiloase. Și tu asta mi-ai arătat.

— Viziunile mele arată mereu sfârșitul cuiva, din câte văd. Nu pricepi asta?

— Ba da. Și ce? Ar trebui să fii învinovățită tu? Dani, nu te-am învinovățit pentru că mi-ai arătat ce urma să se întâmple, chiar dacă a fost cumplit.

— Nu te cred.

— Știu. Dar o să mă crezi. Când o să ai destul curaj să-ncerci din nou.

Ea trase aer în piept.

— *Nu* te iau în visul meu. Nu în visul ăsta. Deja apari în el, ești parte din viziune. Dumnezeu știe ce s-ar întâmpla dacă... dacă...

— Hai să aflăm!

Dani se ridică în picioare atât de brusc, încât scaunul era cât pe ce să se răstoarne.

— Nu. N-o să facem asta. Nici diseară. Și nici altă dată.

În graba ei de a ieși din cameră, Dani era cât pe ce să dea peste sora ei, care stătea în prag.

— Ptiu! exclamă Paris intrând și așezându-se la masa de conferințe. Așteptam de ceva vreme să-și iasă cineva din sărite. Mersi.

Marc oftă.

— O spui ca și cum ar fi de bine.

— Așa și e. Crede-mă. Dani avea nevoie să se mai elibereze și a fost atât de ocupată să-mi ofere mie spațiu să-mi rezolv problemele, că n-am putut s-o ajut. Cred că tocmai ce-ai făcut-o tu.

— Serios? Pentru că mi se părea al naibii de tare că încă își ține-n frâu sentimentele și evită orice discuție.

— I-am văzut fața. E la toaletă și plânge.

Marc se lăsă brusc pe spătarul scaunului.

— Ei bine, mă simt ca naiba. N-am vrut s-o rănesc.

— N-ai rănit-o, doar ai scuturat-o puțin. Lucru de care avea nevoie.

— Cum naiba se face că știi? Ești clarvăzătoare?

— Da, și – Paris făcu un gest vag cu mâna – mai e și faptul că suntem gemene. Nu-ți face griji, n-are nimic. Rămăsese încremenită la o răscruce de drum și tu i-ai dat un ghiont.

— Nu cred că-mi place prea mult metafora.

Paris zâmbi.

— Nu-i nimic. Mai știu și altele. Îmi dai dosarul, te rog?

Hollis așteptă până se întoarse în camera de motel, seara, ca să raporteze – și avea ce raporta, chiar dacă, în cel mai bun caz, cea mai mare parte din informații nu erau de niciun ajutor și, în cel mai rău, erau speculații.

Ceea ce era firesc când venea vorba de DSIC, își spuse Hollis.

— Dacă Dani a stabilit o conexiune paranormală, îi spuse ea lui Bishop, pe *speaker*-ul mobilului, în timp ce răscolea prin valiză să-și caute ceva de îmbrăcat pentru a ieși la pizza și la ședința de brainstorming care urma să aibă loc acasă la Paris, acest lucru ar putea să ne fie de ajutor – sau să fie al naibii de periculos pentru ea. Sau ambele.
— Ar putea fi mai grav dacă el e cel care a stabilit conexiunea dintre ei.
— Nu mai spune! Avem cum să ne convingem de lucrul ăsta înainte ca rezultatul să fie dezastruos?
— Suntem pe un teritoriu necunoscut, Hollis.
— Nu așa suntem mereu? Oftă. Spune-mi! Ce pot să fac?
— Dacă Dani vrea, puteți să încercați o proiectare în vis. E posibil ca tu și Paris să detectați altă conexiune.
— Și dacă ne pomenim în viziunea ei?
— Ai mare grijă!
Hollis oftă din nou.
— Ți-a spus vreodată cineva că poți să inspiri câteodată un sentiment al naibii de frustrant? Lasă, nu-mi răspunde. E o întrebare retorică.
— Trebuie să aflăm dacă Dani chiar a stabilit o conexiune paranormală cu ucigașul, Hollis.
— Da, normal că trebuie. Și ar fi bine să știm cine era fantoma mea blondă. Era atât de târziu când eu și Jordan ne-am întors la secție, că n-am avut timp să le spun și celorlalți. Deși a verificat Jordan și nu s-au mai raportat alte dispariții. Așa că nu prea am avea multe de vorbit.
— Ți-a spus să o cauți în apă?
— Da. Să o caut. Se referea la altcineva, sau cel puțin așa s-a exprimat. Dar ea a ieșit din piscină. Care e înfundată, din păcate.
— Mă îndoiesc că mesajul ei trebuie interpretat *ad litteram,* Hollis. Că rămășițele celei la care se referea ea vor fi găsite în piscină.

— Ei bine, pe Jordan l-a speriat destul de tare, așa că pun pariu că o să fie acolo la prima oră, cu cei care se ocupă de întreținerea piscinei și cu echipa de criminaliști. Așa că o să aflăm cât de curând ce se află în scurgerea piscinei.
— Având în vedere ce s-a găsit la locul crimei, mă așteptam tot la ceva asemănător.
— Da. Fir-ar să fie! Hollis căzu pe gânduri, apoi spuse: Toate schimbările astea evidente în modul de operare... Ori nu mai poate să-și controleze emoțiile, ori... ori ce-ar putea să fie?
— Ori s-a întâmplat ceva, fie cu el, fie în viața lui. Posibil mutarea din Boston să fie de vină. Sau poate altceva. Dar orice-ar fi, are un efect profund asupra lui și ar putea ca acest lucru să aibă influență atât asupra victimelor sale, cât și asupra modului în care le omoară.
— Hm. Știi ceva ce eu nu știu?

Bishop nu se obosi să nege, ci spuse doar:
— Nimic care să-ți fie de folos în anchetă.
— Oho! Îți dai seama că secretomania asta a ta o să se întoarcă împotriva-ți și-o să te muște de fund într-o zi, nu?
— Poate. Dar nu azi.

Hollis era tentată să spună că ziua era aproape pe terminate și că ar fi bine s-o lase pe a doua zi, dar nu insistă – chiar dacă o amuza oarecum încrederea pe care o avea în el.

În perioada asta, Hollis n-avea încredere în nimeni cu una, cu două.
— O să-ți dau noul profil cât de repede pot, spuse Bishop. Între timp, ai grijă! Poate că nu te potrivești cu profilul victimei până acum, dar nici Dani nu .se potrivea, iar individul a spus clar că o vrea. Tot ce credem că știm despre el s-ar putea schimba – sau ar putea fi total greșit.
— Am priceput.

Când termină convorbirea și închise telefonul, Hollis își spuse că sfatul lui nu era prea liniștitor.

Mai ales ținând cont de viziunea lui Dani.

13

Dani nu prea voia să doarmă în acea noapte, mai ales pentru că nu voia să viseze. Ședința de brainstorming cu Hollis și Paris nu se dovedise a fi de vreun folos, din câte-și dădeau ele seama, și nici faptul că știau despre Bishop că refăcea profilul criminalului nu le ajutase cu nimic.

Ba dimpotrivă.

Poate din această cauză, atât Paris cât și Hollis îi propuseră lui Dani să le ia în visul ei.

— Ai luat vreodată două persoane deodată? întrebă Hollis, curioasă.

Dani clătină din cap.

— Nici nu sunt sigură că pot să fac așa ceva.

Hollis sorbi din paharul cu vin și-l ridică apoi timid, ca la un toast.

— Contează pe mine, dacă te hotărăști să încerci. Dacă ne iei în visul tău, putem cel puțin să încercăm să ne amintim toate detaliile care este posibil ca ție să-ți fi scăpat.

— Și dacă în noaptea asta o să am un vis obișnuit?

— Atunci o să avem șansa să fim voyeuriști, spuse Paris, zâmbind răutăcios.

— Ce naiba, Paris!

Hollis spuse:

— Lasă-mă să ghicesc. Marc?

Dani își drese glasul.

— Paris se crede amuzantă. S-a întâmplat doar o singură dată. Nici nu știu de ce l-am visat în noaptea aia, pentru că nu-l mai văzusem de ani de zile.

— Ți-a trecut vreodată prin minte că poate a fost mâna mea? o întrebă Paris. Că l-ai visat pe Marc în noaptea aia, vreau să spun.

— Ce? Cum așa?

— Maggie mi-a sugerat să încerc, la scurt timp după ce am semnat contractul cu Haven.

Paris ridică mâna înainte ca Dani să-și găsească vorbele, pe care se vedea limpede că și le căuta.

— Nu da vina pe ea. Mi-a sugerat să mă gândesc la cineva cu care ai avut o legătură puternică și, într-una din nopțile în care plănuiserăm să mă iei în visul tău, să mă concentrez la acea persoană. Așa am făcut.

— Te-ai gândit la Marc?

— Erai așa de hotărâtă să nu-l pomenești, încât mi-am dat seama că încă mai ai sentimente față de el. Schiță un zâmbet. Nu m-am așteptat să fie un vis așa de pasional, dar...

— Iisuse, Paris!

Dani simți cum îi iau foc obrajii și îi mulțumi în sinea ei universului că reușise să pună capăt visului destul de repede, să o dea pe Paris afară. Și chiar așa, de ce avea vise erotice cu Marc? Doar și-l scosese deja din minte.

Chiar îl scosese.

Hollis spuse:

— Hai să *nu* ne mai gândim la Marc în seara asta, OK? N-aș vrea să te privez de-așa ceva, Dani, doar că...

Dani ridică mâna.

— Nu sunt necesare niciun fel de explicații, serios. Fetelor, nici nu știu dacă pot să vă iau pe amândouă.

— Încearcă, o îndemnă Hollis. Apoi goli paharul de vin și adăugă: Una dintre multele teorii ale lui Bishop este că atunci când sunt destule mediumuri într-o zonă mică, mai ales dacă se concentrează toate asupra aceluiași caz, energiile lor se suprapun într-un fel. Se pot petrece tot felul de ciudățenii, dar de obicei, din experiența noastră, capacitățile paranormale încep să se schimbe. Deci, chiar dacă nu poți să ne iei în visul tău, efortul în sine ne poate ajuta sau te poate ajuta pe tine, în sensul că abilitățile tale pot evolua.

Paris spuse, de data asta serioasă:

— Și cum ar putea să ne ajute?
— Păi, suntem toate implicate în anchetă. Încercăm să ne dăm seama cine e criminalul și unde se află. Subconștientul e al naibii de puternic, mai ales cel al unui medium și, atunci când e eliberat de constrângerile și limitele arbitrare pe care ni le fixăm noi asupra propriei minți și a capacităților noastre în stare de veghe... se poate întâmpla orice.

Limite. Care sunt limitele mele? se întrebă Dani. Nu se gândise prea serios la această întrebare, nici chiar atunci când i se ceruse acest lucru.

Paris spuse:
— Când spui *orice,* mă întreb dacă e întotdeauna un lucru bun.

Hollis clătină din cap hotărâtă.
— Nu, există un risc. Există mereu un risc când ne folosim capacitățile. Și visele sunt un fel de teren necunoscut, mai ales pentru mediumuri. Energiile pot interacționa imprevizibil.

Dani oftă.
— Mai spune-mi o dată cum ar putea lucrul ăsta să fie considerat ca fiind ceva bun.
— Știi și tu cum, răspunse Hollis prompt. Fie că ne place, fie că nu, capacitățile noastre evoluează. În timp ce le folosim, sau încercăm să le folosim, când ne testăm limitele. Mie personal nu-mi place să mă plimb prin cimitire. Nu-mi place. Dar o mai fac din când în când, pentru că nu vreau să existe niciun loc unde să-mi fie frică să-mi folosesc capacitățile.
— Eu visez fie că vreau, fie că nu, spuse Dani.
— Dar poți alege dacă să-i iei și pe alții în visele tale sau nu. Pun pariu că n-ai făcut-o de prea multe ori până acum. E-adevărat?
— Destul de adevărat.
— Și cele mai multe experiențe de genul ăsta au fost când eram copii, adăugă Paris.

Ridicând din umeri, Hollis spuse:

— Dacă un mușchi nu e folosit, se atrofiază. Nu ți-aș dori să ți se întâmple asta cu un mușchi care s-ar putea să-ți salveze viața într-o zi. E hotărârea ta, bineînțeles, dar, pentru cei mai mulți dintre noi, nu este vorba decât de control.
— Nu știu, spuse Dani într-un târziu. O să mă gândesc.

Nu voise să recunoască faptul că însăși ideea de a aduce pe cineva în visul ei – mai ales în *acest* vis – o speria într-un fel pe care nu putea să și-l explice.

Totuși, în noaptea aceea, în timp ce se zvârcolea de pe-o parte pe alta, era pe deplin conștientă de prezența mașinii de poliție care-i adusese acasă și care urma să rămână parcată în fața casei, pentru ca ea să fie supravegheată de oamenii lui Marc, în ciuda protestelor ei. Acest lucru, care-i amintea de pericolul potențial, se adăugase și el ca un stimulent la testarea limitelor.

În plus, Dani recunoscuse în sinea ei că provocarea lui Hollis o făcuse să nu se simtă în largul său, și nu doar din cauză că nu voia să piardă o capacitate pe care de-abia o înțelegea. Mai era și vocea care îi dăduse fiori și întrebarea foarte importantă: a cui era?

Poate că Paris și Hollis ar fi capabile s-o ajute să descopere răspunsul în profunzimile minții cufundate în somn.

Și dacă această experiență le va ajuta cumva să identifice sau chiar să dea de urma criminalului și să prevină sfârșitul cumplit al viziunii de coșmar a lui Dani? Nu merita oare să riște?

Va putea să se ierte pe ea însăși dacă *nu*-și asuma riscul și ceea ce i se arătase în vis ar deveni realitate?

Nu.

Și erau amândouă mediumuri, ceea ce făcea să fie puțin probabil ca ele să fie afectate de energiile ei. Corect?

Bun.

Dani încetă să se mai foiască, străduindu-se să se relaxeze, închise ochii și începu să aplice tehnicile de relaxare și meditație pe care le învățase, păstrând în același timp în minte întrebarea cine și unde era criminalul.

Cine nu e gata, îl iau cu lopata.

— De data asta e ceva nou.

Dani se trezi la intersecția a două coridoare care păreau nesfârșite. Amândouă luceau de curățenie, având aspect de holuri de spital, iar de-o parte și de alta erau înșirate uși închise.

— Hei, exclamă Paris care stătea în dreapta ei. Credeam că visul tău începe într-un loc familiar. Dar ăsta nu mi se pare cunoscut.

— Și eu credeam la fel, spuse Hollis, din stânga lui Dani.

— Da, chiar așa și e, spuse Dani, simțind o oarecare neliniște. E prima dată când văd locul ăsta.

— Trebuie să existe un motiv pentru care subconștientul tău ne-a adus aici, spuse Hollis, ridicând din umeri. Sunt două coridoare și noi suntem trei, așa că eu zic să ne despărțim.

— Nu, spuse Dani. Rămânem împreună, să ne vedem în permanență una pe alta.

— Asta e una dintre regulile ei, îi spuse Paris lui Hollis. Îi e frică să nu ne rătăcim în visul ei.

— Ei bine, știi că se poate întâmpla asta? își întrebă Dani sora geamănă.

— N-am zis decât că instinctul de conservare l-ar scoate din vis pe cel în cauză, chiar dacă n-ai fi lângă el să-i dai brânci, spuse Paris.

— Da, dar nu știi sigur că e așa. Și n-aș vrea sub nicio formă ca visele mele să fie gazda conștiinței altcuiva, mersi.

— Bine, bine.

Hollis spuse:

— Mă bucur într-un fel că nu am surori sau frați. Dacă n-avem de gând să ne despărțim, atunci hai să dăm cu banul. Știu că timpul din vis e diferit de cel real, dar visele mele se termină de obicei chiar atunci când urmează partea mai frumoasă, așa că hai să nu pierdem timpul certându-ne, când am putea să-l căutăm pe ticălos și să aflăm ce legătură are cu Dani.
— *Știam* eu că mai aveai cel puțin un motiv ca să încerci asta, spuse Dani.
— Bishop mi-a sugerat. Dar are dreptate. S-ar putea să găsim legătura, dacă aceasta există.

Dani ridică din umeri, conștientă, așa cum se întâmplă în vise, de neliniștea care se risipea încet-încet. Alese coridorul din fața ei.
— Hai s-o luăm pe-aici. Nu c-aș avea vreo idee despre ce căutăm. Mă îndoiesc că o să fie el.
— Poate dăm de vreo reprezentare de-a lui. Hollis încercă prima ușă pe stânga. E încuiată. La naiba!
— Și asta la fel, îi dădu raportul Paris, din dreapta ei.

Dani ezită, dar nu se opri.
— Poate că toate sunt încuiate. Poate că subconștientul meu habar n-are.
— Dani, ar trebui să ne oprim și să ne gândim puțin.

Paris întinse mâna spre brațul surorii ei și tresăriră amândouă.
— Au! Paris...
— Ce s-a-ntâmplat? vru să știe Hollis.
— Scuze, am uitat, îi spuse Paris surorii ei, apoi se uită spre Hollis. Abilitatea mea secundară. Prin mine se scurge energia. Când sunt trează, de-abia interferează cu radiourile, dacă țin câte unul în fiecare mână, dar când dorm e mai puțin puternică.
— Dar când doarme și suntem împreună, e mult mai puternică, spuse Dani. Nu știu de ce.

Hollis păru interesată, dar înainte să spună la ce se gândea, tresăriră toate la auzul unui

țipăt.

Era strigătul de agonie al unei femei, care le făcu să se cutremure înflorate.

Sunetul răsuna pe coridoare, lovindu-se de suprafețele dure și dând senzația că erau zeci de țipete, sute, care păreau să nu se mai termine.

— Unde...?

— Nu-mi dau seama...

Dani.

— Dani, nasul tău...

Dani se trezi de data asta ghemuită pe-o parte, cu fruntea zvâcnindu-i cum nu se mai întâmplase până acum. Încercă să se ridice într-un cot, mirându-se oarecum de cât de înțepenită se simțea și de cât de tare o durea tot corpul.

Simți ceva și-și duse mâna la nas și la gură, dând de ceva umed și vâscos.

Avea sânge pe mână. Luă un prosop de pe noptieră și și-l ținu la nas, apoi se uită spre ușa dormitorului chiar când intră Paris.

Sora ei nu arăta prea bine. Deși nu-i curgea sânge din nas, era palidă și ochii ei păreau ciudat de vinețiii.

— A sunat Marc, spuse ea. A mai dispărut o femeie.

Vineri, 10 octombrie

— Nu e vorba de Marie Goode? întrebă Dani, de îndată ce Marc intră în sala de conferințe.

— Nu, am verificat. E încă păzită și se gândește să plece într-o excursie în Florida, la ai ei. E bine.

— Atunci cine e femeia care a dispărut? întrebă Hollis.

— Numele ei e Shirley Arledge. Douăzeci și patru de ani, un metru cincizeci și opt înălțime, cincizeci de kilograme, constituție delicată. Altă

blondă cu ochi albaștri. Soțul ei doar ce s-a întors dintr-o călătorie de afaceri în Atlanta și n-a mai găsit-o acasă. N-a lăsat niciun bilet, nu lipsește nicio valiză sau haină, și mașina ei e parcată pe alee și – lucrul cel mai important, după cum spune el – motanul ei e în casă; or, ea n-ar pleca niciodată fără el.

— Se știe de cât timp a dispărut? întrebă Hollis.

La fel ca Paris, și ea era vizibil obosită și, de când venise, cu doar câteva minute în urmă, părea puțin îngândurată.

Dani se simțea vinovată ca naiba.

— Greu de spus. Soțul a plecat de-acasă marți și a spus că nu au stabilit să se sune în perioada acestei scurte călătorii, iar ea plănuise pentru săptămâna respectivă să lucreze în grădină, să o pregătească pentru iarnă. Era plină de energie, spune el. Încerca să rămână însărcinată.

— Iisuse, murmură Hollis.

Studia poza lui Shirley Arledge și clătina clin cap absentă. Nu aceasta era femeia pe care o văzuse lângă piscină, la locul crimei.

Marc adăugă:

— Jordan doar ce-a sunat și a zis că au găsit un coș cu unelte de grădină pe o potecă de cărămidă, în spatele casei. Sunt dovezi că lucrase acolo, dar nu există nimic care să indice o luptă sau vreo urmă de violență. Teresa e-n drum spre acel loc, dar pun pariu că n-o s-avem nimic de la criminalistică.

— Cum era pisica? întrebă Dani. Îi era foame sau nu?

— Nu, dar lucrul ăsta nu ne spune prea multe, căci au un automat cu mâncare uscată care ajunge pentru cel puțin o săptămână și pe care stăpâna îl umplea în fiecare zi de luni. Era mai comod așa.

Dani dădu să spună ceva, apoi se gândi mai bine.

— Ce e? întrebă Marc, părând că-i ghicește intenția.

Sau pur și simplu încerca să citească pe chipul ei ceva, lucru care o neliniștea cumva pe Dani.

— Nu sunt polițistă, spuse ea.

— Și? Dani, te afli aici pentru că ne aduci informații prețioase, și asta include vise, gânduri, speculații, bănuieli și intuiții relevante. Spune ce-ai de spus.

— Bine. Sper din tot sufletul să mă înșel, dar să presupunem că Shirley Arledge este sau va fi a treia victimă a criminalului în serie aici, în Venture.

— Posibil chiar a patra, spuse Hollis și povesti ce văzuse la locul crimei, cu o zi în urmă.

— Ești sigură că nu e femeia pe care ai văzut-o? întrebă Marc, arătându-i fotografia.

Hollis clătină din cap și se îndreptă spre avizier să o prindă în piuneze, lângă pozele lui Becky Huntley și Karen Norvell.

— Sunt sigură. Nu știu cine e și de ce nimeni nu a raportat dispariția ei încă, dar pun pariu că e o victimă de-a criminalului nostru.

— Shorty e la locul crimei, cu oamenii care se ocupă de întreținerea piscinei, spuse Marc. Jordan i-a trezit pe toți la prima oră; probabil că l-a băgat în sperieți ce-ai văzut tu acolo.

— Sau poate că *eu* l-am speriat, spuse ea cu părere de rău. Mi se spune că e înfricoșător să vezi un medium când încearcă să comunice cu un spirit.

— Vom afla în două-trei ore dacă există vreo probă în piscină. Marc se uită la Dani. Spuneai că dacă Shirley e una dintre victime...

— ...atunci poate că vom ști cu ce s-a ocupat criminalul săptămânile astea. Poate că a venit direct aici, în Venture, și-a găsit un loc sigur și și l-a pregătit. Sau poate că-l avea pregătit dinainte. Apoi a început să-și aleagă victimele.

— Să le vâneze, spuse Paris. Dar nu pe rând, ci mai degrabă un... un grup de potențiale ținte. Le

cunoștea bine pe toate înainte de a pune mâna pe prima.

— Da, e logic ce spui, zise Dani. Exact ca în Boston, femeile astea au fost înșfăcate când își vedeau de treburile lor zilnice și de fiecare dată sincronizarea a fost perfectă; victimele erau afară, neprotejate, și nu a existat niciun martor. N-a fost niciodată nevoit să spargă vreo ușă sau vreo fereastră ca să pună mâna pe ele.

Hollis spuse:

— N-are cum să fie noroc chior. Nu când a operat de trei ori aici și cu atât mai puțin în Boston, unde a făcut douăsprezece victime.

— Dar în Boston n-avea timp să le urmărească, crimele s-au succedat cu prea mare rapiditate. Și cu siguranță nici aici n-a avut mai mult timp la dispoziție, obiectă Marc, dar apoi încuviință. Sigur. Rămâne o necunoscută în ecuație: este sau nu este medium? Asta l-a făcut pe Bishop să se gândească la varianta asta, nu-i așa? Vânătorul se mișcă prea repede ca să aibă timp la discreție să-și caute prada între atacuri. Sincronizarea perfectă, locul perfect, ocazia perfectă. Exact când și unde voia, când și unde se aștepta să le găsească. Aproape ca o magie

— Sau ca și cum ar fi știut dinainte, spuse Dani.

Hollis dădea din cap aprobator.

— Psihologii criminaliști convenționali au insistat pe faptul că ucigașul își alesese majoritatea țintelor, dacă nu pe toate, mai înainte, că le cunoștea obiceiurile, activitățile zilnice cu mult înainte să pună mâna pe ele. Și e logic, până într-un punct, dar nu ține seama de cele câteva circumstanțe când victima a fost răpită în timp ce era singură și vulnerabilă, într-o situație care nu se încadra în rutina de zi cu zi. O dată poate că a avut noroc. Dar nu poți să ai noroc și a doua oară.

Paris închise dosarul din fața ei și-l împinse deoparte, schițând o grimasă pe care Dani știa că probabil ceilalți o interpretau ca

fiind un gest de silă, în realitate fiind reacția la durerea de cap care o chinuia.

— Și mai e și Annie LeMott, spuse ea. Dacă înțeleg corect ce scrie în dosare, chiar și psihologii criminaliști tradiționali au fost de acord că ucigașul nu e interesat de luminile rampei și că n-ar fi ales-o dacă știa cine era aceasta.

Marc obiectă din nou.

— Dar *n-ar fi știut* dacă era medium, dacă așa își vâna el prada?

— Așa ar fi trebuit. Hollis se încruntă. La naiba, nu-i de mirare că Bishop vrea să-l prindă cu orice preț pe tip.

Dani își masa ceafa în încercarea zadarnică de a-și mai dezmorți gâtul înțepenit, dar își impuse să se abțină când își dădu seama că Marc o privea.

— Uile, cele două supoziții nu se anulează reciproc. Gândiți-vă așa: dacă nu e medium și chiar a petrecut ceva timp studiind și urmărind fiecare victimă, avem câteva cazuri în care ar fi fost imposibil să știe dinainte unde urma să fie prada lui, deoarece femeile în cauză nu desfășurau activități de rutină. Pe de altă parte, dacă presupunem că a fost așa de norocos tocmai pentru că e medium și astfel își vâna el victimele, atunci singura victimă care nu urmează tiparul logic e Annie LeMott. Faptul că era cine era o făcea o victimă periculoasă, și dacă el ar fi fost medium, ar fi trebuit să știe asta.

— Poate nu reușea s-o „citească”, își dădu cu părerea Paris. Nici chiar cel mai puternic medium nu e sută la sută...

— Din câte știm până acum, ai dreptate, spuse Hollis. În plus, unii oameni au scuturi, fie ele din naștere, fie pentru că au avut nevoie de ele la un moment dat în viață ca să se apere, și nici chiar cele mai puternice mediumuri pe care le cunosc nu pot să pătrundă prin astfel de ziduri.

Paris încuviință.

— Exact. Deci chiar dacă ucigașul e medium și e mai înzestrat decât noi, nu putem ști sigur dacă nu are și limite. De fapt, trebuie să aibă, dat fiind că e om, cel puțin cu numele. Deci pleacă la plimbare, are deja unsprezece victime la activ, și, dacă îmi amintesc bine, a trecut aproape o săptămână între cea de-a unsprezecea victimă și Annie. Nu?

Hollis încuviință.

— Așa e. Oamenii din Boston stăteau ca pe arcuri și foarte puține femei se aventurau pe stradă singure.

— Deci n-a avut noroc în privința asta. Dacă e pradă din belșug dar nu e vulnerabilă, lipsită de protecție și singură, atunci vânătorul nu iese la lumină. Dar problema e că trebuie neapărat să se hrănească.

Dani spuse:

— Știu că metafora se potrivește, dar...

— Scuze. Așa că iese la plimbare și se întâlnește cu Annie absolut din întâmplare.

Paris se încruntă.

— Știe cineva ce căuta Annie pe-afară singură?

Încuviințând din nou, Hollis spuse:

— Fusese la film cu o prietenă. Au mers amândouă cu mașina, au stat una lângă alta la cinema, au avut grijă să nu rămână singure nicio clipă, exact cum fuseseră avertizate. După film, s-au întors acasă tot împreună. Cam o jumătate de oră mai târziu, un vecin a văzut-o pe Annie ieșind să arunce gunoiul. Atunci a fost văzută ultima dată.

Paris clătină din cap, smulsă din încercarea de a pune cap la cap informațiile de gândul că viața unei tinere fusese curmată.

— Măi să fie, faci totul așa cum trebuie și ești prins pe picior greșit când desfășori o activitate de rutină.

— Așa e viața, remarcă Hollis. Soarta, destinul, dacă tu crezi în așa ceva. Pentru că nu numai că

Annie a petrecut câteva clipe prețioase cam la zece metri de blocul unde se afla în siguranță, ci s-a și *întâmplat* ca ea să fie exact pe tiparul criminalului, iar el s-a *întâmplat* să fie destul de aproape de ea, și, din nu știu ce motiv, nu a știut sau nu a intuit că, răpind-o, făcea prima lui greșeală adevărată.

14

— În ritmul ăsta, o să stăm pe-aici mult, *mult* timp, spuse Gabriel oftând.

Nu putem să stăm prea mult. Chiar tu ai spus că străinii ies în evidență în orașul ăsta. Mai ales când o să se afle de victime.

— Da, șeriful a făcut o treabă bună ținând secret atâta timp, trebuie să recunosc.

Gabriel studie harta o clipă, apoi își mări ochii și scrută zarea.

— Vechea fabrică de textile e chiar în mijlocul cartierului. Nici vorbă să mă apropii de ea pe lumină.

Atunci, în noaptea asta e rândul meu.

— Da. Bifă zona încercuită de pe hartă. Aproape fiecare casă pe care o văd are un câine, așa că ai grijă.

Câinii mă iubesc.

— Fac tărăboi când ești în preajma lor. Spun doar că dacă ai de gând să intri în toiul nopții, ai face bine să nu trezești tot cartierul. OK?

Da, Gabriel.

— Atitudinea umilă nu te prinde bine. Și unde mai pui că e și o minciună gogonată, spuse el aplecându-se peste capota Jeep-ului, să vadă mai bine. Se încruntă, apoi se aplecă să scoată un laptop din rucsac, îl puse peste hartă și-l deschise. Să știi că e cam ciudat locul ăsta.

De ce spui asta? În afară de chestia evidentă cu ucigașul în serie, mie mi se pare un orășel foarte normal.

— Cu îngrozitor de multe biserici.

Orășelele din sud au de obicei multe biserici.

— Îhî. Cu nume cum ar fi Biserica Păcatului Etern?

Faci mișto de mine.

— Nu.

Hm. Poate că e versiunea baptistă a Maicii Regretelor Eterne, ceva de genul ăsta.

— Nu cred.

De ce?

Gabriel tasta rapid pe laptop, fără să aibă vreo problemă în a purta o conversație în același timp.

— Toate bisericile baptiste pe care le-am văzut erau frumoase, cu băncuțe lăcuite, covoare groase pe jos și multe flori, chiar și cu vitralii. Nu cred că vei găsi așa ceva și în Biserica Păcatului Etern.

De ce?

— Pentru că, potrivit acestei hărți noi, biserica e găzduită de ceea ce a fost odinioară un depozit de cereale și, potrivit bazei de date a orașului, la care încă mai lucrăm, pastorul bisericii, reverendul Jedidiah Butler, s-a tot certat cu cei din consiliul local în ultimele luni. Insistă să oficieze slujbele în clădirea respectivă, în starea în care se află, iar municipalitatea îi cere fie să o reabiliteze, fie să o reconstruiască.

Niciodată să nu te pui contra unui oraș întreg. Poate doar dacă îl ai pe Dumnezeu de partea ta.

— Păi nu sunt prea sigur că tipul ăsta îl are, spuse Gabriel și se încruntă spre monitor. Acum cincisprezece ani, era urmărit de poliție, în California. Și nu pentru organizarea vreunui protest pentru libertate religioasă.

Nu-mi spune.

— Da. Se pare că bunul pastor era suspectat că și-a ucis soția.

— Visul de azi-noapte a fost... ciudat, spuse Dani cu voce joasă, uitându-se la oamenii care lucrau în jurul zonei delimitate de lângă piscină, purtând cu toții echipamente de protecție speciale.

— Povestește-mi, spuse Paris. Încă simt că-mi plesnește capul. Hollis?
— Și pe mine mă doare, spuse Hollis încruntându-se. Mă înșală memoria sau am auzit și altă voce în vis?

Paris spuse:
— E greu de spus, cu țipetele alea.
— Ești clarvăzătoare și nu ai auzit-o?

Paris ezită, uitându-se la Dani.
— Păi...
— Da, se mai auzea o voce.

Dani se uită la celelalte două femei și schiță un zâmbet.
— Da, era aceeași voce. A lui. M-am tot gândit la felul cum se intersectau holurile în vis. Semăna puțin cu centrul unei rețele.
— Altă capcană, spuse Hollis.

Dani încuviință.
— Mă gândesc la toate acele femei din Boston și la cele de-aici; e ca și cum ucigașul ar întinde capcane și ar aștepta să pice cineva în ele.
— Asta crezi că e semnificația simbolică? întrebă Hollis.
— Nu știu ce simt, doar că... ceva lipsește. Ceva important.

Marc li se alătură la timp ca să audă ce spunea Dani, dar în loc să comenteze subiectul, le privi și spuse:
— Are de gând cineva să-mi spună ce s-a întâmplat azi-noapte cu voi trei? N-am cum să fiu sigur și în cazul lui Hollis, dar nu știu ca Dani sau Paris să fi băut vreodată așa de mult, încât să fie mahmure a doua zi – or, așa păreți toate trei.
— Mi-ar plăcea ca indignarea mea să fie fondată, dar mă uit la ele și m-am văzut și pe mine în oglindă azi-dimineață și sunt perfect de acord, spuse Paris.
— Le-am luat în visul meu, zise Dani scurt.
— Pe amândouă?

Dani refuză să-l privească în ochi.

— Da. Ne-am gândit că așa poate aflăm ceva.
— Și ați aflat?
Hollis fu cea care răspunse:
— O altă capcană simbolică, de data asta holuri care nu se mai terminau și țipete. Și poate și vocea pe care a auzit-o Dani.
— El era, zise Dani. De data asta, doar mi-a rostit numele, la sfârșit, înainte să ieșim toate trei.
— Nu-mi place, spuse Hollis. Nu sunt medium de-o viață, dar nu e nevoie de un expert ca să-ți dai seama că o voce malefică pe care o auzi nu e ceva de bine.
— Poate că am luat-o razna, spuse Dani, și tonul nu era chiar de glumă.
Înainte ca vreunul dintre ceilalți să apuce să răspundă, Shorty veni spre ei și le spuse:
— O veste bună, una rea și una ciudată. Vestea bună e că nu am găsit niciun cadavru în piscină, în scurgere sau în altă parte.
— Vestea rea? întrebă Marc.
— Vestea rea e că am mai găsit cam ce-am găsit și miercuri. Părți din corp, dintre care cele mai multe nu-ți dai seama ce sunt. N-o să știm sigur până nu vin rezultatele de la laborator, dar nu cred că mai avem vreo victimă.
— Și ne spui și vestea ciudată? întrebă Hollis.
Shorly le arătă o pungă de plastic transparentă, astfel încât toți să vadă brățara de argint dinăuntru.
— Vestea ciudată e că mai avem o bijuterie, și aceasta are și-un nume inscripționat. Doar că numele nu pare să fie al niciuneia dintre victime sau dintre persoanele date dispărute – cel puțin din câte știu eu.
— Care este numele?
— Audrey.
Marc luă punga și-i studie conținutul o clipă, apoi i-o înmână lui Dani.
— Mie nu-mi spune nimic. Vouă?
Dani se uită la brățara delicată pe care era inscripționat numele presupusei posesoare, cu

litere de mână, frumoase. Nu fusese niciodată sensibilă la obiecte, și nici acesta nu-i transmitea nimic.

— Îmi pare rău, nici mie nu-mi spune nimic, spuse ea și i-o înmână lui Paris.

Își dădu seama imediat că Paris simțea ceva. Dar sora ei geamănă doar o întoarse de pe-o parte pe alta și i-o dădu lui Hollis, ridicând din umeri.

Dani nu spuse nimic. Așteptă ca Hollis să i-o înmâneze lui Marc, ridicând și ea din umeri, iar Marc i-o înapoie lui Shorty.

— Poate că vor găsi ceva cei de la laborator, spuse Marc. Mersi, Shorty. Îl urmări cu privirea pe tehnicianul său, cum se întorcea la zona încercuită de lângă piscină, și adăugă: Paris, ce-ai simțit?

— Nu cred că-mi convine faptul că poți să mă citești așa de bine, îi spuse ea încruntată.

— Nu te citesc. O citesc pe Dani – ca să spun așa. Se uită la ea. Te-ai încordat imediat ce Paris a atins punga.

Dani îi întâlni privirea în trecere și o întrebă pe sora ei:

— Ce ai simțit?

Paris spuse, fără să-și descrețească fruntea:

— Capacitățile mele par să se schimbe. În loc să simt ceva, să am ceva mai mult decât o presimțire, de data asta am văzut ceva. Am avut un flash ciudat cu un tip care cumpăra flori. Trandafiri. Cred că era vorba de florăria de lângă vechiul depou.

— Ai putea să-l recunoști dacă l-ai mai vedea? întrebă Hollis.

— Nu, nu l-am văzut prea bine. I-am văzut doar mâinile care se întindeau să ia florile și imaginea fugitivă a unei doamne mai în vârstă, care îi zâmbea din spatele tejghelei.

— Să mergem, spuse Marc.

De-abia când se aflau la mijlocul drumului, Hollis, care stătea pe bancheta din

spate a mașinii, spuse:
— Caut-o în apă. Poate că la asta s-a referit. O brățară cu numele unei femei inscripționat pe ea.
— Sper numai ca numele să ne ducă undeva, spuse Marc. Și ar fi de preferat să se întâmple lucrul ăsta înainte să găsim rămășițele lui Shirley Arledge.

El își dorea neapărat ca totul să fie la fel, și aproape că era.

Aproape.

Dar drogul pe care-l folosea își făcuse treaba până la un punct, după care ea nu mai acceptase să coopereze.

Țipa întruna. Nu-i plăcea deloc să o audă țipând. El aștepta să audă de la Audrey suspine dulci, rugăminți șoptite, feminine.

În cele din urmă, îi lipi din nou banda adezivă peste gură. Nu era soluția perfectă, iar el era conștient de neplăcerea provocată.
— Audrey, nu faci decât să-ți îngreunezi situația mai mult decât e necesar, îi spuse el.

Ea gemu, implorându-l cu ochii umezi.

El savură clipa, zâmbindu-i de deasupra. Era pregătită acum. Părul scurt care-i acoperea capul mic era acum o nuanță de castaniu-închis intens, iar sprâncenele erau scoase în evidență cu ajutorul creionului, însă el își propuse în minte ca data viitoare să le vopsească și pe ele cu aceeași nuanță ca a părului, îi bărbierise părul blond și urât din zona pubiană, precum și părul de pe picioare și de la subțiori.

Acum trebuia să o spele peste tot.

Aduse o găleată plină cu apă fierbinte cu săpun. Obișnuia să folosească peria mai întâi, s-o frece din cap până-n picioare. Folosea dușul de chiuvetă cu furtunul lung special, ca să o clătească. Și deși pielea era acum rozalie și

lucea, mai aduse o găleată cu apă și săpun și un burete moale, ca s-o spele încă o dată.

O clăti din nou, având grijă să-i miște corpul cât mai mult, ca apa cu săpun și apoi cea curată să curgă sub ea, să ajungă acolo unde peria și buretele nu reușiseră.

Folosi două cearșafuri mari și moi să o șteargă, având grijă să nu rămână nicio porțiune de piele udă. În timpul procesului, și masa a fost ștearsă, bineînțeles, iar când termină într-un târziu, apăsă pe butoanele din lateral pentru a o readuce la poziția orizontală. Apoi, folosind butoanele deja setate, coborî puțin partea de jos, unde avea picioarele.

Se așeză între tălpile ei și se asigură că femeia îl privea cu ochii ei căprui și umezi. Apoi începu să se descheie la cămașă. Femeia slobozi un scâncet ascuțit și mușchii interiori ai coapselor zvâcniră cuprinși de spasme.

— Eu sunt deja foarte curat, îi spuse el. Întotdeauna sunt curat. Dar o să mă spăl mai întâi, ca să fii sigură că n-o să te atingă nimic murdar, Audrey.

De data asta, femeia gemu înăbușit și zvâcni din mâini și din picioare, luptându-se să se elibereze din strânsoare.

El se opri, cu mâinile pe curea.

— Zău așa, Audrey, chiar vrei să-ți mai fac o injecție? o întrebă el, savurând nehotărârea pe care o citi în ochii ei. Voia să nu simtă nimic din ce urma să i se întâmple, fiind în același timp complet neajutorată, sau era dispusă să riște durerea, groaza și umilința pentru șansa infimă de a putea exercita un control cât de mic asupra rezultatului final?

Închise ochii o clipă, apoi, suspinând, se lăsă moale, consimțind.

— Așa te vreau, spuse el zâmbind, în timp ce se descheia la curea.

Timpul pe care-l petrecea cu Audrey era mereu energizant, dar îl și sleia de puteri și trebuia să-și planifice pauze regulate ca să mănânce, să tragă un pui de somn, sau doar să se odihnească puțin.

Aceasta era, descoperise el, o altă cale de a prelungi și de a savura experiența.

Totuși, acest lucru părea că o consumă total pe Audrey.

Părăsi încăperea după ultima partidă de amor, ca să-și facă un duș rapid, și se întoarse curat, uscat și gol; după ce o spălase bine de tot pe Audrey, la început, preferase să rămână gol. Audrey părea să doarmă când se întoarse tiptil în cameră, dar când îi trase banda adezivă care-i acoperea gura, aceasta tresări și deschise ochii. Avea mereu aceiași ochi umezi, rugători, care acum erau puțin adânciți în orbite, cu cearcăne vineții.

Ciudat lucru. N-o lovea niciodată peste față și totuși cearcănele apăreau mereu spre sfârșit. Ca și cum prima dată ar muri ochii.

— Te rog, șopti ea. Te rog, nu-mi mai face rău. Te rog, lasă-mă să plec. N-o să spun nimănui. Promit că n-o să spun nimănui. Te rog...

— Audrey, am mai discutat despre asta. Amândoi știm că n-o să spui nimănui. Nu trebuie să-mi promiți. Și am discutat și despre pedeapsa ta și cât de necesară era.

— Dar nu sunt Audrey. Nu sunt cea care te-a părăs...

El se repezi și îi cuprinse gâtul fragil. Apăsă puțin și strânse până femeia începu să se sufoce.

Învățase să-și cunoască și să-și respecte forța fizică.

— Șșșt, Audrey, îi spuse el cu blândețe.

Ochii i se măriră și trupul ei gol zvâcni. El așteptă până se asigură că femeia a înțeles, apoi își retrase mâna.

Ea trase lacomă aer în piept și tuși.

— Uite ce m-ai adus în stare să fac, o mustră el. Ți-am învinețit gâtul. Îmi pare rău, iubito.

Femeia încercă de două ori, până fu în stare să șoptească:

— Iartă-mă. N-am vrut... n-am vrut să fiu rea.

— Știu că n-ai vrut. Acum, taci. Stai cuminte cât te spăl.

Jordan își dăduse întâlnire cu cele trei femei la Florăria Venture și sosi chiar când acestea își parcau mașina.

— Am vorbit cu ajutoarele mele care au verificat florile pe care Marie Goode le-a găsit la ușă, le spuse el. Cum două dintre băcăniile locale vând astfel de buchete și ambele par a fi niște localuri destul de anonime, băieții au început cu ele și au găsit aranjamente florale identice la ambele magazine, *cu* același fel de cartonașe ca cel primit odată cu florile. Nici una dintre vânzătoarele cu care au vorbit până acum nu-și amintește să fi vândut trandafiri în ultimele zile.

— Și pe cartonaș nu s-au găsit amprente, spuse Marc. Apoi se uită spre Paris, ridicând din sprâncene.

— Pot să vă spun doar ce-am văzut. Sunt destul de sigură că asta e florăria, dar o sa fiu convinsă doar când o să intru. Era un aranjament floral în dreapta casei de marcat, de Halloween, evident. Sper să fie și acum, adăugă ea când păși în local.

Dani își dădu scama ce voise să spună sora ei. Florăria mică, înțesată cu aranjamente din flori naturale și de mătase, precum și numeroase animale de pluș, vaze și alte accesorii, părea absolut normală, nu ieșea cu nimic din comun. Cu excepția aranjamentului plin de bun-gust din dreapta casei de marcat, care conținea, pe lângă flori de un portocaliu aprins, și cranii rânjind și exemplare de văduva-neagră.

— Ăsta e locul, spuse Paris.

Domnișoara Patty, care era patroana florăriei de multă vreme, ieși din spate să-i întâmpine.

— Pot să vă ajut... O, bună ziua, domnule șerif. Cu ce vă pot fi de folos?

Ochii ei albaștri și limpezi, care îți atrăgeau imediat atenția pe chipul ridat ca hârtia creponată, se mișcară vioi de la unul la altul, apoi femeia adăugă:

— O, Doamne! Să înțeleg că e în legătură cu crimele, nu?

Simțindu-se ca și cum ar fi vorbit învățătoarea de la școala primară, Marc spuse:

— Domnișoară Patty, n-ar trebui să știți despre crime.

— Dumnezeule, domnule șerif, toată lumea știe.

Jordan întrebă:

— Atunci cum se face că nu vorbește nimeni despre asta?

Domnișoara Patty zâmbi.

— Ba vorbesc toți, domnule, spuse ea cu duioșie. Doar că nu vorbesc cu dumneavoastră.

— Și nici cu mass-media? întrebă Marc, foarte dornic să afle răspunsul.

— Bineînțeles că nici cu ei. Din respect față de familiile victimelor. Și mai e și faptul că, așa cum e și firesc, nimeni nu vrea să se trezească aici cu echipaje de televiziune și reporteri. Asta nu v-ar ajuta să rezolvați cazurile, și nouă cu siguranță ne-ar face viața mai grea. Deci, cu ce vă pot ajuta? întrebă ea brusc.

— Domnișoară Patty, vă amintiți să fi vândut trandafiri unui...

Dani.

Din nou, Dani deveni conștientă de liniștea dinăuntrul ei, așteptând să audă ceva. Să-l audă. Să-i audă vocea.

Ei nu pot să te ajute. Nu pot să te apere. Nici măcar el. Pentru că o să vii la mine. Exact

ca în visul tău. E inevitabil. Îmi aparții, Dani.
— ...așa că mă tem că nu vă pot ajuta, domnule șerif. A plătit numerar și era un bărbat obișnuit. Mă îndoiesc că l-aș recunoaște dacă ar intra pe ușă acum.

Dani era ușor mirată că nimeni nu părea să audă vocea pe care ea o auzise atât de clar de data asta. Se mira că nimeni nu o privea ciudat și nici n-o întreba de ce respira așa de sacadat, căci sigur auziseră și ei vocea.

Dar nu.

Nici chiar Paris nu părea să-și dea seama, atentă la conversația dintre Marc și domnișoara Patty.

Răbdător, Marc întrebă:
— Puteți să-mi spuneți cam câți ani avea?
— Nu m-am priceput niciodată să estimez vârsta cuiva și, parcă pe măsură ce îmbătrânesc, mi-e și mai greu. Chiar dacă mi-ați spune că de lucrul ăsta depinde locul meu în rai, tot n-aș putea să vă dau mai multe amănunte, ci doar că era probabil puțin mai în vârstă decât dumneavoastră, domnule șerif. Și cam la fel de înalt. Presupun că purta pălărie sau un bluzon cu glugă, ceva de genul ăsta, căci nu-mi amintesc ce culoare avea părul lui. Femeia zâmbi, scuzându-se parcă. Știți, n-a stat mult. S-a dus direct la cutia frigorifică și a luat trandafirii. De obicei, pregătim o duzină sau două, și în ziua aceea erau trandafiri roșii și galbeni. El i-a ales pe cei roșii. A luat cartonașul dintr-unul din suporturile de pe tejghea. Apoi mi-a plătit în numerar, mi-a urat o după-amiază bună și a plecat.
— Domnișoară Patty...
— Ne pregăteam pentru o nuntă, domnule șerif. Aveam foarte multă treabă în spate, așa că nu prea-mi era capul la el, înțelegeți și dumneavoastră. Îmi pare rău. Aș fi vrut să vă pot fi de folos, serios.

— Mulțumim, oricum, domnișoară Patty. Ah, mai e ceva, dacă nu vă deranjează.

Ochii ei sclipiră.

— Vreți să nu spun nimănui nimic, nu? Bineînțeles că așa voi face, domnule șerif. Puteți să contați pe discreția mea totală.

Afară, Jordan spuse:

— Cine vrea să facă pariu cu mine că domnișoara Patty *nu* vorbește la telefon acum în spate și mai ales că *nu* vorbește despre vizita noastră?

Nimeni nu-i luă în seamă oferta.

15

Numele Audrey inscripționat pe o brățară nu părea să însemne mare lucru, sau cel puțin nu părea să-i ajute să restrângă cercetările în niciun fel. Jordan găsise trei femei cu numele Audrey ca plătitoare de impozit în districtul Prophet, toate născute în Venture, și care probabil aveau să și moară aici, niciuna dintre ele neavând soți în viață sau copii.

— Nu că m-aș fi așteptat s-o găsesc aici, spuse Hollis. Asta doar dacă Venture e casa lui. Și lucrul ăsta nu prea pare posibil.

— Și-atunci de ce-a venit aici? întrebă Dani. Își masă ceafa, obosită de ziua mult prea lungă, mai ales că nu se odihnise bine cu o noapte în urmă. De ce a ales Venture ca teren de vânătoare?

— Da, sunt de acord că e o întrebare care face toți banii, spuse Paris. Trebuie să existe un motiv pentru care a ales tocmai acest loc. Ceva ce se găsește în Venture și nu se găsește în celelalte orășele din sud, și habar n-avem ce-ar putea fi.

Marc se ridică în picioare și spuse:

— Tot ce știu e că azi am stat cu cel puțin o oră în plus în camera asta. Simt nevoia să iau aer. Hai, Dani, cred că și tu simți la fel.

Hollis se uită la Paris, prefăcându-se îmbufnată.

— Pe mine nu mă iubește nimeni.

— Și nici nu te dorește nimeni, adăugă Paris.

Se uitară fix unii la alții, de data asta încruntându-se de-adevăratelea.

— Ciudat, spuse Hollis. Am senzația de dejâ-vu.

— Da, și eu.

Dani habar n-avea despre ce vorbeau. Era destul de sigură că nu era în stare să i se opună lui Marc, și, în același timp, se săturase până

peste cap de sala de conferințe și de exercițiul brutal de a încerca să pună laolaltă piesele care formau puzzle-ul unei minți bolnave.

Se ridică și se îndreptă spre ușă, spunând:

— Dacă vă vine vreo idee genială, strigați-ne.

Paris îi făcu semn cu mâna, distrată, concentrată asupra dosarului de pe masă.

— Cel puțin, nu se mai gândește la Dan sau la divorț, îi șopti Marc lui Dani, în timp ce străbăteau holul spre celule și spre biroul de primiri al Departamentului de poliție.

— Asta ar fi partea bună din toată povestea asta?

— De ce nu?

Dani nu spuse nimic până când ieșiră afară, apoi se întoarseră amândoi automat să privească spre centrul orașului care se vedea în depărtare, căci era plăcut să te plimbi în după-amiaza târzie și caldă.

Cel puțin, în majoritatea zilelor.

— Paris a spus...

Dani se opri.

— Ce a spus Paris?

— Nimic. Nu contează.

Marc răspunse la salutul unui trecător, înclinând din cap, și continuă:

— Dani, aș vrea să nu-ți mai cenzurezi instinctele și impulsurile în preajma mea.

Ea clipi de mai multe ori.

— Poftim?

— M-ai auzit. Același lucru l-ai făcut și cu ani în urmă. M-ai înnebunit. Nu știam dacă nu aveai încredere în mine sau în tine și, de flecare dată când am încercat să aflu, evitai subiectul în stilul tău caracteristic și îmi distrăgeai atenția. Reușeai tu cumva.

Dani îi aruncă o privire.

— Asta făceam?

— La naiba, ai știut exact cum să mă manipulezi, de când aveai șaptesprezece ani.

Ea își drese glasul.

— N-ar trebui probabil să-mi spui asta. S-ar putea să profit.
— N-ai decât.

Nu era prima dată când el spunea asta, dar ceva mai mult decât tonul lui neutru o făcu pe Dani să hotărască să nu se mai lase dusă de val. Cel puțin, nu aici și acum.

Știa foarte bine că era prea obosită pentru *așa ceva. Î*n plus, încă-și mai simțea capul zvâcnind ușor, în parte din cauză că încerca să-și creeze un scut mental și nu era deloc sigură că putea să se descurce cu acest exercițiu care nu-i era deloc familiar.

Vocea aceea. Vocea aceea afurisită! Nu-și dorea s-o mai audă vreodată și era îngrozită că aceasta era conectată de o parte din ea mai profundă decât gândurile.

Ca și cum nu s-ar fi așteptat la un răspuns din partea ei, Marc continuă:
— Eram sigur că are legătură cu încrederea. Apoi am avut experiența comună din visul tău și am crezut că știu sigur. Pentru că ai plecat peste o săptămână.
— Nu ai fost tu de vină. Vreau să spun, nu era o problemă de încredere.
— Atunci, ce?

Dani se întrebă vag de ce oare îi era mai ușor să vorbească în timp ce mergeau încet, fără să se uite unul la altul. Asta era? Sau tot ce se întâmplase până acum făcuse acest lucru posibil?

„*Unele lucruri trebuie să se întâmple exact așa cum se întâmplă, Dani. Atunci când trebuie.” Miranda ridică din umeri. „Indiferent ce vedem sau visăm, universul are un plan al lui. ”*
— Dani?

Era doar o chestiune de sincronizare. Ezită o clipă, apoi spuse:
— Erau de vină monștrii pe care-i vedeam. Oameni răi care fac lucruri cumplite. Lucrurile

îngrozitoare pe care nu pot să le împiedic. Eu... n-am vrut să fiu ca fata aia, nu față de tine.
— Ce fată?
— Cassandra, zise ea și râse strâmb. Vocea pierzaniei. Eu nu văd niciodată lucruri frumoase, Marc, ai uitat? Nu văd niciodată lucruri bune. Finaluri fericite. Văd doar monștri.
— Dani...
— Paris spune că din cauza asta am plecat din Venture. Că am crezut că pot să iau monștrii cu mine. Pe toți. Și oamenii pe care-i las în urmă să fie... în siguranță. Dar nu s-a întâmplat așa. Mama ta tot a murit de cancer, așa cum mi se arătase mie în vis. Așa cum văzurăm amândoi. Și alți monștri pe care i-am văzut, ca Danny, au rămas aici. Presupun că unii au fost dintotdeauna aici și vor rămâne mereu. Dar...

Marc așteptă.

— Dar m-am întors. Și mi-e frică... Am adus monstrul ăsta aici. Într-un fel sau altul. Am adus răul în Venture.

Marc se opri din mers și o întoarse cu fața spre el, punându-i mâinile pe umeri.
— Astea sunt porcării.

Dani râse din nou nesigur și speră ca în vocea ci să nu se simtă cât de emoționată era.
— Da, asta aveam nevoie să aud, un „porcării” spus cu toată gura. Asta o să rezolve tot.

Pe buzele lui Marc miji un zâmbet. O strânse mai tare de umeri.
— Ascultă-mă. Nu ești Cassandra. Nu ești vocea pierzaniei. Și n-ai adus niciun monstru cu tine când te-ai întors în Venture. Și nici nu i-ai luat cu tine când ai plecat. Monștrii există, Dani. Fac parte din viață. Sunt întunericul de care cei mai mulți dintre noi încercăm să ne ferim. Diferența este că tu uneori îi vezi, asta e tot.
— Și la ce-mi folosește dacă nu pot să schimb ce văd? spuse ea, întrebându-se în sinea ei dacă același lucru se întâmpla și de data asta, dintr-o

cauză pe care încă trebuia să o aprofundeze. Se întreba dacă ea putea să schimbe ce văzuse sau dacă acest lucru nu se întâmplase deja.

Sau dacă nu cumva tot ce făcea ea era să înrăutățească și mai mult situația.

— Monștrii ies mereu învingători, Marc.

— Dani...

— Dacă iese învingător și monstrul ăsta?

Sâmbătă, 11 octombrie

Lui Roxanne chiar îi plăceau câinii, dar știa că fratele ei avusese dreptate când o sfătuise să fie atentă să nu trezească tot cartierul cu vizita ei nocturnă, așa că avu grijă să nu facă deloc gălăgie în drum spre fabrica de textile abandonată. *Dezafectată. Cuvântul potrivit e* dezafectată.

— Și de fiecare dată când îl spui, șopti ea, sună și mai ciudat. Dar să lăsăm asta. Aruncă o ocheadă în jur și spune-mi dacă simți ceva în neregulă.

OK, stai puțin.

Roxanne așteptă în întuneric, lângă ceea ce fusese odinioară o benzinărie mică și intimă, cum rar mai vezi în zilele noastre, întrebându-se din nou de ce acest orășel aparent prosper abundă în clădiri abandonate. Atâtea afaceri defuncte. Și de ce părea că nu deranjează pe nimeni să lase structurile în picioare, în loc să le dărâme sau să le dea o altă întrebuințare.

Nu era din fire la fel de suspicioasă precum Gabriel, dar ceea ce nu era firesc o preocupa și pe ea. Și acesta era cel mai neobișnuit lucru pe care-l văzuse în Venture.

Cu excepția criminalului în serie.

Nu simt nimic. De fapt, e al naibii de liniște pentru o noapte de vineri.

— Acum e sâmbătă dimineața, remarcă Roxanne în șoaptă, ieșind din umbră și continuându-și drumul.

Oricum, e puțin cam ciudat, dacă mă întrebi pe mine.

— Amândoi am văzut cam tot ce era de văzut din orașul ăsta, Gabe, și n-am băgat de seamă să fie pe-aici vreun club de noapte sau vreun bar, spuse ea în șoaptă.

Au un multiplex la mallul de lângă autostradă. Cred că toți sunt acolo acum.

— Spectacole după miezul nopții? Mă cam îndoiesc, dar poate că au un festival de film sau ceva de genul ăsta. Oricum, dacă sunt acolo, acolo să rămână. N-am nevoie de faruri de mașină...

Că veni vorba. Lasă capul jos.

Roxanne se ascunse după un gard viu înalt, cu doar câteva secunde înainte să treacă pe lângă ea o mașină silențioasă, care coti la următoarea curbă.

Femeia așteptă în penumbră, numărând rar până la zece, apoi își continuă drumul. S-ar fi zis că în zonă erau și stâlpi de iluminat. Tehnic vorbind, presupuse ca, de vreme ce luminile care se vedeau erau clar industriale și aparțineau probabil companiei locale de electricitate. Însă, pe măsură ce se apropiau de centrul orașului, acestea păreau să fie mai degrabă aproape de case sau în spatele lor, decât pe străzi.

Era destul de întuneric ca să poți să stai la pândă fără să fi văzut.

La pândă. Destul de întuneric ca să stai la pândă.

— Nici unul dintre noi nu se exprimă prea corect gramatical.

Roxanne se opri puțin ca să se orienteze, apoi dădu colțul dincolo de care se afla clădirea masivă care odinioară găzduise o fabrică de textile.

Lasă gramatica. Trebuie să ai grijă, Rox. Nu uita pe urmele cui ești. Nu uita ce monstru urmărești.

— Știu.

Caută urme, atâta tot. Găsește ceva și chemăm imediat trupele. OK?

— Stai liniștit. Nu sunt deloc nerăbdătoare să dau peste monstrul ăsta, crede-mă. Nu că aș fi eu genul lui.

Dacă e să ne luăm după victimele de-aici, asta nu mai e o problemă pentru el. Le transformă pe femeile astea în femeia pe care o vrea el.

— Și totuși se limitează la femeile minione. Eu sunt prea înaltă pentru gustul lui.

Roxanne găsi intrarea principală a fabricii de partea cealaltă a unei porți cu lacăt.

— Fir-ar să fie! Clădirea are două uși mari de oțel și nicio fereastră; ce rost mai are gardul?

Așa erau măsurile de securitate altădată. Nimeni nu și-a bătut capul, nici cu ea și nici cu celelalte clădiri abandonate pe-aici, de când ultima persoană a încuiat poarta în urma ci. Zici că are lacăt?

— Da, unul mare. Poți să-l rezolvi?

Bineînțeles.

Roxanne așteptă să audă clicul care o anunța că lacătul e deschis, apoi îl scoase și-l agăță pe gardul de sârmă. Se opri.

— Știi, tocmai ce mi-a venit o idee. De vreme ce fabricile de textile sunt pline de mașinării mari și grele, tind să fie construite pe fundații din plăci. De beton solid. Nu există subsoluri sau structuri subterane de niciun fel.

Pfui! I-auzi! Niciodată n-aș fi...

— La naiba, Gabe! O să avem din nou o discuție serioasă.

Nu știu la ce te referi.

— Nu știi, pe naiba! Dacă mai încerci să mă protejezi o dată, o să...

Ce-o să faci?

— O să-mi caut alt partener.

Bine, baftă! Draga mea, nu uita că ne-am căpătuit unul cu celălalt pe vecie. Și, între timp, de ce nu verifici clădirea? Fiindcă orice ai

bănui în legătură cu motivele mele, adevărul e că am face o mare greșeală dacă am interpreta visul lui Dani ad litteram. Așa că verificăm fiecare loc potențial de ascunzătoare unde s-ar putea afla un criminal în serie care are nevoie de spațiu și intimitate. Nu?

Roxanne spuse cu năduf:

— Ba da. Dar chiar trebuie să accepți faptul că pot să-mi port singură de grijă.

Bine, bine. Hai, mișcă-te odată! Aproape că se luminează de ziuă!

Roxanne deschise precaută poarta veche și făcu câțiva pași pe aleea de beton crăpat care ducea direct la intrarea principală a fabricii, când se opri brusc și sc întoarse să cerceteze întunericul din spatele ei.

Ce e?

— Mașina care a trecut acum câteva minute pe-aici...

Ce-i cu ea?

— Supraveghez cartierul încă de la miezul nopții și e singura mașină pe care am văzut-o mergând.

Și?

— Nu am văzut-o intrând pe nicio alee. În plus, se mișca încet și făcea foarte puțin zgomot.

Poate căuta o adresă.

— La patru dimineața? Fă-mi o favoare și verifică zona din nou, te rog. Am o presimțire.

Gabriel nu o contrazise.

OK. Stai o secundă.

Roxanne așteptă, simțindu-se din ce în ce mai agitată în timp ce scruta împrejurimile atât cât îi permitea întunericul.

Pleacă, Rox. Acum.

— Gabe...

Pleacă naibii de-acolo. Nu mai sta să încui poarta, pleacă odată!

Roxanne se puse în mișcare imediat, scoțându-și cu mișcări încete arma, când păși spre poartă. Dar, oricât de precaută și de rapidă

fusese, tot nu-l văzuse, și nici nu-l auzise venind, și nici măcar nu apucase să-și ia o poziție defensivă înainte ca niște mâini puternice s-o înșface de brațul în care ținea arma.

Paris îi umplu din nou ceașca de cafea lui Dani și o împinse spre ea.

— Să știi că Marc are dreptate, mai ales în legătură cu mama lui. Oamenii se îmbolnăvesc. Faptul că ai visat că mama lui o să se îmbolnăvească nu a făcut ca lucrul ăsta să se și întâmple – dar poate că i-a mai prelungit viața, căci Marc a folosit avertismentul și a făcut tot posibilul ca ea să ajungă la doctor cât mai repede.

— Așa a spus și el, zise Dani încolăcindu-și degetele în jurul cănii calde. Iar eu m-am prefăcut că-l cred.

— Și el s-a prefăcut că te crede? întrebă Paris și clătină din cap. Să știi că el te-a cunoscut dintotdeauna mai bine decât crezi tu, iubito.

Dani ridică din umeri.

— Poate că a existat o clipă în care am devenit mai intimi... dar pe urmă s-a stins. Eu m-am închis în mine, sau poate el. Unul dintre ajutoarele de șerif ne-a prins din urmă și i-a spus lui Marc că era nevoie de el la secție, și ne-am întors. Dar nu era timpul potrivit, presupun.

— Nu era timpul potrivit, repetă Paris și se încruntă. Ai visat ceva azi-noapte?

— Nu, din câte-mi amintesc.

Dani nu dormise, de teamă ca viziunile să nu pună stăpânire pe ea. Sau vocea care pătrundea în visul ei.

Singura parte bună, gândea ea, era faptul că părea mai capabilă să-și protejeze propria minte, de vreme ce nici chiar Paris nu părea să-și dea seama de lupta care se dădea înăuntrul ei.

Pentru prima dată, această constatare o făcu pe Dani să fie oarecum îngrijorată.

Era ciudat, acum că se gândea la asta, că un lucru atât de profund ca lupta care se dădea înăuntrul ei să treacă neobservată de sora ei geamănă.

— Deci n-ai încercat să-l iei pe Marc în vis, nu?

Dani se concentra din nou asupra conversației.

— Ți-am spus, n-am intenția să fac așa ceva. Uite ce s-a întâmplat ieri noapte cu tine și Hollis. Și amândouă sunteți mediumuri.

— N-avem nimic niciuna dintre noi. Mai multe griji ne facem pentru tine, că ție fi-a curs sânge din nas.

— Da, și chestia asta încă-mi dă bălaie de cap. Nu cred că a fost din cauza efortului de a vă lua în visul meu.

— De ce spui asta?

— Pentru că nu am *simțit* nicio oboseală, niciun efort cât de mic. Mi-am dorit să fiți cu mine și ați fost. De-abia când am auzit urletul ăla nepământean am simțit...

— Ce, frică? Pentru că pe mine, una, m-a speriat din cale-afară.

— Nu, nu era frică. Adică, mi-era frică, dar simțeam altceva.

— Ce anume?

— Nu știu. Presiune, ceva de genul ăsta.

Și vocea. Cea pe care voi de-abia ați auzit-o.

— Ai fost atacată fizic în vis?

— Ciudat. Desigur, nu știu exact ce-a fost.

— Dar simțeai că e ceva din exterior?

De data asta, Dani se încruntă.

— Poate.

— Nu-mi spune, te rog, că era criminalul cu puteri de medium. Știu că toate i-am auzit vocea, sau cel puțin am auzit o voce, dar de fapt n-ar fi putut să-ți facă nimic rău, nu? N-ar fi putut să-ți producă sângerarea nazală.

Cuta dintre sprâncene i se adânci și mai mult, și Dani spuse:
— Nu văd cum ar fi putut s-o facă.
— Presupun că nu ai cum să fii sigură.
— Doar dacă mai dau de el în următorul vis. Dani se cutremură. S-ar putea să vă iau din în visul meu doar ca să-mi țineți companie. Apoi, clătină din cap. Uită ce-am zis! A doua zi erați epuizate; e clar că a fost o idee proastă să vă iau în visul meu.
— Până acum nu-mi amintesc să fi pățit ceva.
— Poate c-ai fost pur și simplu norocoasă.
— Sau prea prostuță să mă gândesc la consecințe, când eram mică, aprobă Paris. Chiar nu mă gândeam. Aveam un loc de joacă în mintea ta.
— OK, asta sună ciudat de-a binelea, îi spuse Dani. Îți dă fiori!
— Oricum ar suna, ne-a fost de folos, mai ales de când ne-am angajat la Haven.
— N-aș zice. De două ori am reușit să te iau cu mine într-un vis revelator. De două ori în mai mult de-un an.
— Și de fiecare dată ne-a fost de folos. Eu mi-am amintit câteva detalii pe care tu nu ți le mai aduceai aminte și care s-au dovedit a fi de folos în anchete.
— Asta nu schimbă ce-am văzut eu. Asta nu schimbă niciodată rezultatul.
— De unde știi?
Dani se holbă la sora ei.
— Serios, de unde știi? Dani, poate că ce vezi e... răul cel mai mic din două rele. Cum ne-a spus și Miranda. Premonițiile sunt înșelătoare. Vezi ceea ce se întâmplă dacă nu intervii? Sau vezi ceea ce se întâmplă dacă intervii?
— La naiba, există și posibilitatea asta. Lucrurile ar putea fi mai grave decât ce văd eu. Iar tu ești subtilă nevoie mare!
Paris oftă.

— Încerc doar să privesc mai bine situația, atâta tot. Trebuie să alungi ideea că ești profet – profetă – a pierzaniei, că abilitatea ta e complet negativă. Lucrul ăsta te obsedează încă de când eram mici.
— Doar că... Măcar o dată aș vrea să văd în viziunile mele ceva pozitiv.
— Poate că universul nu are nevoie de ajutor când e vorba de lucruri pozitive. Nu există un fel de teorie entropică după care starea naturală a lucrurilor e dezintegrarea?

Dani se holbă la ea.

— Să știi că și eu mă gândesc în fel și chip. Câteodată. Oricum, universul arc nevoie să-l ajut pentru a nu se nărui totul. De ce să-ți arate finalurile fericite, dacă ce contează cu adevărat este să ajuți să se ajungă acolo, trecând peste obstacolele presărate de-a lungul drumului?
— Ți-ai găsit cu ce să mă înveselești, surioară dragă!
— Nu înțelegi ce spun.

Ochii lui Paris, de culoarea alunei, erau acum aproape maronii.

— Uite, oricând aș putea să aflu câteva fapte concrete sau informații, așa cum s-a întâmplat cu brățara aia – la ce ne-o fi servit ea. Oricum, dezvăluirile astea s-ar putea să mă ajute sau nu într-o anchetă sau într-o problemă, sau, ce naiba, să mă ajute să rezist zi de zi. Dar pentru oameni ca tine, Miranda și Quentin ăsta despre care am auzit atâtea, universul ar trebui să aibă plăcuțe indicatoare. Nu camuflate în peisaj, așa cum sunt pentru noi, restul, ci luminoase, să-ți sară-n ochi, să fie imposibil să nu le vezi. Și fie că acestea sunt lucruri pe care trebuie să le eviți, fie că sunt drumuri pe care trebuie să le urmezi, tot îți conferă un avantaj față de ceilalți.
— Dani, toți bâjbâim în întuneric, dar voi aveți lanternele.

Privirea distantă din ochii ei se risipi brusc și Paris chicoti.

— Am mers cam departe cu metafora, nu?
— Puțin.

Cu toate acestea, Dani avea acum o părere mai bună despre capacitatea pe care o considerase atâția ani urâtă și deprimantă. Dar clătină din cap și adăugă:
— N-a spus Miranda că există o diferență între o premoniție și o profeție? Că o premoniție e ceva ce poți influența, iar o profeție este... scrisă în stele, este inevitabilă, orice ai încerca să faci ca să o schimbi?
— Cam așa ceva.
— Așa că de unde să știu ce înseamnă ceea ce văd eu? O versiune a viitorului care se conturează cu ajutorul meu sau una pe care nu pot s-o evit?
— Presupun că n-ai de unde să știi vreodată. Decât dacă înveți cum să te conectezi mai bine la univers, mai bine decât am reușit oricare dintre noi până acum.

Paris își privi sora geamănă, apoi spuse:
— Să știi că și tu ești la fel de subtilă ca mine. Nu mai trage de timp, termină-ți cafeaua și hai să mergem la secție.
— Dar nu...
— Da, da. Dacă tu și Marc nu clarificați cât mai repede lucrurile, cineva trebuie să vă bată cap în cap. Fie că e timpul potrivit sau nu, avem nevoie ca amândoi să fiți funcționali, dacă vrem să dăm de urma criminalului și să-l oprim.

Lucrul pe care i-l reaminti atât de direct sora ei fu binevenit; de când își începuse colaborarea cu Haven, Dani descoperise că faptul că putea să-și folosească abilitățile într-un fel pozitiv, îi schimbase oarecum sentimentele față de acestea și dorea ca acest lucru să dăinuie cât mai mult.

Avea nevoie să continue.

Mai ales acum.

Așa că-și termină cafeaua și se pregăti să se întoarcă împreună cu Paris la departamentul

șerifului. Și de-abia când aproape că ajunseră, se întrebă brusc de ce Paris nu pusese până acum întrebarea pe care ar fi trebuit s-o pună în legătură cu viziunea lui Dani.

Nu întrebase unde era *ea.*

Oare pentru că nu voia să știe răspunsul?

Sau pentru că, asemenea lui Dani, se temea că deja știa?

16

Hollis nu se așteptase să doarmă bine noaptea, căci ziua de vineri fusese prea lungă și noaptea de dinainte neobișnuit de activă, chiar dacă doar la nivelul subconștientului.

Era chiar puțin amuzant faptul că ceea ce fusese probabil un vis scurt – majoritatea erau așa, deși unele păreau a nu se mai sfârși – reușise să o consume atât de mult fizic.

Dar toată agitația ei de vineri, până la epuizare, dovedise că așa stăteau lucrurile. Acest fapt o convinsese pe Hollis să-i dea raportul lui Bishop înainte de culcare. Și, mai important, să nu ascundă nimic.

— Ai auzit și tu vocea? întrebă Bishop.

Stând pe marginea patului din camera de motel și vorbind la telefonul de pe noptieră, căci mobilul era la încărcat, Hollis se uită încruntată la frapiera cu gheață de pe măsuța de toaletă.

— Da, într-un fel. Era mai degrabă o senzație decât un sunet.

— Ce fel de senzație?

— De presiune, răspunse ea după ce reflectă o clipă. Ca și cum mă apăsa ceva. Pe toate trei. Probabil cel mai intens simțea Dani, fiindcă s-a trezit curgându-i sânge din nas. Sau o fi fost din cauza efortului de a ne lua în visul ei pe mine și pe Paris?

— Mi-e greu și să-mi dau cu părerea, spuse el rar. Capacitățile ei au fost dintotdeauna puțin imprevizibile, am înțeles, dar Miranda simțea că Dani este mult mai puternică decât pare, chiar și acum mai bine de-un an. Nu-mi amintesc să ne mai fi raportat vreun episod de genul ăsta până acum.

— Din ce spune Paris, nu s-a mai întâmplat așa ceva. Totuși, trebuie să recunosc că sunt mult mai îngrijorată de vocea aceea. Dani pare sigură

că e vocea – sau gândurile, sau energia, sau ce-o fi – criminalului nostru. Și chiar dacă n-a spus cine știe ce, și nici n-a prea arătat ce simte, cred că e speriată.

— Se simte amenințată?

— Da, probabil. Vocea i-a spus că nu poate să fugă sau să se ascundă de el, că nimeni nu poate s-o apere. Și vocea venea *dinăuntrul ei,* din ea. Și nu doar în vise, ci și în stare de veghe. Dacă se simte amenințată? Ar trebui să fie îngrozită de-a binelea. Dacă aș fi în locul ei, cred că aș fi în pat cu pătura trasă peste cap.

După o clipă de tăcere, Bishop întrebă.

— Tu cum *faci* față?

Hollis vru să-i răspundă în glumă, dar învățase că acest lucru era inutil când Bishop era îngrijorat. Doar fiindcă ea nu era telepat nu însemna că el nu putea s-o ghicească, chiar și cu distanța care-i despărțea. Așa că răspunse sincer.

— Sunt obosită și îngrijorată. Și deși presupun că ar trebui să fiu bucuroasă, faptul că morții par să ia legătura cu mine mult mai ușor decât la început mă tulbură.

— Ăsta e un lucru bun, îi reaminti el.

— Ba e înfricoșător. Nu cred c-o să mă obișnuiesc vreodată cu așa ceva, ca să știi și tu, zise ea, apoi schimbă brusc subiectul. Ia zi, ai făcut vreun progres în revizuirea profilului? Fiindcă ne-ar fi de mare folos.

— Mi-ai dat informații noi, sublinie Bishop. Locul crimei de miercuri, plus urmărirea lui Marie Goode, dacă presupunem că e același...

Hollis îl întrerupse.

— Crede-mă, Venture nu e genul de oraș unde să se furișeze mai mulți ciudați să pozeze femeile. Ar fi o coincidență mult prea mare.

— Și voi presupuneți că ucigașul le face poze și după ce le omoară, nu? întrebă Bishop, calm.

Ea încuviință dând din cap, aproape fără să conștientizeze gestul.

— Da, dat fiind scena crimei. M-a surprins de prima dată când am văzut pozele panoramice făcute de echipa de criminaliști a lui Marc. Locul fusese ales cu grijă, și nu doar pentru că era izolat. Zona prezenta toate elementele necesare capodoperei lui. Ne-a lăsat și nouă o poză și a făcut și el una, pun pariu.
— Atunci aș spune că e mai mult decât o presupunere, spuse Bishop. Deci nu pozează doar locul crimei, ci și potențialele victime, când le urmărește. La asta se adaugă și colierul și brățara lăsate atât de evident la vedere – toate contrastează radical cu modul de operare de dinainte. Criminalul lasă urme, posibil chiar indicii. Plus certitudinea virtuală că avem de-a face cu un medium ale cărui capacități nu le cunoaștem...
— Asta înseamnă că suntem terminați? conchise ea cu sarcasm.
— Trebuie să aveți grijă, Hollis. Toate trei, dar mai ales Dani și Paris. Fiindcă dacă ticălosul ăsta, în nebunia lui, își dorește cel mai mult să provoace groază – și puținele lucruri pe care le știm despre el asta indică —, atunci conexiunea pe care a stabilit-o cu Dani îi poate demonstra că are o nouă armă. Și poate că acum își dorește mai mult.
— Nu sunt psiholog criminalist, dar chiar și-așa îmi dau seama că e un salt uriaș în evoluția unui criminal în serie.
— S-ar putea să nu fie vorba de o evoluție, spuse Bishop. E posibil să involueze. Matricea de personalitate stabilită s-ar putea să se dezintegreze.
— Iisuse! N-am știu că așa ceva e posibil.
— Cu factorul psihologic declanșator, aproape orice e posibil.
— Și factorul declanșator în cazul ăsta care ar fi?
— Habar n-am.
Hollis oftă.

— N-am crezut niciodată că o să spun asta, dar aș fi preferat să-mi dai unul dintre răspunsurile tale mai enigmatice. Așa aș fi putut să-mi mai fac iluzii că are habar cineva de ceea ce se petrece.
— Îmi pare rău că te dezamăgesc, oftă Bishop. O să-ți trimit cât mai repede profilul revizuit. Între timp, nu te feri de mesajele morților. Orice urmă pe care o lasă criminalul, din întâmplare sau voit, ar putea la fel de bine să ne ajute sau să nu ne ducă nicăieri; în cazul criminalilor în serie, este aproape mereu valabil faptul că victimele lor s-ar putea să fie cele mai bune indicii care să ne ducă la ei.

După conversația cu Bishop și ziua grea pe care o avusese, Hollis chiar nu se aștepta să doarmă bine. Și așa a și fost; s-a zvârcolit de pe-o parte pe alta, trezindu-se de cel puțin două ori ca să se uite la ceas. Și să verifice dacă ușa era încuiată.

În jurul orei trei dimineața, Hollis căzu într-un somn greu, fără vise. Și se trezi atât de brusc, încât la început nu simți decât inima care-i bătea nebunește în piept.

După câteva secunde, își dădu seama că nu era singură.

Lăsase lumina de la baie aprinsă și ușa întredeschisă, și astfel avea suficientă lumină ca să distingă o formă la picioarele patului.

Arma era în sertarul noptierei, dar în loc să întindă mâna s-o ia, Hollis dădu să aprindă veioza, fără să-și ia nicio clipă ochii de la forma vag conturată.
— Știe cine ești.

Hollis încremeni, cu mâna pe buton, simțind fiori reci pe șira spinării. Trăgând oarece nădejde că atunci când va aprinde lumina nu va mai vedea nimic, că ce auzise fusese doar în mintea ei, aprinse veioza.
— Știe cine ești, repetă Shirley Arledge. Chipul ei era împietrit și în ochi i se citea neliniștea.

Știe cine ești.

Forma începea deja să se estompeze.

— Stai, zise Hollis repede, încercând să-și controleze vocea, să vorbească foarte încet. Cine e? Cum putem să-l găsim, să-l oprim?

Shirley Arledge clătină din cap și vocea ei se stinse, părând că șoptește:

— Vă păcălește...

Hollis se ridică încet în capul oaselor, uitându-se la locul unde se aflase spiritul femeii. Apoi întoarse capul și cercetă camera de motel: era o încăpere obișnuită, neinteresantă, puțin dezolantă la ora – se uită la ceas – cinci dimineața.

Convingându-se în sfârșit că era singură în cameră, își privi brațele goale și văzu că i se făcuse pielea de găină.

— Nu, șopti ea. N-o să mă obișnuiesc niciodată cu așa ceva.

— Deocamdată, nici urmă de Shirley Arledge, raportă Marc în momentul în care li se alătură celorlalți în sala de conferințe. Și nicio dovadă că dispariția ei a fost violentă.

— E moartă, spuse Hollis.

Ceilalți încremeniră, holbându-se la agenta FBI. Hollis schiță un zâmbet obosit.

— Încep să cred că în lumea spiritelor există o cărare pe care firimiturile de pâine presărate duc direct la mine. Nu mi s-a mai întâmplat totuși până acum să fiu trezită dintr-un somn adânc.

— Capacități evolutive, spuse Paris aproape absentă și puțin încruntată.

— Te simți bine? o întrebă Dani pe Hollis.

— Mi-aș dori să pot să dorm vreo douăsprezece ore, dar în afară de asta, sunt bine. Dar sunt frustrată de încă un lucru care nu pare să ne ducă nicăieri.

Marc se clinti din loc în cele din urmă, ducându-se să-și umple ceașca de cafea, apoi se

întoarse la masă, controlându-și fiecare mișcare. După ce se așeză în capul mesei, spuse:
— Să înțeleg că nu ți-a spus nimic care să ne ajute, nu?
— A spus că *el* știe cine sunt, ce sunt. Și pe urmă a zis că mă păcălește – sau că ne păcălește, presupun. Că ne păcălește. N-a zăbovit decât cât să-mi spună asta.

Hollis deschise dosarul din fața ei și scoase o fotografie a lui Shirley Arledge, o studie o clipă înainte de a o așeza pe masă, împingând-o spre ceilalți.
— N-am nicio îndoială. Asta e femeia pe care am văzut-o azi-dimineață în jur de ora cinci. Nu primesc astfel de vizite din partea celor vii, așa că pot spune cu destulă certitudine că e moartă.

Marc luă o înghițitură de cafea și apoi se uită la ceașcă de parcă și-ar fi dorit să mai fie și altceva în ea în afară de cafea.
— La naiba! Fir-ar să fie! exclamă el cu voce joasă.
— Îmi pare rău. Aș fi vrut să pot să vă ofer informații mai folositoare, dar nu pot. Pot doar să vă spun că Shirley Arledge a murit în mâinile acelui monstru. Pot să vă spun că pe tabela lui de marcaj sunt cel puțin cincisprezece puncte acum. Dar nu știu mai multe despre el decât știam când am ajuns aici. Mi-aș fi dorit să știu, dar nu e așa.
— Nici unul dintre noi nu știe mai mult, sublinie Jordan. Avem doar un sângeros loc al crimei, un semn din sânge, lucru pe care nu l-a mai făcut până acum, dar n-avem niciun cadavru.. . și doar bucăți care știm că provin de la două victime. Dar rezultatele ADN vor sosi de-abia peste câteva săptămâni cel puțin, și acela va fi doar un test preliminar de compatibilitate între vârful de deget găsit la locul faptei și niște amprente pe care am reușit să le prelevăm din dormitorul lui Becky Huntley.

Dani spuse:

— Deci e probabil al ei. Degetul. Ar fi prea mică probabilitatea ca amprentele să aparțină altcuiva care a stat îndeajuns acasă la victimă ca să-și lase amprentele în dormitorul ei. Apoi se încruntă. Stați așa! Becky și Karen au...

Marc clătină din cap.

— Investigația este de-abia la început în cazul lui Shirley Arledge, dar din câte ne putem da seama, cele două femei nu se cunoșteau. Încă o pistă care nu duce nicăieri.

Hollis spuse și ea:

— E deprimant de comun ce se întâmplă în cazul criminalilor în serie. Vorbesc de investigații. Din cauza asta, alcătuirea unui profil – care încă ține mai mult de artă decât de știință – e atât de dorit și folosit de poliție. Orice unealtă care oferă chiar și numai speranța de a limita cercetările și de a se concentra pe obiectul investigației e mai bună decât nimic.

— N-am putea spune că avem un profil, sublinie Marc. Încă mai așteptăm să fie rescris de șeful tău, dar între timp știm că avem un criminal care probabil e un bărbat alb, cu vârsta cuprinsă între douăzeci și cinci și treizeci și cinci de ani, care a trăit într-un mediu abuziv și care probabil arc puteri de medium. La naiba, *probabil* că am trecut pe lângă el pe stradă săptămâna asta.

— *Dacă* e într-adevăr medium, sigur n-ai dat noroc cu el, șopti Dani. Altfel ți-ai fi dat seama.

Hollis ridică din sprâncene și se uită la șerif.

— Ăsta e domeniul tău? Simțul tactil?

— Da. Dacă n-am fi dat noroc până acum, ai fi putut să stai lângă mine și nu mi-aș fi dat seama niciodată că ești medium.

Paris spuse cu ironie:

— Vrei să facem o listă cu toate persoanele din Venture cu care ai dat mâna?

— Nu chiar. N-aș avea nicio idee cum să-ncep o asemenea listă.

Jordan se uită la dosarele puse grămadă din loc în loc pe masă și bălmăji în barbă:

— Știu că de-abia acum începem să avem un cadru temporal pentru o investigație *tipică* a unui criminal în serie – și nu-mi place deloc să zic asta —, dar mai are cineva senzația că pierdem timpul aiurea și nu avansăm deloc? O imensă echipă specială de polițiști, *plus* una de mediumuri tot încearcă să-i dea de cap acestui tip, de luni de zile, fără să aibă noroc. Nu-i nicio îndoială, terenul de vânătoare de-aici este mai mic din punct de vedere al populației – dar nu și ca suprafață –, și nici nu ne suflă mass-media în ceafă...

— ...încă, îl întrerupse Marc. În ciuda spuselor doamnei Patty, îmi imaginez că sunt destui concetățeni de-ai noștri care ar fi bucuroși ca televiziunea să le bage microfoanele sub nas.

— Da. Dar întrebarea rămâne: ce avem noi, și echipa specială de poliție nu are?

— Viziunea din visul lui Dani, spuse Hollis.

— Care se tot schimbă, sublinie Dani.

— Doar în detaliile minore. Decorul este mereu același: un depozit.

— Și chiar acum lucrăm la lista depozitelor, le făgădui Jordan. A durat mai mult decât m-am așteptat să... dăm de urma unor proprietari, dar suntem aproape gata.

— Grozav, spuse Hollis și continuă fără să facă aproape nicio pauză: Deci în viziune apare mereu un depozit. Și un incendiu. Și noi, cu acoperișul care se prăbușește în urma noastră, coborâm de fiecare dată la subsol, unde știm că ne așteaptă o capcană. E interesant că momeala e mereu aceeași. Dar din câte știm noi, Miranda e în Boston cu Bishop.

— Care a fost, spuse Marc, terenul de vânătoare al criminalului și suntem *siguri* că și în Venture operează același criminal, nu?

Hollis încuviință.

— Da, suntem siguri. Mediumurile care l-au detectat aici sunt sigure, și Bishop la fel – și asta mi-e de-ajuns să mă convingă și pe mine de lucrul ăsta. Deși crimele de-aici sunt diferite și nu par să urmeze nicio logică. Doar dacă Bishop nu cumva are dreptate, și nevoile și ritualurile criminalului mai degrabă se dezintegrează decât să evolueze.

— Să înțeleg că aspectul ăsta o să apară în profilul revizuit de Bishop, spuse Marc.

— Asta se pare că e părerea lui... Cel puțin eu așa am înțeles.

Dani ridică ușor vocea și spuse:

— Pot să pun întrebarea de care ne ferim cu toții?

Hollis încuviință, iar pe chipul ei se citea că se aștepta la ce avea să urmeze.

— Ești invitata mea.

— OK! Dacă avem dreptate și tipul ăsta e medium, dacă a reușit să-și vâneze victimele așa de bine în Boston, atunci de unde știm că aici nu e cel puțin cu un pas înaintea noastră?

— Păi n-avem de unde să știm, spuse Marc.

— Așa e. Ce știm sigur e că se... joacă. Ne lasă indicii, lucru pe care nu l-a mai făcut până acum.

Hollis spuse:

— S-ar putea să nu o facă dinadins. Poate e din cauză că personalitatea lui se dezintegrează.

— Dar dacă o face cu bună știință? Nu și-a dorit să fie în lumina reflectoarelor în Boston, dar, uitându-se în urmă, ceva dinăuntrul lui s-a bucurat de atenția acordată. Poate că acum vrea să dovedească faptul că e mai deștept decât cei care vor să-i vină de hac.

— Poate, aprobă Marc. Și poate că ar fi bine să folosim asta în avantajul nostru.

— Vă păcălește, murmură Hollis, repetând ceea ce-i spusese Shirley Arledge înainte de răsăritul soarelui. De obicei, nu eu sunt cea care-i

sfătuiește pe ceilalți să fie precauți, dar cred c-am face bine să avem grijă dacă vom avea ocazia să intrăm în jocul lui.

— Spune-mi încă o dată de ce n-ar trebui să-l bat măr? întrebă Gabriel.
— Cu tot respectul, Gabe, n-aș încerca dacă aș fi în locul tău. Ecoul nu reuși să ascundă tonul sec al lui John Garrett. Cât ai fi tu de bun, el e și mai și decât tine.
— Sunt dispus să probez teoria asta.
— Nu e o teorie. Și ultimul lucru de care avem nevoie amândoi e să ne certăm cu Bishop. N-o face, OK? A avut un motiv întemeiat să pună mâna pe Roxanne atunci. Iar eu îi dau dreptate. Și Roxanne la fel.

Știi că și eu sunt de acord. Dacă mai făceam vreo trei pași, m-aș fi împiedicat de senzorul de mișcare și aș fi trezit câinii de pază din cartier. Și Bishop n-ar fi avut cum altfel să mă prevină fără să trezească aceiași câini. Nu-i așa?

— Ei bine, eu...
— Gabe, las-o moale.

Gabriel era un om încăpățânat, dar nu și prost.

— Dacă spui tu, John. Dar nu sunt obligat să-mi și placă această chestie.
— Nu m-aștept niciodată la minuni.
— Bine, bine.

Gabriel se uită fix la Bishop, care stătea în picioare la câțiva metri, fără să audă ce vorbesc ei. De unde se aflau ei, se vedea orașul.

Are puteri telepatice, Gabe. Chiar crezi că în cazul lui contează dacă aude sau nu ce vorbiți?

Bishop întoarse capul și ridică din sprânceană spre Gabriel, apoi privi din nou spre oraș.

— La naiba!

John, nefiind nici de față, și nici telepat, petrecuse totuși destul timp cu mediumurile în ultimii ani, ca să descifreze limbajul nonverbal – chiar și la o distanță considerabilă.
— E ceva ce-ar trebui să știu? întrebă el calm.
— Nu. Doar că îmi aduce aminte de ce nu-mi place să lucrez în preajma telepaților, atâta tot.
— Poți să ai încredere în el, Gabe.
— Cu tot respectul, John, spuse Gabriel preluând intenționat cuvintele rostite mai înainte de șeful lui, o să iau hotărârea singur.
— Mi se pare corect. Dar în cazul de față, ordinele îți cer să-l urmezi așa cum m-ai urma pe mine.
— Ești sigur? Să conduci o investigație în paralel cu cea a poliției e una, și am mai făcut-o. Dar de data asta vânăm un monstru în toată regula și, cu cât cei implicați își pun mintea la contribuție împreună și compară notițele mai repede, cu atât avem mai multe șanse să-i dăm de urmă înainte de a mai muri cineva.
— Și chiar crezi că eu sau Bishop am face ceva să tărăgănăm în mod deliberat vreo investigație sau să amânăm chiar și cu o clipă capturarea unui astfel de animal?
— Nu, nu cred c-ați face așa ceva, recunoscu ea, mai degrabă stânjenită decât cu năduf. Dar lui Bishop i s-a dus vestea.
— Adică?
— Știi exact ce vreau să spun. Bishop nu-și pune niciodată toate cărțile pe masă, John, și pun pariu că n-a făcut-o nici de data asta. Fie că el sau Miranda au văzut ceva pe care Bishop speră să-l prevină, fie că e convins că are un plan mai bun decât noi ceilalți, are de gând să țină numai pentru el.
— Nici unul dintre noi nu vrea ca viziunea lui Dani să se adeverească, îi reaminti John.
— Știu asta. Și dacă aș fi în locul lui Bishop, să existe și o viziune care să mă avertizeze de vreun final dezastruos, aș lua toate măsurile ca

soția și partenera mea să fie în siguranță, undeva, departe. N-am nicio problemă cu asta.
— Dar?
— Dar n-ar trebui să fie aici. Și el a apărut în viziunea lui Dani și fiecare personaj pe care-l punem la îndemâna criminalului crește probabilitatea ca lucrurile pe care le-a văzut Dani să se și întâmple.
— Poate. Sau poate că persoana potrivită la locul potrivit e tot ce trebuie ca să se modifice finalul.
— John, de câte ori ne-ați spus, tu și Maggie, să avem grijă atunci când e vorba de premoniții, fiindcă nu putem ști dacă acțiunile noastre nu vor produce un rău mai mare? La naiba, e practic mantra noastră.

Urmă un scurt moment de tăcere, apoi John continuă:
— Câteodată, lucrurile trebuie să se înrăutățească înainte de a se îmbunătăți.
— Ce naiba mai vrea să însemne și asta?
— Înseamnă să colaborezi cu Bishop, Gabe. Și tu, și Roxanne. Stați cu simțurile la pândă și mergeți în vârful picioarelor. Și încearcă, te rog, să-ți amintești că toți suntem de aceeași parte a baricadei. Să-mi raportați zilnic.
— Bine. Gabriel închise telefonul cu mișcări încete și nu fu prea surprins când îl văzu pe Bishop venind spre el. Așteptă ca acesta să se apropie, după care-i spuse:
— Și acum, ce facem, șefu'? Apelativul sună mai degrabă a bătaie de joc decât a dovadă de respect. Alte depozite?
— Nu, spuse Bishop. Acum stăm cu ochii pe Dani.

17

Dani se uită lung la lista interminabilă de depozite, magazii și alte clădiri izolate care ar fi putut să ofere spațiul și intimitatea de care avea nevoie un criminal în serie atroce, și trase adânc aer în piept.

— La naiba! exclamă Paris, înainte ca Dani să apuce să spună ceva.

Dani zise, aprobând-o din cap:

— Da, habar n-aveam. N-am realizat până acum câte clădiri din astea sunt abandonate de ani de zile.

— De zeci de ani, spuse Marc. Ajutoarele mele verifică ușile în timpul patrulei... când își mai aduc aminte. Dar nu avem vandali, și nici nu sunt plângeri. Sincer vă spun, nici nu-ți aduci aminte că există, dacă nu dai cu ochii de ele.

Hollis își rodea unghia de la degetul mare, în timp ce studia și ea lista.

— Știu că e greu să găsești o altă întrebuințare unei clădiri așa de mari aflate în paragină, dar cred că unele dintre ele puteau fi folosite de-a lungul timpului. Sau demolate, ca să lase loc unei construcții noi.

— S-ar putea să existe un răspuns. Jordan studia altă listă, încruntat. Marc, uită-te la asta și spune-mi cum naiba n-am știut de ea.

Dani așteptă până când Marc luă lista în mână și, văzând că se încruntă și el, întrebă:

— Ce e?

— Uite, se pare că aproape optzeci la sută din clădirile astea vechi au fost cumpărate de o companie de management al proprietăților.

Hollis continuă, sec:

— Nu văd unde e managementul. Stați un pic. E *aceeași* companie?

Marc aprobă în barbă, apoi spuse:

— Măi să fie! Ca să vezi! Ce ziceți de asta? Compania aparține unei biserici.

— Unei biserici? întrebă Paris. Unei singure biserici?
— Da. Biserica Păcatului Etern.

Schimbară cu toții priviri între ei, apoi Hollis spuse:
— Am fost puțin în recunoaștere când am ajuns aici, ca să văd cum arată ținutul, și un lucru mi-a atras atenția în mod deosebit. Biserica Păcatului Etern. În prezent, e găzduită într-un fost depozit de cereale, nu-i așa?
— Da, despre ea e vorba, confirmă Marc.
— Nu mi s-a părut că dă dovadă de bunăstare. Ca să nu zic mai rău.

Jordan părea nelămurit.
— La ultima întrunire a Consiliului local, reverendul Butler a susținut că nu-și permite să reabiliteze clădirea respectivă. Dar dacă biserica lui deține toate celelalte proprietăți...

Hollis se mută în celălalt cap al mesei de conferințe, unde o aștepta laptopul deschis și pregătit. Se așeză pe scaun și tastă rapid, apoi se lăsă pe spate și aștepă, privind fix ecranul. În timp ce restul așteptau, probabil să li se dea mai multe informații, Dani spuse:
— Știu că am fost plecată ceva timp de-aici, dar după câte-mi amintesc, bisericile din zonă au fost mereu cam... insipide. Vreau să spun, protestante în toată regula, majoritatea baptiste, fără nimic ieșit din comun.
— Uite că noi avem parte de rarități, de o biserică altfel decât celelalte, zise Marc. Se înalță o clădire mică, sau apare o rulotă, sau pe vitrina unui magazin vechi apare o plăcuță nouă. Nu e o activitate extremă, cum ar fi mânuirea șerpilor sau satanismul, să zicem, dar se vorbește – iartă-mi jocul de cuvinte – de oameni care vorbesc fiind în transă, și am avut plângeri din partea vecinilor când slujba se auzea puțin prea tare duminica. Majoritatea bisericilor de genul ăsta nu par să dureze prea mult, chiar dacă au congregații.

— Poate că totuși congregațiile nu sunt destul de mari ca să sprijine biserica, își dădu cu părerea Dani.
— Posibil. Tot ce știu e că acum sunt aici, și mâine dispar. Totuși, Biserica Păcatului Etern încă rezistă. De cel puțin zece ani, aș zice.
— Nu-i de mirare că nu-mi amintesc de ea, murmură Dani.

Marc încuviință.
— N-ai avea cum. Reverendul Butler și-a deschis afacerea în vara după ce ai plecat tu din Venture.

Dani refuză să se lase târâtă înapoi în trecut, și spuse doar:
— Nu-mi pot imagina că ar avea prea mulți adepți. Asta dacă nu cumva nu e vreo biserică baptistă obișnuită, cu un nume ieșit din comun.
— Sincer să fiu, nu știu exact ce e, dar congregația e semnificativă. Am avut câteva plângeri, mai ales în ultimii ani, în legătură cu unele dintre practicile lor, dar nimic susținut de probe solide până acum.

Marc ridică din umeri.
— E o congregație strânsă, atâta pot să-ți spun. Și rareori îl vezi pe vreun membru singur pe-afară. De fapt, e puțin ciudat.
— Adică îți face părul măciucă, traduse Jordan. Din câte pot să spun, *niciodată* nu vezi pe nimeni pe-afară, cu excepția reverendului. Marc, nu au existat niște zvonuri legate de el când a sosit în oraș?
— Ba da, se zvonea că și-a ucis soția.
— Și erau zvonuri false? îndrăzni Dani.
— Depinde din ce punct de vedere privești lucrurile. Când am fost numit șerif, i-am verificat trecutul și nu am găsit nimic concret, cu excepția faptului că soția lui a murit în circumstanțe misterioase cam acum cincisprezece ani. Anchetatorii erau convinși că el a omorât-o, dar n-au existat destule probe să-l aresteze, cu atât mai puțin să-l condamne. Apoi

s-a implicat în activitatea bisericească și a ieșit cât de cât din vizorul poliției.

Paris spuse:

— Presupun că îndrăznesc prea mult dacă sper că el e ucigașul nostru, nu?

— Nu are vârsta corespunzătoare, potrivit celui mai recent profil pe care-l avem, nu e medium și, din câte-mi amintesc eu, a fost în Venture toată vara.

— Deci asta ar însemna că nu e el, murmură Paris.

— Cam așa ceva, îi spuse Marc. Asta nu înseamnă că nu e posibil să știe ceva care ne-ar putea fi de folos. Mai ales de vreme ce biserica lui pare să dețină o mare parte din depozitele părăsite și alte clădiri dezafectate din Venture.

— Deci Biserica Păcatului Etern are avere, fie că această congregație are și ea sau nu, zise Hollis, privind încruntată la monitorul laptopului. Fiscul are și el bănuielile lui legate de reverendul Butler, chiar dacă poliția nu poate dovedi propriile suspiciuni, dar se pare că are un contabil foarte priceput în Atlanta și n-au putut să-l prindă cu nimic. Dar cu biserica e altceva.

— Cum așa? întrebă Paris. Am auzit niște zvonuri de-a dreptul nebunești, dar...

— Poate că nu sunt chiar așa de nebunești. Spune aici că Biserica Păcatului Etern a apărut acum aproximativ douăzeci și cinci de ani, în vest. Merge vorba că printre practicile sale există un așa-zis ritual de purificare prin care se țipă la membrii bisericii – inclusiv la copii —, pentru a speria păcatele și a le alunga astfel din ei.

— Am auzit și eu asta, recunoscu Marc. Dar n-am găsit niciodată vreo dovadă de abuz, nici eu, și nici Protecția Socială.

— Nici în vest nu s-a găsit mare lucru, potrivit dosarelor FBI, le spuse Hollis. Biroul de Investigații a fost sesizat inițial pentru că un

fost membru a acuzat biserica de faptul că i-a răpit copiii și i-a dus la o altă parohie – așa se pare că le spun ei. Deci ce avem noi aici în Venture este o parohie a Bisericii Păcatului Etern. Până la urmă, s-a dovedit că soția omului respectiv, care plecase de-acasă, încă membră a bisericii, luase copiii cu ea și, în cele din urmă, a și câștigat custodia lor.

Jordan spuse:

— Dar FBI-ul a lăsat cazul deschis?

— Așa se pare. De-a lungul anilor, au primit rapoarte de la unele forțe de ordine care monitorizează cultele și destule plângeri de la foști membri, dar nimic cu care să poată apărea în instanță.

— Sună cunoscut, spuse Marc.

— Da, doar că biserica asta nu pare să-și consolideze averea prin membrii ei, așa cum fac majoritatea cultelor. Nimeni nu le cedează proprietăți sau afaceri – de fapt, lucrul ăsta e interzis.

— Se așteaptă din partea membrilor să contribuie cu o zecime din veniturile lor, dar atât, nimic mai mult.

— Și atunci, cum își permit să cumpere toate proprietățile astea? întrebă Jordan.

Hollis parcurse câteva pagini din raport, concentrată.

— Ăsta e unul dintre motivele pentru care a trezit suspiciunile Fiscului. *Se pare* că folosesc contribuțiile membrilor să cumpere teren și alte proprietăți, iar din afacerile acestora se fac donații de bunuri și servicii care asigură funcționarea bisericii și a parohiilor sale.

Marc spuse:

— Jordan, îmi vin în minte cel puțin trei afaceri locale deținute de membrii bisericii reverendului Butler și administrate de aceștia. Să vedem dacă putem să întocmim o listă cu restul.

După ce ajutorul-șef încuviință și părăsi încăperea, Marc adăugă:

— Nu că mi-aș da seama cum ne ajută lucrurile astea să dăm de urma unui criminal.

Hollis zise, cu voce joasă:

— Uitați cum stau lucrurile. Biserica deține o grămadă de construcții care arată ca niște depozite, aparent părăsite, în Venture. De fapt, nu numai în Venture, ci și în alte parohii din țară. Într-o grămadă de orășele, probabil ca ăsta. Și chiar și în câteva orașe mari. Portland, Kansas City, Cleveland, Baltimore, Knoxville.

Paris își dădu cu părerea:

— Și-n Boston?

— Da.

Mirosul de înălbitor îi înțepa nările, dar cu toate astea trase adânc aer în piept. Îi plăcea mirosul de clor. Mirosea a curat.

Îi plăcea ca lucrurile să fie curate.

Frecase temeinic masa de lucru și, după ce turnă clorul pe suprafața de inox, îl lăsă să acționeze puțin, să se dezinfecteze fiecare părticică înainte de a o clăti.

Între timp, se îndreptă spre peretele pe care erau expuse trofeele lui și studie pozele, delectându-se. Erau tot felul de instantanee, făcute fără știrea victimelor, surprinse în timp ce acestea făceau diverse activități de rutină.

Fiecare panou în parte relata povestea unei vieți obișnuite.

La plimbare. La cumpărături. Căutând în cutia poștală. În drum spre biserică. Oprindu-se pe trotuar ca să stea de vorbă cu o prietenă. Scoțând câinele la plimbare. Sărutându-și soțul. Muncind în grădină.

— Asta e viața ta, murmură el și chicoti.

Duceau vieți atât de obișnuite și neînsemnate!

Asta până le transforma el, bineînțeles.

Prima dată fusese Becky. Apoi, Karen. Shirley. Toate luate din viețile lor anoste și transformate de el.

Știa că nu erau Audrey.

La urma urmelor, nu era nebun.

Când îi căzuseră în mâini, erau niște ființe anoste, neinteresante. Care ar fi trecut neobservate dacă n-ar fi fost el. Niște „nimeni”.

El le făcea să fie Cineva.

Le transforma în Audrey.

Cum stătea în fața primului panou, întinse mâna și atinse una dintre cele două imagini din centru, o poză de opt pe zece făcută de el, mărturie a tuturor pregătirilor sale.

Becky drept Audrey. Goală pe masa lui de lucru, cu părul închis la culoare și lucios, uitându-se cu ochii ei căprui fix în obiectivul camerei, căci avusese grijă să-i întoarcă fața în această poziție înainte de a face poza. În ochii ei căprui se citea groaza.

Savura senzația, simțindu-se puternic, simțind cum îi clocotea sângele și cum i se întărea mădularul. Își descheie fermoarul la pantaloni și-și eliberă mădularul, fără să-și ia ochii de la poze.

Cealaltă poză din centrul panoului era ultima poză a lui Becky transformată în Audrey, după ce el își terminase opera. O atinse ușor, mângâind cu degetul arătător imaginea ei spintecată pe masă, fără sâni și fără organul genital, cu trunchiul despicat de la gât până la vintre, iar luminile reci și fluorescente care cădeau de deasupra făceau ca organele expuse să lucească.

Îi închisese ochii pentru ultima poză.

Întotdeauna îi închidea, căci dacă îi plăcea să privească ochii muribunzi, cei de mort nu-i plăceau.

Imaginea lor îl bântuia – sau așa s-ar fi întâmplat dacă i-ar fi lăsat deschiși. Dar el nu credea în spirite. Și nici în viața de apoi. Din

cauza asta, se străduia din răsputeri să-și trăiască viața după bunul plac, căci fiecare moment, fiecare secundă era importantă.

Zăbovi asupra fotografiei mângâind-o, simțind mădularul cum i se întărește și mai mult, apoi trecu la al doilea panou cu trofee.

Karen drept Audrey. Aceeași poziție, aceiași ochi căprui speriați care priveau fix în obiectivul aparatului foto.

Și îl cuprinse același sentiment de putere interioară, sentimentul că poate să facă orice, să supună pe oricine propriei voințe.

Pe oricine.

Conștiința acestui lucru, siguranța propriei invincibilități aproape că-i tăie răsuflarea. Mădularul i se întărise atât de tare, încât îl durea, dar puse în practică autocontrolul atingând doar operele, nu și pe sine însuși.

Atinse ambele poze din centru, le mângâie, le savura. Sentimentul de putere care-i cuprindea tot corpul îi pulsa în urechi și auzi cum respirația i se precipită; aproape gâfâia. Vederea începu să i se încețoșeze, dar se forță să treacă la al treilea panou.

Shirley transformată în Audrey.

Transformarea ei era singură completă de până acum. Mângâie îndelung pozele, amintindu-și fiecare acțiune, fiecare detaliu al procesului.

— Aproape perfect, șopti el.

Făcu un pas în spate, dar apoi se aplecă și îmbrățișă panoul, holbându-se la pozele din centru, refuzând să se atingă. Picioarele rigide îi tremurau și șoldurile îi ardeau de dorință, simțea nevoia să împingă, dar se forță să rămână nemișcat. Nu reuși să-și mai fixeze privirea, gâfâi, dar nu scoase o vorbă când amintirile ultimelor clipe ale lui Shirley-Audrey îi făcură mădularul întărit să zvâcnească și să se golească în sfârșit în spasme de plăcere.

Scrâșnind din dinți, se lăsă purtat pe valurile eliberării fură să scoată un sunet. Nu pentru că îl obliga cineva, ci pentru că putea.

El era Puterea Supremă și putea să facă orice.

Așa spunea Profeția.

Dani...

— Dani, ești gata să..., izbucni Marc uitându-se la ea încruntat. Ce e?

— Nimic. Probabil că eram cu mintea în altă parte. Paris și Jordan au aflat ceva?

— Da, spuse el, tot încruntat. Până acum au reușit să vorbească între patru ochi cu două dintre colegele de la bancă ale lui Karen Norvell. Doar una dintre ele spune că-și amintește că a văzut astă-vară un bărbat cu un aparat foto care probabil că o fotografia pe Karen, dar nu-și aduce aminte cum arăta. Paris a spus că ambele femei își fac griji că nu au luat în serios amănuntul ăsta și că n-au spus nimănui. E sentimentul vinei, normal. Jordan a zis că era destul de evident că se temeau că biata femeie e moartă.

Dani spuse absentă:

— A fost deștept că a vorbit cu ele acasă, și nu la bancă. Dar știi că vestea o să se afle până luni, nu? Public, vreau să zic, cu mare tam-tam.

El încuviință.

— Am avut noroc chior până acum, dar cu fiecare cetățean din Venture cu care vorbim, mai scurtăm cu câteva minute timpul până când se va afla totul.

— Facem și noi ce putem. Unde e Hollis? Nu mergem să discutăm cu reverendul?

— E la birouri. Vorbește cu unul dintre ajutoarele mele ai cărui socri sunt în congregația bisericii. Ne-am gândit că niște informații de culise n-ar strica. Dani, ce anume ai încercat toată ziua să-mi *ascunzi*?

Paris avea dreptate; o citea mult prea ușor.
— Probabil că e doar imaginația mea.
— E în legătură cu vocea?
— Ar fi prea mult să-i spunem „voce”, cel puțin deocamdată. E ca un ecou slab al unei șoapte.
— Asta pentru că ai putut să-l reduci la tăcere.
— Aș vrea să pot spune că da. Dani ridică din umeri. Dar nu am învățat decât noțiunile de bază ale creării unui scut de protecție și, cum n-am avut niciodată nevoie de așa ceva, n-am prea exersat. Nu, nu cred că are legătură cu nimic din ce pot eu să fac.
— Lucru care te supără mai mult decât orice.
— Așa e. Ar trebui să fiu în stare să blochez pe cineva care încearcă să intre în contact cu mine. Dacă despre asta e vorba. La naiba, pur și simplu nu...

Marc îi puse mâinile pe umeri.
— Dani, de ce te încăpățânezi tot timpul să duci toată povara asta singură? Nu ești Cassandra, dar dacă se anunță război, să fii al naibii de sigură că nu poți să-l oprești tu singură. Lasă-ne să te ajutăm. Lasă-mă să te ajut.

Dani ridică privirea spre el, conștientă de mâinile lui care îi cuprinseseră umerii și de legătura dintre ei, pe care încercase din răsputeri să o blocheze de când cealaltă voce pătrunsese cumva în mintea ei. Asta pentru că nu voia ca Marc să audă vocea rece, malefică și implacabilă care venea dinăuntrul ei – chiar dacă nu era a ei.

Mai ales fiindcă nu era a ei.

Instinctiv, Dani încercă să se închidă mai mult în ea.
— Dar asta și faci. Dacă fac un pas afară din clădirea asta, sunt practic înconjurată de ajutoarele tale.
— Exagerezi. Și nu asta vreau să spun, doar știi al naibii de bine.

Marc părea frustrat, și cuta dintre sprâncene i se adânci.

— Cel mai bun lucru pe care poți să-l faci pentru mine, spuse ea hotărâtă, e să cauți în continuare criminalul. Și reverendul Butler e o pistă posibilă, nu? Așa că hai să mergem. Dacă ce s-a auzit acum a fost un tunet, s-ar putea să ne prindă furtuna, zise ea sperând să nu fie furtună și la figurat, ci că numai natura se va dezlănțui.

Simți cum Marc o strânse mai tare de umeri și pentru o clipă Dani nu se hotărî dacă să renunțe – cel puțin pentru moment, însă în cele din urmă, Marc spuse cu același ton neutru și hotărât pe care-l avusese și ea:

— Dintre toți oamenii, mai ales tu ar trebui să știi că niciunul dintre noi nu poate să treacă prin viață singur. Când o să fii gata, eu sunt aici, Dani. Mereu am fost.

Își luă mâinile de pe umerii ei și se întoarse cu spatele la ea. Dani îl urmă, ieși din sala de conferințe, dorindu-și să nu aibă senzația atât de pregnantă că doar ce făcuse o mare greșeală.

Reverendul Jedidiah Butler era un bărbat impunător, cel puțin în mintea lui. Pentru cei din afara congregației adulatoare, era un om potrivit ca înălțime și constituție, ar fi putut avea orice vârstă între 40 și 60 de ani și avea drept singură trăsătură distinctă o șuviță de păr argintiu.

Nici măcar nu avea vocea răsunătoare caracteristică predicatorilor sudiști, ci vorbi cu Marc pe o voce ușor nazală, ca o persoană care suferă de o alergie păcătoasă.

— Domnule șerif, nu înțeleg scopul acestei vizite. Așa cum am explicat și Consiliului local, nu dispun de posibilități materiale ca să...

Marc îl întrerupse cu un gest al mâinii, nepermițându-i să bată câmpii. Afară tuna de mama focului și, cum nu fuseseră invitați

înăuntru, voia să termine discuția înainte să se dezlănțuie furtuna.

Cel puțin, spera să se dezlănțuie. Le trebuia o ploaie torențială.

— Nu am venit aici cu problemele Consiliului, domnule reverend.

Îi aruncă o privire lui Dani, o văzu clătinând aproape imperceptibil din cap și-și înghiți un oftat.

Ei bine, meritase măcar să încerce, își spuse el. Dar chiar și fără să beneficieze de viziunea lui Dani, propria judecată îi spunea că această clădire care fusese odinioară o magazie de cereale era puțin probabil să fie „depozitul" pe care-l văzuse ea în vis. În primul rând că silozul era încă în picioare și clădirea nu era „imensă", oricât ai fi mers de departe cu imaginația. Cu toate astea, avea mare nevoie de reparații serioase și mirosea puternic a găini.

În afară de asta, cum dăduse de mai multe ori noroc cu bunul reverend, Marc știa deja că bărbatului îi lipseau capacitățile de medium și orice percepție care depășea simpla intuiție.

— Atunci, de ce-ați venit? întrebă reverendul Butler. Are vreo legătură cu femeile ucise?

Marc se uită lung la el, nu la fel de surprins pe cât și-ar fi dorit să fie, mai ales după ce vorbise cu doamna Patty. Era puțin cam dificil să descifreze ceva sinistru sau chiar ceva care să-i dea de bănuit în faptul că un predicator local știa despre crime, din moment ce și florăreasa știa. Mai scăzu în minte din minutele rămase până când mass-media avea să se năpustească asupra orașului.

Hollis fu cea care făcu un pas în față, arătându-i predicatorului insigna și legitimația.

— Ce știți despre acest subiect, domnule reverend? întrebă ea, amabilă.

Acesta studie lung legitimația, apoi răspunse afișând un calm exagerat.

— Toată lumea *știe* de crime, doamnă agent Templeton. Dar din respect pentru familiile victimelor, firește că am păstrat distanța și n-am spus nimic. Mai ales cum dumneavoastră și domnul șerif nu ați considerat potrivit să confirmați identitatea victimelor.

Marc se stăpâni să adopte o poziție defensivă, deși nu-i era ușor.

— Testele de laborator durează ceva vreme, spuse el.

— Unul dintre membrii congregației mele a fost grădinar la familia Blanton. El a găsit... rămășițele.

Marc și Hollis schimbară o privire între ei, dar șeriful nu spuse decât:

— Și a primit ordine să țină informația pentru el.

— A venit la mine să se spovedească, domnule șerif, așa cum ar face orice suflet tulburat. Butler ridică din umeri. Dar, așa cum am mai spus, lumea discuta deja despre asta.

Hollis spuse pe un ton nu tocmai inofensiv:

— Atâta timp cât nu se formează grupuri care vor să facă singure dreptate...

— Noi suntem oameni cu frica lui Dumnezeu, doamnă agent Templeton. Chiar dacă am bănui cine e acest criminal malefic – dar vă asigur că nu știm —, nu ne-am lua noi responsabilitatea de a-l căuta, cu atât mai puțin de a-l pedepsi. Asta e treaba legii, a curții de justiție și a lui Dumnezeu.

Discursul lui era ca la carte. Dani se întrebă de ce nu-l credea.

Probabil pentru că era cinică.

Sau poate că era altceva.

Încercă să se concentreze asupra acelui „altceva”, fără să asculte întrebările de rutină pe care i le adresa Marc lui Butler, dacă văzuse sau auzise ceva suspect în ultimele săptămâni. În

ciuda voinței sale, Dani își dădu seama că se concentra din nou să audă vocea.

Vocea lui.

Căci cu fiecare secundă care trecea, ea se simțea din ce în ce mai neliniștită. Conștientiza pe deplin nevoia imperioasă de a se uita peste umăr, în spate, dar când se uită nu văzu decât peisajul rural, familiar.

Atunci, ce era? Ce simțea?

I se ridică părul pe ceafă, își simțea mâinile reci și avea o greutate în stomac. Și totuși, când se uită la Butler, în jurul ei, nimic nu părea să justifice starea ei.

Tunetele mugeau dinspre munți, părând că-i înconjoară, și se întrebă dacă nu cumva ele erau cauza. Oare era posibil? Nu fusese niciodată atât de sensibilă la furtună precum celelalte mediumuri, însă aceasta părea într-adevăr să afecteze – ascuțind, intensificând – simțurile normale.

Așa că poate doar furtuna era de vină. Cu toate astea, știa că încerca să asculte ceva dincolo de simțurile normale și nu știa dacă să fie ușurată sau dezamăgită că nu auzea vocea care o îngrozise atât de mult.

— Dani?

Clipi către Marc, apoi își adună mintea când își dădu seama că reverendul le întorsese spatele să intre înapoi în biserică și că Marc și Hollis se uitau amândoi la ea mirați.

— Îmi cer scuze.

Dani își reluă locul în dreapta șoferului, sperând că nu a ratat nimic important.

— Te simți bine? o întrebă el.

— Da. Doar că mintea mea a hoinărit puțin. Atâta tot.

Încă mai asculta concentrată, dar în același timp era conștientă că senzațiile fizice pe care le încerca erau foarte familiare. Presiune. Ca în visul cu viziunea. Oare era posibil să fie din cauza furtunii care se apropia?

Duse mâna la nas pe furiș și fu puțin mirată că nu-i cursese sânge. Senzația de apăsare era tot mai accentuată și trebuia să se lupte cu impulsul de a se mișca, de a încerca într-un fel să scape de povara care o apăsa.

Nimic.

Nu-i nimic. E doar furtuna care se apropie. E doar imaginația mea.

Marc se uită lung la ea încruntându-se, apoi porni motorul și o luă pe „șoseaua” lungă de vreun kilometru și jumătate, plină de gropi, care ieșea într-un drum de țară ce ducea la vechiul depozit.

De pe bancheta din spate, Hollis spuse:

— Urăsc furtunile. Poate din cauza asta. Că n-am reușit până acum să văd aurele.

18

Dani întoarse capul când îl văzu pe Marc aruncând o privire în oglinda retrovizoare ca să se uite la agenta FBI. Chipul lui Hollis era puțin crispat și mult mai palid decât era în mod obișnuit.

— Să înțeleg că nu a bătut câmpii așa cum mi s-a părut mie, nu? întrebă Dani.

Hollis se uită la Dani. Sau mai degrabă părea să se uite undeva lângă ea.

— Așa e. N-a bătut câmpii. A fost... chiar la subiect.

— Ce subiect? întrebă Marc.

— Monștrii.

Dani se forță să râdă.

— Cine, eu?

— Nu.

Hollis o privi în sfârșit în ochii care-i luceau stins.

— Dani, poți să creezi un scut de protecție?

— Oarecum. Nu mult, dar...

— Fă-o. Acum. Concentrează-te.

Dani se supuse fără să ezite, închizând ochii și străduindu-se încă o dată să-și aducă aminte cum fusese învățată să se acopere cu o pătură protectoare formată din propria energie. Nu părea să fie prea ușor.

Marc o întrebă pe Hollis printre dinți:

— Ce naiba vezi?

— Ceva ce n-am mai văzut până acum. Vocea lui Hollis era joasă și încordată. Dar cred că nu e o aură normală. E un fel de atac. Cineva sau ceva încearcă să ajungă la Dani. Marc...

Acesta nu mai aștepta ca Hollis să termine ce avea de spus, ci-și puse palmele peste mâinile reci și încleștate ale lui Dani, nedezlipindu-le nici când simți o zvâcnitură, când Dani țipă de durere și el simți că se rupe ceva înăuntrul lui.

Fără să mai scoată vreun sunet, Dani se moleși.

Dani se uită în jur o clipă, nelămurită, căci, din câte putea să-și dea seama, nu era decât întuneric și tăcere; avea sentimentul că era singură. Poate că acest lucru ar fi trebuit să o sperie, dar, în mod ciudat, nu se întâmplă așa.

Nu simțea nimic solid sub picioare. De fapt, nu-și simțea deloc picioarele și, când privi în jos, nu văzu nimic, căci trupul ei era înghițit de beznă.

Probabil că și lucrul ăsta ar fi trebuit s-o sperie.

Ar fi trebuit probabil să o sperie rău de tot.

— Tu te-ai simțit mereu mai în largul tău în astfel de situații, spuse Paris, când ieși aproape în întregime din întuneric și apăru în fața lui Dani.

— Dar eu sunt cea care a încercat să fugă de chestia asta, îi reaminti Dani, nu pe cât de surprinsă ar fi trebuit să fie, ținând cont de faptul că Paris părea să nu mai aibă corp de la buric în jos.

— Era lucrul de care fugeai, pe care nu puteai să-l controlezi. Oameni, relații. Chestii emoționale. Dar cu paranormalul întotdeauna a fost mai ușor în cazul tău.

— Dar nu pot să-l controlez.

— O, ba poți, nici nu încape îndoială. Mereu ai putut.

— Astea sunt porcării!

— Ca să parafrazez ce i-ai zis lui Marc, asta o să rezolve lucrurile: un, „Porcării!” spus cu toată gura.

— Nu-mi amintesc să-ți fi spus ce i-am zis lui Marc.

— Mmm... Lasă asta acum. Doar amintește-ți că poți să controlezi lucrul ăsta. O să te gândești

la asta mai târziu, când o să fie important. Să nu uiți.
— Ce-o să se-ntâmple mai târziu?
— O să trebuiască să aflu unele lucruri.
— Paris...
— E în regulă, Dani. Unele lucruri sunt menite să se întâmple exact așa cum se întâmplă. Amândouă am știut că ăsta era unul dintre ele, nu? Știm amândouă că de-asta te-ai întors acasă, nu?

Pentru prima dată, Dani nu se simți în largul ei.
— Nu știu despre ce vorbești.
— Ba știi prea bine.
— Ba nu. Nu știu.
— Eu n-am apărut în viziunea ta din vis. Deloc. Înainte să apuci să spui cuiva despre asta. Înainte să vii aici. Înainte să apuci să faci ceva, oricât de puțin, să influențezi ce-ai văzut. Ar fi trebuit să fiu alături de tine, în vis, dar n-am fost.
— Și ce? Ăsta este unul dintre lucrurile care știu că o să se schimbe.
— Ba nu, Dani. E unul dintre lucrurile care știi că n-o să se schimbe. Din cauza asta ești așa de închisă. Din cauza asta nu l-ai lăsat pe Marc să se apropie de tine așa cum vrea el, și din cauza asta m-ai îndepărtat și pe mine.
— Niciodată n-am...
— Dani. Singura dată când m-ai lăsat să mă apropii de tine a fost când m-ai luat în visul tău. Nici înainte, și nici după aceea n-ai mai făcut-o. Și asta pentru că ți-era frică. Pentru că ai crezut că va exista un moment, pe parcurs, când vei putea schimba lucrurile. Lucrul ăsta. Dacă erai destul de puternică și rapidă. Dacă te străduiai îndeajuns. Dar nu merge așa, să știi.
— Paris...
— Miranda a spus că indiferent ce ni se arată sau ce visăm, universul are un plan. Totul a fost parte din plan.

— N-o să accept asta, șopti Dani.
— Mă tem că nu prea ai de ales, draga mea soră. În plus, deja ai acceptat. Amândouă am acceptat. De aceea nici n-a fost nevoie să vorbim despre asta în toate aceste săptămâni în care m-ai lăsat să-ți plâng pe umăr și ai deplâns odată cu mine sfârșitul căsniciei mele. Amândouă știm că ăsta nu e singurul sfârșit pentru care plângeai.
— Paris...
— Mă bucur că te-ai întors aici după divorț. Ți-am spus cât de mult a însemnat pentru mine faptul că ai venit?
— Nu era nevoie să-mi spui. Știam.
— Doar așa se întâmplă, mereu, nu? Asta e partea cea mai bună a faptului că suntem surori gemene. Sunt atâtea lucruri pe care nu e nevoie să ni le spunem!
— Dar sunt și lucruri pe care ni le spunem. Paris...
— Ascultă, ce i-a spus Shirley Arledge lui Hollis e adevărat. Te păcălește. Privește dincolo de amăgirile lui, Dani. Tu știi adevărul, e în viziunea ta din vis. Analizeaz-o mai bine.
— Nu pot s-o fac singură.
— N-o să fii singură. Cineva care are o soră geamănă nu e niciodată singur, indiferent ce s-ar întâmpla. Paris era din nou înghițită de întuneric. Și poți să faci ce trebuie, Dani. La vremea potrivită. O să știi când. O să faci alegerea corectă.
— Paris, întoarce-te!
— E-n regulă. Vocea ei era din ce în ce mai slabă. Am ceva pentru tine, ceva ce-ți poate fi de folos. Cred că dintotdeauna a fost menit să fie al tău. Să vii să mă vezi înainte să pleci, da? Dani se concentră din răsputeri să-și audă sora, dar în zadar, întunericul o înghițise.

Duminică, 12 octombrie

Dani refuză să deschidă ochii mult timp, chiar și după ce se trezise de-a binelea și era perfect conștientă. O parte din ea își dorea să se ascundă, să se cufunde din nou în întuneric și să o caute pe Paris.

Însă cealaltă parte din ea, mai puternică, știa că exista doar o cale de a se întoarce acolo și nu-și dorea cu niciun chip să fie aceea.

Deschise ochii. *Un salon de spital,* se gândi. Cu lumină difuză, zgomote în surdină, aparate care dădeau semnale sonore, într-un salon de spital nu exista noțiunea timpului, observase că existau o anumită rutină și ordine, dar noaptea și ziua nu se prea deosebeau. Ceasul ei interior îi spunea că trecuseră ore întregi, că era cel puțin duminică dimineața târziu.

Ceea ce însemna că fusese inconștientă mult timp. Se întrebă ușor amuzată oare ce diagnostic îi puseseră doctorii.

Undeva, în clădire, probabil că scriau foaia ei de observație. Fu distrasă de o siluetă pe care o observă în colțul îndepărtat al camerei, în umbră, însă deveni mai conștientă de persoana care era lângă patul ei.

— Dani...

Întoarse capul și-l văzu pe Marc lângă patul de spital, ținând-o de mână. Părea extrem de ușurat acum. Arăta obosit, mai bătrân decât ieri.

Plătim un preț așa de mare!

— Cum te simți? o întrebă el.

Dani se gândi puțin, apoi clătină din cap.

— Bine. Mă simt bine.

De fapt, era mai mult de-atât. Se simțea puternică. Mai puternică decât se simțise vreodată, într-un fel care-i era complet necunoscut. Nu era vorba de mușchi, ci de...

Putere.

— Dani... s-a întâmplat ceva.

Ea clătină din nou din cap.

— Știu. Paris.

Marc nu păru surprins, ci îi dădu detalii.

— N-a murit. Cel puțin... Doctorii spun că e în comă. Nu-și pot explica. Dar nici cazul tău nu și-l pot explica. El clătină din cap. Spun că aparatele înregistrează activitate cerebrală și că, atâta timp cât aceasta continuă, mai e speranță.

Dani știa. Auzea ceasul interior care făcea să se scurgă zilele – orele sau poate doar minutele – de speranță. Mai rămăsese atât de puțin timp.

Bishop ieși din penumbră și veni la picioarele patului.

— Îmi pare rău, Dani.

Ea se uită la el.

— N-am crezut niciodată că astea vor fi primele cuvinte pe care o să mi le adresezi, deși am visat. Într-un fel. Dar înțeleg. Știai că bestia o s-o răpună pe una dintre noi.

— Da. Miranda a văzut ceva. Dar... ar fi putut să fie oricare dintre voi. N-aveam cum să fim siguri.

— Asta până când am început să-i aud vocea.

Fără nicio tresărire, Bishop spuse:

— La început am crezut că o s-o aleagă pe Paris ca victimă. Când am aflat că nu apărea în viziunea ta, că nu era lângă tine când ar fi trebuit și odată ce Miranda ieșise din peisaj, ăsta părea răspunsul evident.

— Aveai de gând să te folosești de ea. S-o urmărești și să aștepți ca el să pună mâna pe ea. Să muște momeala.

— Îmi pare rău, repetă el. Dar părea cea mai bună soluție să-l prindem. Încă de la început mi-a dat bătaie de cap faptul că niciuna dintre voi nu vă potriveați cu profilul victimelor, dar când a venit în Venture, criminalul n-a mai ținut cont de profil, cel puțin în ceea ce privește culoarea părului și a ochilor. Asta m-a făcut să presupun că ritualul lui se schimba fundamental și că acest lucru însemna că era posibil să-și

aleagă victimele după alte criterii și apoi... să le transforme să se potrivească tiparului. Amândouă puteați fi transformate. Tu visai întruna, și Paris tot nu apărea în visul tău. În viziune. Apoi modul de operare al criminalului a început să se schimbe drastic, neprevăzut și rapid. Foarte rapid. Încât a lăsat... atâtea urme la locul faptei. A fost puțin prea evident când a urmărit-o și a fotografiat-o pe Marie Goode, a lăsat în casa ei o bijuterie care aparținuse uneia dintre victime, plus florile.

— Prea evident, spuse Dani, mai mult pentru ea. Ceva de genul: Ia uitați-vă la mine, ia uitați-vă ce fac eu!

Bishop încuviință.

— Lucru care nu stă deloc în caracterul criminalului din Boston. Nu e un progres, ci un fel de evoluție pe care n-am mai văzut-o la un criminal în serie.

— Și totuși...

El încuviință din nou.

— Și totuși eram siguri că este vorba despre același criminal, chiar înainte de a sosi aici, fără să avem dovezi concrete care să susțină lucrul ăsta. De-atunci, lui Hollis i s-au arătat Becky Huntley, mai târziu Shirley Arledge, care se încadrau amândouă, ca și Karen Norvell, în tiparul fizic al victimelor din Boston. Și tu auzeai o voce, confirmându-ne bănuiala că era posibil să avem de-a face cu un ucigaș cu abilități de medium.

Marc spuse, cu asprime în glas:

— În ce fel poate să confirme o bănuială acest lucru?

Dani se uită la el.

— Știam, spuse ea simplu. Tot încercam să-mi spun mie însămi că nu aud nicio voce străină, că era doar... o chestie paranormală ciudată, o rămășiță de la unul dintre visele care prevesteau o nenorocire și pe care nu mi-l mai aminteam. Orice. Orice, în afară de adevăr. Că vocea era

reală. Că el era real. Că descoperise o cale să se conecteze cu mine.
— Ceea ce, spuse Bishop, m-a făcut pe mine să cred că tu erai ținta lui, nu Paris.
— Am căzut în capcana întinsă de el, spuse Dani. În viziunea din vis, orice altceva se schimba, dar lucrul ăsta rămânea mereu la fel. Știam de fiecare dată că era o capcană, și eu mă duceam mereu de bunăvoie spre ea.
— Da, alt semn că tu erai cea asupra căreia se concentra el. N-am lăsat-o pe Paris neprotejată, spuse Bishop. Dar am crezut că pe tine te vrea.

Marc rosti aspru:
— Dacă știai că ticălosul ăsta e medium, cum de nu te-ai așteptat la *un astfel* de atac?
— Fiindcă un astfel de atac, unul paranormal, e mai rar decât părul pe broască, îi spuse Bishop. Pur și simplu nu are sorți de izbândă, mai ales când nu există o legătură de sânge. Și n-a dat niciun semn că mai încercase așa ceva înainte.
— N-aveai de unde să știi, spuse Dani strângându-l de mână pe Marc. Dacă abilitățile tale ar funcționa în sensul ăsta, am avea toate răspunsurile.
— M-aș mulțumi cu unul sau două pe care să contez, îi răspunse Marc. La naiba, Dani, era aproape să mori. Nu te-a atins nimeni nici măcar cu un deget și *aproape că era să mori.*

În vocea lui se citea mai mult decât neliniște, iar ea sesiză acest lucru și-și dori să se lase învăluită de glasul lui, și restul să înceteze. Pentru un timp. Doar pentru un timp. Dar ceasul din capul ei nu se opri din ticăit și, deși îl strânse pe Marc de mână din nou, se strădui să se concentreze la ce spunea Bishop.
— Și din acest motiv, un gardian cu abilități energetice din departamentul nostru e pe drum să te vegheze.
— N-am nevoie de cineva care să mă păzească.
— Dani...

— Dar, dacă nu mă înșel, altcineva are nevoie. Și ce poate el să facă?
— E femeie. Îmi aleg gardienii cu grijă. Printre altele, are un scut pe care îl poate extinde și asupra altcuiva.
— Scut paranormal. Bun. Atunci vreau ca ea să o păzească pe Paris.

Bishop se încruntă, dar încuviință imediat.
— S-a făcut.

S-a gândit că-i era dator, își spuse Dani.

Și nu era deloc sigură că nu era îndreptățit să creadă acest lucru.

Se uită la Marc.
— Am o bănuială că tu n-o să pleci prea departe de mine în tot timpul ăsta, nu?

Era mai mult decât o bănuială.

Știa acest lucru.

Marc dădu din cap.
— Poți să fii al naibii de sigură! Dar eu nu sunt paznic cu puteri paranormale, Dani. Nu pot să te protejez de un alt atac ca ăsta.

Dani nu era prea sigură de acest lucru, dar nu spuse decât:
— Cred că pe Paris a atacat-o mai puternic decât pe mine. Și cred că știu de ce. Nu sunt sigură de timpul ales, dar înțeleg motivul. Cred. Oricum, dacă visul nu se schimbă drastic până data viitoare, eu sunt vie la final. Dar Paris... n-a apărut niciodată în vis. Se uită din nou la Bishop. Așa cum ai spus și tu.

Acesta tăcea.
— Dar Miranda *era* și ea în vis. Sau, cel puțin am crezut că e, chiar dacă n-am văzut-o niciodată. Lucru care, presupun, ar fi trebuit să-mi spună mai mult. Dani nu se opri să ofere explicații, ci întrebă: Ea e în siguranță?

Bishop încuviință.
— Am luat amenințarea la modul cel mai serios. Am făcut tot ce mi-a stat în putință ca Miranda să fie într-un loc cât se poate de sigur. Are scuturi extrem de puternice și e păzită tot

timpul de alte mediumuri cu scuturi de protecție puternice. Avem câțiva gardieni în unitate.

Dani își aminti altceva.

— Voi doi sunteți conectați. Telepatic.

Bishop aprobă fără să stea pe gânduri.

— Da.

— Dacă aș fi în locul vostru, aș închide canalul de conectare.

— Ușor de zis, greu de făcut. Bishop ridică din umeri. Putem să îngustăm canalul, dar am aflat că singurul lucru care îl închide complet îl și anulează.

— Moartea?

Moartea.

Își propuse în sinea ei să ceară detalii dacă vor supraviețui cu toții, și spuse:

— Ei bine, sfatul meu e să reduceți conexiunea dintre voi cât de mult puteți. Criminalul s-a folosit de canalul dintre mine și Paris ca să ne atace, și am o bănuială că nu i-a fost prea greu. Hollis m-a avertizat la timp, și am putut să-i țin cât de cât piept. Dar chiar dacă legătura dintre mine și Paris e în același timp și de sânge, și paranormală, e și foarte veche. Doar că n-a mai fost activă cu adevărat de ani buni. Dacă legătura dintre tine și Miranda e la fel de... profundă pe cât cred eu că este, criminalul ar putea s-o folosească împotriva voastră. Știe că ești aici, așa că tot ce trebuie să facă e să urmeze drumul care duce la Miranda.

Marc spuse, aproape în șoaptă:

— După cum spui tu, e ca un drum.

— Chiar așa și e, psihic vorbind, îi spuse Dani.

Mintea lui Bishop era concentrată la altceva.

— Dani, ce știi despre criminalul ăsta, și eu nu știu?

Ea trase adânc aer în piept și spuse:

— Dacă nu mă înșel, știu lucrul pe care el nu vrea nici în ruptul capului ca tu să-l știi. Nu ne confruntăm doar cu un criminal în serie

deosebit de crud, care mai e și medium pe deasupra. E dușmanul tău personal. Capcana pe care am văzut-o de la bun început și spre care pășim cu toții cu bună știință este o cursă pentru tine.

19

— Îmi pare rău de Paris, îi spuse Hollis lui Jordan în timp ce-i așteptau pe ceilalți în sala de conferințe.

— Da, și mie. Clătină din cap. Iisuse, a fost de-a dreptul înfiorător. Am fost lângă ea când s-a întâmplat. Mai ții minte când am spus că nu știu dacă să mă simt ușurat sau să regret că nu sunt medium? Ei bine, acum știu. E o ușurare.

Hollis zâmbi ușor.

— Noi suntem mai vulnerabili la energia negativă decât oamenii obișnuiți, și înainte lucrul ăsta era o problemă. Dar atacuri ca acesta sunt rare. Foarte rare. N-am întâlnit multe mediumuri care să aibă capacitatea de a-i afecta pe ceilalți, chiar și mai puțin de-atât.

— Deci nimic de genul cavalerilor Jedi, nu?

— Mă tem că nu. Sau cel puțin, din ce știu eu.

Se întoarse cu fața spre panoul unde erau prinse fotografiile cu cele trei victime de care se știa, din Venture, și, încruntată, cugetă o clipă, în tăcere.

— Bishop a spus mereu că dacă s-ar naște un medium care poate să-și controleze în totalitate abilitățile, lumea întreagă s-ar schimba.

Jordan mormăi.

— Crezi că i-a trecut vreodată prin minte că mediumul ar putea să joace în echipa adversă?

— Nu m-am mai gândit la asta, dar Bishop n-ar fi el dacă n-ar întoarce un lucru pe toate părțile. Așa că eu cred că s-a gândit și la posibilitatea asta, de bun început. Fapt care ar explica măcar în parte graba lui din ultimii ani de a forma DSIC-ul și de a se asocia pentru a pune bazele organizației Haven.

— Voia poate să alcătuiască o armată de mediumuri? sugeră Jordan pe un ton nu la fel de vesel cum intenționase.

Hollis se roti cu scaunul spre el și-i zâmbi.

— Intenția noastră nu e să preluăm controlul lumii, ca să fiu cinstită.

Jordan simți cum i se ridică sângele în obraji.

— Știu asta. Serios, știu. Doar că... văzând ce i-a făcut ticălosul ăsta lui Paris și știind acum că e posibil să ataci pe cineva fără să-l atingi cu un deget, și fără nici măcar să te vadă, e... pur și simplu înfricoșător.

— Da, spuse Hollis. Este. Apoi se încruntă când detectivul din ea cântări chestiunea. Dar... de fapt, nu știu dacă nu a fost destul de aproape de ea ca s-o vadă. Erați aici în oraș, nu?

— Da, doar ce ne opriserăm să bem o cafea după ce vorbiserăm cu una dintre colegele de la bancă ale lui Karen. Înainte să mă întrebi, să știi că întrevederea nu a dat roade; femeia nici măcar nu lucra vara trecută, când probabil Karen Norvell a fost urmărită.

— Era o potențială pistă, trebuia explorată.

— Chiar și când nu duce nicăieri. Iisuse, urăsc când dăm de fundături. Cum spuneam, doar ce ieșiserăm din cafenea, și pot să jur că Paris nu era în raza vizuală a nimănui. Acum râdea și înșiruia metafore banale care descriau cercetările nefructuoase, acum am văzut-o lată, jos.

— N-a spus nimic?

— Hollis, când a căzut, nici nu terminase de rostit cuvântul. A căzut lată. Am crezut c-a fost împușcată și mă așteptam să aud zgomotul specific. Dar nu s-a auzit nimic. Se încruntă când, în timp ce vorbea, își dădu seama de un lucru. Stai așa! De ce ar ataca așa criminalul nostru pe cineva, chiar și presupunând că e medium și că ar putea s-o facă? Nu ăsta e modul lui de operare – nici în Boston, și nici aici. E o crimă prea nesângeroasă pentru el, mă gândesc.

— Da, asta-mi dă și mie bătaie de cap.

— Ai vreo teorie pe care vrei s-o expui?

— Nu chiar.

Jordan oftă.

— Nu pot să-ți spun cât de mult urăsc să te aud spunând asta.

— Îmi pare rău.

— Of, of.

După o clipă de tăcere, Jordan adăugă:

— Fluierăm la lună plină, asta facem noi, nu?

— Cam așa ceva.

— Da, așa ziceam și eu.

Dani nu avea să plece din spital fără să o vadă pe Paris. Doctorii nu prea voiau să o externeze, dar de vreme ce semnele vitale erau cât se poate de normale și cum ea insistă hotărâtă și politicoasă că se simțea bine și că era pregătită să plece acasă, medicii nu prea aveau de ales.

De îndată ce se îmbrăcă, Marc și Bishop nu se dezlipiră de ea, o conduseră la Terapie intensivă unde Paris zăcea pe un pat de spital, conectată la aparatele care-i monitorizau semnele vitale slabe.

„Gardianul” lui Bishop era deja acolo, stând lângă pat, pe un scaun. Când îi văzu, se ridică și se prezentă simplu ca fiind Bailey. Femeia arăta surprinzător de fragilă, o brunetă înaltă și slabă, cu ochii mari și negri atât de calmi și adânci, încât aproape că te hipnotizau.

Dani simți o umbră de îndoială, care dispăru de îndată ce își strânseră mâinile. Nu fusese niciodată sensibilă în mod deosebit față de celelalte persoane cu abilități paranormale, dar simțea pur și simplu puterea femeii din fața ei, energia care o învăluia ca o pătură groasă.

— Uau! exclamă ea.

Bailey zâmbi ușor.

— N-o să permit nimănui să ajungă la sora dumneavoastră.

— Da, vă cred. Le aruncă o privire celor doi bărbați și adăugă: Dar, dacă nu vă deranjează, aș vrea să rămân câteva minute singură cu Paris.

Cei doi schimbară priviri între ei și se îndepărtară de patul lui Paris, însoțiți de Bailey. Nu plecară însă prea departe, ci rămaseră în prag, de unde puteau totuși să fie cu ochii pe ele.

Paris...

Dani se postă lângă patul ei și-și privi sora geamănă o clipă, îi luă mâna rece și moale într-a ei.

— Ai zis să trec pe la tine să te văd, spuse ea. Cel puțin asta cred că ai vrut să spui. Nu-ți face griji, Paris. Eu...

La început, simți o furnicătură pe care de-abia o luă în seamă. Dar când se uită la mâna lui Paris, văzu că degetele acesteia le strângeau pe ale ei. Și furnicătura de la început deveni altceva, mult mai puternic.

Primul instinct al lui Dani fu să se retragă, dar se luptă cu această pornire și rămase pe loc, privind chipul surorii ei, sperând să vadă vreun semn că-și revine.

Nimic. Chipul lui Paris rămase complet relaxat și inexpresiv, chiar și atunci când o strânsese de mână.

O strânsese și... Când Dani realiză ce se întâmplă, încercă să se elibereze din strânsoarea surorii ei, dar era imposibil. Poate că nu mai era decât o frântură de conștiință în Paris, dar era destulă cât să-și ducă la îndeplinire planul.

Am ceva pentru tine, ceva ce o să-ți fie de folos. Oricum, cred că dintotdeauna a fost menit să fie al tău.

Dură doar câteva secunde, apoi Paris slăbi strânsoarea. Dani se temu o clipă că forța vitală a surorii ei trecuse la ea, dar aparatele care o monitorizau continuau să emită semnale sonore, încet și constant.

Dani mai rămase câteva minute privindu-și sora cum respiră, gândindu-se și amintindu-și ce-i spusese aceasta, apoi îi trase cearșaful peste mâini și se îndepărtă de patul ei.

Bailey veni lângă ea imediat, iar înainte de a-și relua locul o privi pe Dani și spuse calm:

— Încercați să stați departe de aparatele astea din salon.

— De ce?

— O să vedeți. Nu vă faceți griji, o s-o supraveghez eu pe Paris. Tot ce ajunge la ea va trebui să treacă mai întâi prin mine. Și eu nu mă dau bătută fără să lupt.

— Mulțumesc.

Dani nu înțelesese la ce se referea Bailey în legătură cu aparatura din salon. Dar Bailey avea dreptate. Dani avea să afle.

Hollis și Jordan își țineau tovărășie unul altuia, tăcuți, în sala de conferințe a Departamentului șerifului, iar singurătății lor îi puse capăt sosirea Dani, Marc și Bishop, însoțiți de doi nou-veniți.

Era atât de evident că Roxanne și Gabriel erau soră și frate, încât nici nu mai fu nevoie să fie menționat acest lucru. Deși Jordan află mai târziu că erau de fapt gemeni fratemali. El era înalt, subțire, dar cu o forță evidentă, și avea părul blond deschis și zburlit. Și ea era înaltă, zveltă, fără să fie slabă, și avea părul blond-deschis, dar era tunsă mai scurt decât fratele ei. Aveau în jur de treizeci de ani, constituție evident atletică și aceiași ochi verzi, ciudat de asemănători, de o nuanță stridentă, aproape primară, părând fluorescenți.

După ce se făcură prezentările, se așezară cu toții în jurul mesei de conferințe, iar Hollis vorbi prima:

— Dani, îmi pare rău pentru Paris. Sper că o să iasă cu bine din situația asta.

— Sper să o putem ajuta să reușească, îi răspunse Dani.

Jordan spuse:

— Știi că suntem dispuși s-o facem, Dani. Dacă te putem ajuta, doar să ne spui cu ce.

— E o chestiune de timp. Se uită la toți cei aflați în jurul ei. Știu că toți vrem cu orice preț să-l găsim și să-l oprim pe monstrul ăsta cât mai repede, înainte să-i mai cadă în mâini și alte femei, dar atacul asupra mea și a lui Paris a... schimbat situația.

— În ce fel? întrebă Gabriel.

— În mai multe feluri. În primul rând, când cineva îți pătrunde în minte, îl simți, îl percepi. Sau, cel puțin, așa s-a întâmplat în cazul meu, mai ales că vizita s-a repetat. Și un lucru de care sunt sigură acum este că oricine ne-a atacat la nivel energetic, urmărește și altceva, nu doar să omoare femei.

— Cum ar fi ce? se încruntă Hollis. Apropo, acum că pot să văd aura oamenilor, a ta arată puțin ciudat. E aproape... metalică.

— Nu mă mir, spuse Dani.

Jordan se holbă la Hollis.

— Poți să vezi aura?

— Așa se pare. Se pare că fiecare caz la care lucrez îmi mai aduce o jucărioară nouă, spuse ea și-i privi. Aura ta e surprinzător de calmă, predomină culorile albastru și verde.

Jordan habar n-avea ce însemna acest lucru și se hotărî să nu întrebe. Avea o bănuială că era mai bine pentru el să nu știe.

Dani spuse:

— Am reușit să-l cunosc destul, să văd înăuntrul lui, ca să știu două lucruri. E genial și puternic. Am simțit că plănuiește asta de mult timp, de luni de zile, dacă nu chiar de ani întregi. Poate chiar de dinainte de episodul din Boston.

— Ce plănuiește? întrebă Hollis din nou.

— Să devină și mai puternic. Să se descotorosească de un dușman pe care-l consideră foarte periculos, zise Dani și încuviință privindu-l pe Bishop.
— Bishop și-a făcut un dușman, murmură Gabriel. Ca să vezi!
— Gabe, încetează! îl avertiză sora lui.

Bishop clătină din cap.
— Ba nu, are dreptate. Eu îmi fac o grămadă de dușmani.
— Atunci cu ce e ăsta diferit? întrebă ea.
— Întreab-o pe Dani.

Dani nu mai așteptă să i se adreseze întrebarea.
— Tot ce pot să-ți spun e că planul lui se concentrează într-un fel asupra lui Bishop și DSIC-ului. Și că suntem cu toții aici fiindcă așa vrea el.

Gabriel se încruntă.
— Mie nu prea-mi place să fiu o marionetă.
— Atunci avem cel puțin un lucru în comun, spuse Bishop.

Jordan zise:
— Poate că e o întrebare stupidă. Firește, trebuie să-l găsim pe ticălosul ăsta înainte să facă și mai mult rău. Dar ce are-face planul cu Paris? Vă e teamă că o să se întoarcă să încerce să-și încheie treaba?
— Mă tem că va face asta negreșit.
— De ce?
— Pentru că ea are – sau a avut – ceva ce el vrea. Și cred că a făcut prima greșeală adevărată când a crezut că poate obține ce vrea de la ea, și să mă atace și pe mine în același timp. I-a luat mai multă energie decât plănuise, a fost secătuit de forțe și n-a mai putut să termine ce începuse.
— Tot nu m-am luminat, spuse Jordan.
— Voia ceva pe care să-l folosească drept armă, explică Dani. Nu multe abilități paranormale pot fi folosite așa, dar Paris o deține pe una dintre ele.

Gabriel își îndreptă umerii.

— E vorba despre capacitatea ei secundară.

Dani îi aruncă o privire lui Marc, apoi încuviință:

— Da. Și nu prea mai e secundară, cel puțin pentru mine – după cum am descoperit la spital. Cred că doctorii au fost mult mai fericiți că am cerut să fiu externată după ce le-am scurtcircuitat două aparate.

— Despre ce vorbești? spuse Jordan cu vocea ușor nesigură.

Dani ezită, apoi ridică mâna dreaptă, ținând degetul mare lipit de arătător. Le frecă unul de celălalt și toți cei prezenți auziră energia trosnind, crescând odată cu puterea de fricțiune exercitată. Când își dezlipi degetele, un fir vizibil de electricitate se undui între ele.

— Se pare că sunt un conductor de electricitate mai bun decât Paris, spuse Dani absentă, privind micul spectacol de lumină. Ea nu putea să se culce cu un ceas electronic la cap, pentru că acesta se scurtcircuita în timp ce dormea. Când era trează, singurul lucru pe care-l afecta uneori era vechiul computer, care era foarte sensibil.

— Uau! exclamă Jordan.

Dani se uită la el, apoi scutură din mână ușor. Energia se disipă, sfârâind.

— Majoritatea avem energie statică la un moment dat; corpul uman e plin de energie electrică. Dar acum mintea mea știe cum să o canalizeze. Să o direcționeze.

— Ah, asta e o armă în toată regulă! Ca un laser, nu?

— Nu are atâta precizie.

— Nu încă, murmură Bishop.

Fără să se uite la el, Dani spuse:

— E o capacitate pe care o dețin temporar și pe care i-o voi înapoia lui Paris de îndată ce va fi posibil. Unul dintre gardienii lui Bishop este la spital și o supraveghează, dar cred că tipul ăsta

nu are nevoie decât de timp ca să se reîncarce energetic înainte să încerce din nou.

Roxanne spuse:

— Deci crezi că a ales-o în mod deliberat pe Paris drept țintă, nu? Pentru că voia să-și însușească abilitatea ei?

— Da, așa cred.

— Și cum a aflat de ea?

— Nu știu sigur. Dar...

Marc spuse, sigur pe el:

— Fostului soț al lui Paris îi place să bea. Și când bea, are tendința să înceapă să turuie despre Paris oricui, chiar și celor care se prefac că ascultă. Spune totul despre ea, mai ales lucrurile care l-au speriat. Mă gândesc că poate Dan a spus ce nu trebuia cui nu trebuia. De fapt, pun pariu că așa e.

Roxanne ridică din sprâncene spre Dani.

— Sora ta geamănă s-a măritat cu un bărbat pe nume...

— Ne-am gândit și noi la subtextul numelor, crede-mă, îi spuse Dani, zâmbind amar. Probabil că e ceva freudian. Sau pur și simplu doar ghinion.

— Și revenind la subiect..., murmură Gabriel.

Dani încuviință:

— Mersi. Revenind la subiect, eu cred că tipul ăsta o să încerce din nou, de îndată ce-și recapătă puterile.

— De unde știi că le-a pierdut? întrebă Jordan.

— Din experiența tristă de până acum. Toate mediumurile pe care le cunosc se simt secătuite după ce-și folosesc abilitățile. Un astfel de atac a cerut o cantitate enormă de energie, *mai ales* că nu a avut contact fizic cu Paris și se pare că nici nu s-a apropiat de niciuna din noi. Eu am fost în stare de inconștiență aproape șaisprezece ore, și asta după ce criminalul și-a cheltuit aproape toată energia atacându-ne pe amândouă. Pun pariu că încă e epuizat.

Gabriel se trase ușor de lobul urechii.

— Deci spui că fostul soț al lui Paris a bătut câmpii într-un bar, beat fiind, unde s-a întâmplat să fie și criminalul nostru? Îmi plac coincidențele fericite, dar...
— Nu prea sună a coincidență, dacă stai să te gândești, spuse Marc. Dan a lucrat la o companie din Atlanta. Sunt puțin cam ciudați pentru o comunitate suburbană, dar avem destui navetiști care locuiesc în Venture – iar munca lui presupunea să călătorească mult de-a lungul Coastei de Est. A trecut prin Boston cel puțin de trei ori vara trecută.
— Acum se leagă o grămadă de lucruri, spuse Roxanne. Deci criminalul în serie stă pitit în Boston, urmărind poate cursul anchetei crimelor comise de el, poate chiar bea câte-un whisky între două crime, când aude într-o seară, într-un bar, un comis-voiajor beat vorbind despre fosta soție și talentele ei. Și i se pare o idee bună să iasă din lumina reflectoarelor și să se îndrepte spre sud.
— Eu cred că a fost ceva mult mai bine plănuit, spuse Dani. Nu pot s-o dovedesc, căci până acum nu există nimic care poate fi considerat probă – dar știu prea bine ce senzație mi-a lăsat vocea pe care am auzit-o. Cealaltă personalitate. El era chitit deja pe Bishop și DSIC. Plănuia un atac. Poate că intenționa să se afirme acolo, în Boston, sau era deja pe punctul de a pleca mai departe. În ambele cazuri, faptul că auzise de Paris l-a făcut să vină în Venture. Pentru că aici era Paris, și ea deținea o abilitate grozavă pe care și-o dorea și el.
— E un medium-vampir, își dădu cu părerea Jordan, temându-se că toți ceilalți o să râdă de el.

Dar aceștia nu se dădeau în lături când era vorba de paranormal.
— Există o grămadă de vampiri energetici și printre oamenii de rând, îi spuse Bishop. Probabil că și tu cunoști cel puțin unul. Aceștia

își epuizează prietenii doar având o conversație normală cu ei, absorb pur și simplu energia dintr-o încăpere.

Jordan se încruntă.

— De fapt, cunosc doi oameni de genul ăsta. Dar tipul ăsta... am dreptate să cred că ar trebui să aibă o abilitate aparte ca să fure capacitățile altui mediu?

Ascultând ceasul care-i ticăia și mai tare în cap, Dani spuse:

— Probabil că da. Ca să fiu sinceră, nu-mi pasă cum face lucrul ăsta. Sau de ce. Vreau doar să-l găsesc, și asta înainte de a avea puterea să termine ce a început. O s-o atace din nou pe Paris și, fie că e păzită, fie că nu, tot ar putea s-o omoare înainte de a-și da seama că ea nu mai deține abilitatea pe care o vrea el cu orice preț.

Jordan încuviință rapid.

— Deci ne întoarcem la depozitele părăsite.

Și, spuse Marc, începem să verificăm evidența proprietăților din ultimele luni. Pun pariu că-i place ca locul unde stă – sau unde comite odioasele crime – să fie ceva mai confortabil decât un depozit. Mă îndoiesc că a stat la vreun motel săptămânile astea, pentru că s-ar fi băgat de seamă. Un spațiu închiriat, mai probabil. Dar vom trimite oricum ajutoarele mele să verifice motelurile.

— Lucrul ăsta o să bată la ochi, spuse Bishop.

— E sfârșit de săptămână și se face târziu, așa că poate n-o să iasă în evidență. În orice caz, cred că avem cel mult patruzeci și opt de ore până o să se ducă vestea. Se uită la Bishop. Și apropo de asta, n-ar trebui să fii în Boston, sub ochii directorului?

— Directorul a trebuit să plece pe Coasta de Vest pentru câteva zile și trebuie să se întoarcă în Washington miercuri, răspunse Bishop. Am câțiva oameni care pierd vremea în Boston, făcând fel de fel de tertipuri ca să-mi ascundă absența, așa că până atunci am acoperire. Dacă

vânătoarea continuă în Venture, o să vin aici cât de des pot, cu un avion al corporației, care face două curse regulate pe zi de la Atlanta la Boston și înapoi.

— Ăsta da devotament! spuse Gabriel politicos.

Înainte să apuce să comenteze cineva, Gabriel se ridică de pe scaun și desfăcu o hartă mare pe masa de conferințe.

— Eu și Roxanne am verificat depozitele din Venture și alte clădiri de genul ăsta, în ultimele zile. Cred că dacă o să comparăm însemnările, o să puteți să eliminați peste jumătate din cele de pe lista pe care o aveți.

20

Era aproape miezul nopții când Marc își parcă mașina de serviciu pe aleea din fața casei, aflată la câteva străzi distanță de Departamentul șerifului. El și Dani încă se mai contraziceau.

— Marc, am dormit optsprezece ore. Eu...

— Ba n-ai dormit, ai fost în stare de inconștiență optsprezece ore. E o mare diferență. Și, adăugă el înainte ca ea să-l întrerupă, nici eu *n-am* dormit.

— N-am spus că tu n-ar trebui să te odihnești, am spus că eu n-am nevoie de odihnă.

— Ai spus și că eu sunt protectorul tău – sau ai lăsat să se înțeleagă asta —, or, în cazul ăsta, trebuie să stau nedezlipit de tine. Și tu la fel.

— Dar simt că ar trebui să fac ceva, să ajut la prinderea criminalului, insistă Dani.

Marc opri mașina și deschise portiera lui destul ca lumina dinăuntru să-i lumineze drumul. O privi fix.

— Ți-e frică să nu cumva să mai visezi, nu-i așa?

— Mereu mi-e frică să nu cumva să visez. Dar acum nu e vorba de asta. Nu cred că ticălosul ăsta și-a recăpătat destulă energie cât să mai atace pe cineva. Și nu pot să-mi programez viziunile, știi asta. Se întâmplă sau nu. Sunt pasivă, ai uitat? M-am săturat să fiu pasivă. Trebuie să fac ceva, Marc, să fiu și eu de folos într-un fel.

— Ascultă-mă! Se face deja tot ce e omenește posibil. Toți cei care se mai țin pe picioare și nu pică de oboseală sunt pe teren, în echipe, și percheziționează fiecare clădire, sau stau la secție și verifică evidența proprietăților. Singurul lucru pe care am putea noi doi să-l facem ar fi prezența a încă două perechi de ochi obosiți. Amândoi avem nevoie de o pauză, Dani.

Dani nu avea cum să contrazică acest adevăr – sau nu voia. Spuse pe un ton blând:
— Toate lucrurile mele sunt acasă la Paris.
— Și ale mele, aici. Hai, îți găsesc eu ceva cu care să dormi la noapte și putem să trecem pe la Paris mâine dimineață, să te schimbi.
— Vrei să spui că musafirele de peste noapte n-au lăsat în urmă nimic? Credeam că fiecare bărbat are câte un sertar plin cu-așa ceva.
— Bați vreun apropo, Dani?

Ea coborî din mașină, așteptă ca Marc să o ajungă din urmă pe alee, și îi spuse sec:
— Bineînțeles că bat apropo. Am fost eu vreodată subtilă când e vorba de chestii de genul ăsta?
— Chestii de genul ăsta?

Se gândi că probabil era un lucru bun pentru el faptul că ea era foarte obosită, căci altfel ar fi luat ceva de jos și i-ar fi tras una în loc să răspundă cu un adevăr simplu:
— Continuarea procesului de reconectare.

Marc se uită lung la ea, ridicând din sprânceană.
— Sunt prea obosită ca să-mi ardă de jocuri, recunoscu ea. Și asta am tot făcut în ultimele zile, nu?

Lumina de pe verandă era aprinsă, și Marc rămase în dreptul ușii, cu cheile în mână, fără s-o slăbească din ochi.
— Depinde. De data asta ai de gând să rămâi aici?
— Așa m-am gândit. Nu realizase că o să zică așa ceva până când nu rosti cuvintele.
— Atunci, spuse Marc în timp ce descuia ușa, cu siguranță ne reconectăm.

Ea îl urmă înăuntru, observând imediat, cu mirare, că Marc refăcuse complet casa. Acum zece ani, fusese casa pe care i-o lăsaseră părinții lui, dar acum se vedea clar că era stilul lui, aerisit și ordonat, cu aer masculin și sofisticat.
— E frumos, îi spuse ea uitându-se în jur.

— Aspectul ei din anii optzeci era demodat. Și nu-mi plăcea deloc combinația de verde-închis cu roz.
— Da, nu sunt nici culorile mele preferate. Își drese glasul, îngăduindu-și să devină conștientă de tensiunea dintre ei. Alegerea deliberată o surprinse, nu pentru că o făcuse, ci pentru că fusese în stare s-o facă.

Aha! E ca și cum ai deschide o ușă. O senzație ciudată de control, pe care n-am mai avut-o. Oare mă protejam cu un scut fără măcar să fiu conștientă de lucrul ăsta ? Sau doar îmi reprimam sentimentele până când aveam timpul și energia să mă confrunt cu ele?
— Știu că e târziu, zise Marc. Dar am niște înghețată de la Smith în congelator. Asta dacă mai respecți ritualul.
— Da, îl mai respect.

Intrară în bucătăria veselă, se așezară la masă și începură să mănânce amândoi dintr-o cutie cu cea mai bună înghețată de vanilie de casă din lume.
— Asta ar fi fost de-ajuns să mă facă să mă întorc în Venture, îi spuse ea.
— Mmm. Eu am crezut că viziunea te-a adus aici. Și amenințarea la adresa lui Paris.
— N-am știut că amenințarea era la adresa ei.
— Ba cred că la un anumit nivel ai știut. Marc ridică din umeri. Dar oricum știai că urma să vină ceva rău în Venture. Și te-ai întors să dai o mână de ajutor.

Dani puse lingura jos și se uită la el ferm.
— Te întrebi dacă m-aș fi întors aici până la urmă, dacă n-ar fi fost viziunea.

EI continuă pe un ton vesel:
— Asta e o altă capacitate de-a lui Paris? Acum ești și clarvăzătoare?

Fără să dea un răspuns direct, Dani spuse:
— Nu e nevoie să fii clarvăzătoare ca să vezi ceva ce e evident. Marc. Îmi place să cred că m-aș fi maturizat îndeajuns la un moment dat,

chiar și fără să am vreo viziune, și că n-o să mai fug de cine sunt eu cu adevărat. Dar un singur lucru e cert și ți l-am mai spus: nu mă așteaptă nimeni în Atlanta. Nu a existat nimeni niciodată.

Pentru o clipă, Dani crezu că Marc nu o să răspundă, dar îl auzi spunând:

— Nu am un sertar plin cu haine de-ale musafirelor de peste noapte. N-am fost ascet, Dani, dar... nu a existat nicio femeie pe care să vreau s-o aduc acasă de când frumoasa mea asistentă a părăsit spectacolul de magie.

Dani nu știa cine făcuse prima mișcare, și nici nu-i păsa. Tot ce știa era că atunci când Marc o cuprinsese în brațe și gura lui o acoperise pe-a ei, fusese prima dată când simțise cu adevărat că se întorsese acasă.

Coșmarul a devenit realitate, își spuse Dani.

Viziunea.

Mirosul de sânge îi întoarse stomacul pe dos, fumul dens și înțepător îi ardea ochii, iar ceea ce atâta vreme nu fusese decât o amintire palidă, ca desprinsă dintr-un vis, devenea acum o realitate cumplită, care-i tăia răsuflarea. Pentru o clipă, încremeni. Totul era aievea.

În ciuda a tot ce făcuse, a tot ce *încercase* să facă, în ciuda tuturor avertismentelor, acum devenea din nou...

Oh, la naiba! Nu din nou!

— Dani?

Roxanne apăru lângă ea, de parcă s-ar fi întrupat din fumul gros, cu pistolul pregătit, mijindu-și ochii verzi și pătrunzători, deranjată de duhoarea dinăuntru.

— Unde e?

Măi să fie! Asta e ceva nou. Dar cred că...

— Dani, tu ești singura noastră speranță. Ești unica *lor* speranță. Înțelegi? Încotro o luăm?

Ce bine-ar fi dacă aș putea să văd ceva prin fumul ăsta, să-mi dau seama unde e clădirea.

De data aceasta, reuși să se concentreze mai ușor asupra mirosului pe care știa că nimeni altcineva nu-l simțea. Era un indiciu, singurul lucru după care se puteau ghida.

Când e într-un fel, când într-altul. De ce se schimbă tot timpul? Trebuie să existe un motiv.

Aproape că-i veni să vomite, icni și arătă cu degetul.

— Pe-acolo. În spate. Dar...

— Dar ce?

— E undeva jos. Sub noi. La subsol.

Scări. Își amintea de niște scări. Trebuia să coboare. Cobora și dădea peste coridoare pretutindeni și... Nu, stai! Asta nu era în această viziune. Era în cealaltă, în care le-am luat pe Paris și Hollis.

Nu fusese așa?

Holuri în toate direcțiile, puternic luminate, toate la fel, zbârnâind de energie.

Energie?

— Nu apare niciun subsol în proiectul clădirii.

Știu.

Se forță să revină în prezent, zăbovind o clipă să se întrebe cum putea să facă asta, și totuși nu părea să se abată de la scenariul viziunii.

Ți-am mai spus asta înainte, la naiba! Nu, stai așa, i-am spus lui Hollis, nu ție. Unde e Hollis? Și de ce rostește altcineva replicile ei?

— Oribil loc în care să fii prins când clădirea e-n flăcări, spuse Roxanne. Acoperișul ar putea să se prăbușească peste noi. Fără probleme.

Exact replicile ei.

Bishop apăru din senin, la fel de brusc precum Roxanne, cu arma în mână, cu fața împietrită și o privire agitată.

— Trebuie să ne grăbim.

— Da, răspunse Roxanne, asta știm și noi. O clădire în flăcări. Un criminal maniac. Binele, copleșit de forțele răului. Gravă situație.

Cuvintele și tonul vocii nu păreau serioase, dar privirea ei spunea cu totul altceva, era fermă, iscoditoare.

Până acum apărea întotdeauna Hollis. De ce nu e și acum?

— Ai uitat să spui victimă potențială în mâinile criminalului nebun, zise șeful ei, fără să încerce măcar să folosească același ton ca ea.

— Niciodată. Dani, ai văzut subsolul sau îl simți?

Aha, acum am abilitățile lui Paris.

— Scări. Le văd. Simțea o povară imensă, parcă toată greutatea lumii atârna pe umerii ei. Sau poate că... Și acum simt că... E undeva mai jos. E sub noi.

— Atunci să căutăm scările.

Dani tuși. Încerca să gândească, încerca să-și aducă aminte. Dar visele pe care le rememora erau atât de vagi, atât de lipsite de substanță, chiar și viziunile pe care le avea uneori, încât nu exista nicio șansă ca să fie sigură că-și amintea ceva limpede.

La naiba, de ce trec de la o viziune la alta? De ce nu-i conduc spre scările alea blestemate?

Și unde naiba e Hollis?

De ce e altfel de data asta ?

E din cauza mea, oare?

Pentru numele lui Dumnezeu, ce-am făcut?

Era pe deplin conștientă de timpul prețios care se scurgea și se uită la ceasul de mână, cu Mickey Mouse, absurd de copilăresc, cu o curea de un roșu aprins, iar chipul personajului de desene animate îi arăta că era ora 4.17 p.m., luni... 13 octombrie.

Ce ? O, Doamne, asta e mâine!

De ce ? La naiba!

Ce naiba s-a întâmplat de s-a schimbat data?

— Dani?

Se scutură și se dezmetici din confuzia de-o clipă.

— Scările. Nu sunt unde ne-am aștepta, reuși ea să rostească în cele din urmă, tușind din nou. Sunt într-o debara sau ceva de genul ăsta. Un birou mic. O cameră. Nu pe hol. Holuri...

— Ce e?

Avu o clipă de certitudine și termenul de dejâ-vu căpătă un alt sens pentru Dani.

Iisuse, e ca și cum m-aș fi împotmolit într-o buclă a timpului...

— Subsolul e compartimentat, se auzi pe sine spunând. De un perete solid. Două încăperi mari. De la acest nivel, se ajunge la ele pe două scări diferite, câte una de fiecare parte a clădirii, în spate.

Două capcane. Nu una.

Nu... două părți ale aceleiași capcane.

— Ce rahat de proiect de construcție mai e și ăsta? întrebă Roxanne.

— Dacă ieșim vii de-aici, poți să-l întrebi pe arhitect.

Mirosul de sânge era aproape copleșitor, dar durerea de cap

de care suferea Dani era... Pe Dani nu o mai durea capul de data asta.

OK, acum e evident că sunt mai puternică, dar...

O capcană dublă...

Mâine! Cum se poate așa de curând?

Ce s-a întâmplat de s-a schimbat data? Oare pentru că am găsit... sau o să găsim depozitul mai repede, de data asta? Sau pentru că Paris a reușit să-mi transfere mie capacitățile ei?

Nu, stai așa...

Bishop a zis victimă potențială.

Doamne! O, Doamne!

Unde e Hollis?

Marc apăru din fum la fel de brusc precum ceilalți doi și o luă de mână. În cealaltă mână ținea un revolver mare.

De data asta are arma potrivită. Deja-vu.

— Încotro o luăm acum? întrebă el. Fir-ar să fie, nu văd nimic prin fumul ăsta!

Roxanne îi răspunse:

— Dani ne îndrumă.

Marc se uită la ea calm, părând că o mângâie din priviri.

Uau! N-am știut până acum că un bărbat poate să facă dragoste doar din priviri. Ce zici de asta?

Marc spuse:

— Am știut dintotdeauna că asistenta mea frumoasă era adevăratul magician. Ca omul din spatele cortinei. Pe unde o luăm, Dani?

E la fel... și totuși nu. De ce se tot schimbă mereu?

Bishop spuse:

— Nu știi în ce parte sunt ei.

— Nu, îmi pare rău.

Avea senzația că, de când se cunoscuseră, își cerea mereu scuze față de acest bărbat. La naiba, chiar așa și era.

Nu e corect. El și-a cerut scuze. Primele cuvinte pe care mi le-a adresat au fost referitoare la scuze. Și-a cerut scuze pentru Paris. Pentru că a folosit-o drept momeală.

Momeală...

Oare îmi dau seama care e capcana?

Sau fac parte din ea?

Roxanne se încruntă. Îi zise lui Bishop:

— Minunat! E pur și simplu minunat! Nu se vede nimic, furtuna mi-a dat peste cap toate simțurile, iar noi suntem într-o clădire uriașă care arde, fără măcar o amărâtă de hartă la noi.

— De-asta o avem pe Dani cu noi.

Ochii palizi și atenți o priveau fix.

Dani se simțea puțin amețită, dar în același timp ciudat de încrezătoare în forțele proprii.

— Și Hollis?

Hollis! O, Doamne!

Ea e victima potențială.

Monstrul a pus mâna pe ea.

— Dani?

Pe chipul lui Bishop se citea și mai multă groază.

Hollis. A întrebat de Hollis.

Găsi totuși un răspuns pentru el. Cât de cât.

— Nu e moartă. Încă. O folosește ca momeală, doar știi asta. Dintotdeauna a fost pe post de momeală, ca să te ademenească.

— Și pe tine, spuse Bishop.

Să mă ademenească pe mine?

Să ne ademenească pe noi.

— Asta a fost mereu o momeală, ca să ne ademenească. Dar nu vrea decât să pună mâna pe unul singur. Vrea doar să-ți distragă atenția, să te dezarmeze...

— Trebuie să plecăm, acum, se auzi ca spunând alertată. N-o să mai aștepte, nu de data asta.

Conversația durase doar câteva minute, dar fumul devenise deja mai dens, mugetul focului se întețise și căldura era din ce în ce mai intensă.

— Nu mai avem timp din niciun punct de vedere, spuse Marc, strângând-o de mână pe Dani. Furtuna poate să ne ocolească, așa cum a făcut-o și în trecut, așa că nu putem conta pe faptul că o să plouă. E secetă de săptămâni întregi, și clădirea asta se aprinde ca o cutie de chibrituri. Am chemat întăriri.

Bishop înjură printre dinți:

— Marc...

— Nu-ți face griji, știu că sunt ostatici și n-o să intre. Dar pot foarte bine să aducă furtunurile și să salveze clădirile din jur.

Făcu o pauză, apoi adăugă:

— Sunt singurul care bănuiește că ticălosul ăsta și-a plănuit fiecare detaliu, inclusiv locul ăsta

care poate să ia foc din clipă în clipă?

Roxanne spuse:

— Nu, nu ești singurul. Suntem la dispoziția *lui,* exact cum își dorește.

Bishop se întoarse și o porni spre colțul dinspre sud al clădirii, în spatele ei.

— Eu o să cobor pe-aici. Voi trei mergeți spre colțul estic.

Dani se întrebă dacă și el se lăsa condus de instinct, dar nu-i spuse lui Roxanne decât atât:

— Nu-i pasă la dispoziția cui suntem.

— Am observat. De ce am senzația că se învinovățește pentru situația asta?

— N-avea de unde să știe...

— După tot ce-am auzit despre el, ar fi putut să știe. Poate că a știut. Cel puțin, în parte. Ceva care ar fi putut să împiedice să se ajungă așa de departe. Hai, să mergem!

Dani și Marc o urmară, dar Dani nu se putu abține să nu întrebe:

— Tu crezi că e vina lui?

Roxanne se opri o clipă, uitându-se peste umăr...

Și, preț de o clipă, Dani o văzu pe Paris în locul ei.

Apoi, pe Hollis.

Pe urmă, pe Miranda.

Și când Roxanne răspunse, vocea ei sună ca un amestec ciudat de patru voci diferite.

— S-a jucat de prea multe ori de-a Dumnezeu. Crede că poate să împiedice profeția să se adeverească. Iar noi plătim pentru aroganța lui.

Noi plătim.

Noi.

Profeție? Ce profeție?

Dani îl strânse și mai tare de mână pe Marc când porniră în urma celeilalte femei. De-abia mai putea să respire, simțea cum i se strânge esofagul, în ciuda faptului că atunci când ajunseră în jumătatea cealaltă a clădirii, în spate, fumul nu mai era așa de dens. Cele două

femei descoperiră imediat, în spatele a ceea ce fusese probabil odată un birou mic, o ușă care se deschise fără zgomot și care dădea spre niște scări.

Scările erau luminate.

— Bingo! exclamă Roxanne.

E inutil să-i mai avertizeze. Știm toți că e o capcană. De ce intrăm de bunăvoie în ea?

Stai așa!

Știu. Capcana a fost ideea, de fapt.

Scopul lui nu era să omoare femei. Nu aici, în Venture. Asta era doar... de perdea.

Asta a fost prima parte a capcanei, să ne ademenească.

Pe noi. Pe Bishop, pentru că el reprezintă o amenințare și trebuia să fie... dezarmat. Pe Paris, pentru că-și dorea să aibă abilitatea ei. Și acum știe că eu o dețin, deci capcana a fost întinsă pentru mine.

Capcana a fost dintotdeauna întinsă pentru mine.

Roxanne apucă arma ferm, cu amândouă mâinile, și le aruncă o privire lui Dani și lui Marc.

— Sunteți gata?

Dani nu pregetă să se întrebe cum putea cineva din lumea asta să fie gata pentru așa ceva? Dar nu spuse nimic, ci doar încuviință.

Marc o strânse de mână, apoi îi dădu drumul și făcu un pas spre Roxanne, spunându-i lui Dani:

— Stai în spatele meu. Ești singura care n-are armă.

— Dar nici n-are nevoie de armă, spuse Roxanne.

Cel puțin acum știu de ce n-am nevoie de armă. Dacă se referă la ce cred eu.

— Poate că n-are nevoie, dar tot vreau să stea în spatele meu, spuse Marc pe un așa ton, încât nu mulți s-ar fi încumetat să-l contrazică. Hai să mergem odată!

Roxanne doar ce făcuse un pas când în spatele lor se auzi un zgomot asurzitor și un nou val de căldură, aproape de nesuportat, amenința să le împingă pe scări.

Acoperișul se prăbușea.

Se uitară unii la ceilalți și apoi, fără emoție în glas, Hollis spuse:

— Închide ușa în urma noastră!

O, la naiba!

Mereu se termină așa.

Dani își adună ultimele rămășițe de curaj și, chiar dacă vocea ei nu reuși să fie la fel de calmă ca a celeilalte femei, cel puțin nu-i tremură.

— Bine, zise ea, închizând ușa în urma lor, după care începură să coboare în iad.

21

Luni, 13 octombrie 8.30 a.m.

— În dimineața asta, vă spun sigur că am nevoie de mult mai mult decât de gogoși, cu sau fără glazură, spuse Hollis căscând, în timp ce cobora din mașina de serviciu a lui Jordan, pe care acesta o parcase în fața unei cafenele mici, nu prea aglomerate, cu o stradă înainte de Main, în centrul orașului. Nu mai pot să pierd nopțile, cum făceam înainte.
— Bine ai venit în club! Jordan închise portiera și se întinse să se dezmorțească, apoi se uită spre cafenea și mormăi: Oh, la naiba, uite-l pe Matt Condrey!
— E vreun prieten de-al tău? întrebă ea amuzată, uitându-se la bărbatul robust, cu barbă, care avea cam aceeași vârstă ca a ajutorului de șerif și care-i făcea cu mâna în timp ce se strecura iute printre mașini ca să ajungă la Jordan.
— E un mit că bărbații nu bârfesc, mormăi Jordan. Iată-l pe cel mai mare bârfitor din districtul Prophet. Pun pariu cu tine pe zece dolari că primul lucru pe care o să-l întrebe este de ce n-am arestat pe nimeni pentru crimele de care oamenii n-ar trebui să știe încă.
— Nu cred că mă bag la pariu. Ne vedem înăuntru.
— Așa, lasă-mă singur să-mi aștept osânda. Mersi mult. Ești o femeie crudă. Apoi adăugă, ridicând vocea: Bună, Matt. Pot să te-ajut cu ceva?
— Jordan, tu și șeriful trebuie să faceți ceva cu adolescenții ăștia care parchează în fața casei mele în fiecare weekend. Înțeleg și eu, de vină sunt hormonii, dar...

Ar fi trebuit să accept pariul. Încă amuzată, Hollis porni singură printre mașini, ocolind clădirea, spre intrarea laterală. Nu era acela cel mai bun amplasament pentru ușa „din față”, de fapt, lucrul ăsta ar fi dăunat majorității cafenelelor, dar Jordan îi spusese că aici se făceau cei mai buni biscuiți și sos din patru districte – și din Sud, ceea ce spunea ceva.

Clienții găsesc intrarea când le place cu adevărat ce le vinzi, chiar dacă-i faci să ocolească tufișuri netunse și să-și croiască drum printre stive de cherestea așezate aiurea, probabil pentru un proiect de renovare care nu a început încă.

— Au! Și mai ești și înțepat de albine.

Hollis se holbă la obiectul pe care-l găsi înfipt în coapsă și pentru o clipă nu înțelese nimic din ce i se întâmpla.

Apoi, pricepu.

Nu avu timp decât să-și dorească din tot sufletul să fi acceptat pariul cu Jordan și să fi rămas cu el la mașină să-și ia banii cuveniți.

Apoi, lumea începu să se rotească haotic în jurul ei și văzu negru în fața ochilor.

Dani închise telefonul mobil al lui Marc și-l puse în suport, observând că-i tremurau degetele.

— La naiba! Bishop a spus că Hollis și Jordan ieșiseră să ia micul dejun. Jordan doar ce a sunat, acum nici două minute. Cineva l-a oprit în parcarea restaurantului să-l roage ceva lipsit de importanță. Hollis s-a dus să-l aștepte înăuntru. Când a venit și el, ea... dispăruse pur și simplu. Nu erau urme de luptă. Nimeni nu văzuse nimic.

— Mă uimește de fiecare dată cum nimeni nu vede nimic când se întâmplă ceva atât de ieșit din comun, spuse Marc, întinzându-i o ceașcă de cafea.

— Și totuși, câte OZN-uri crezi tu că se raportează în fiecare an?

Dani aprecie efortul lui Marc, dar refuză să se lase abătută de la subiect.

— De ce naiba n-am prevăzut lucrul ăsta? A, da, am uitat... *l-am prevăzut.*

— Nu fi așa de aspră cu tine însăți!

— Marc, ar fi trebuit să-mi dau seama cum o să decurgă lucrurile. Viziunea se schimba mereu și, de fiecare dată, semnele de avertizare erau evidente, îmi săreau în ochi. Ceasurile diferite, care m-au avertizat de la bun început că timpul era important, că rămăsese mai puțin decât credeam eu. Capcana inevitabilă, nemiloasă în care eram atrași și care ne aștepta la sfârșit. Succesiunea de victime potențiale care mușcau din momeală și care se schimbau cu ușurință, indiferent de ce făceam, ca și cum nu avea prea mare importanță cine era – Miranda, Paris sau Hollis...

— Poftim? întrebă el când ea se opri.

— Ăsta a fost cel mai mare semnal de avertizare, spuse ea rar. Și eu nu l-am văzut.

— Dani, ce tot spui acolo?

— Momeala. A fost Miranda, chiar după ce Bishop s-a asigurat că era la adăpost, deși am avut mereu senzația că nu e bine. Că ea era momeala pentru el, să-l implice și să-l țină departe de Miranda. Asta e jumătatea lui de capcană. Din cauza asta ne lasă mereu în viziunea mea și se duce singur în capcană.

— Departe de toți, spuse Marc. O strategie care să-i slăbească puterile.

— Exact. Pentru asta a fost în parte întinsă capcana, tot acest scenariu.

— Și în rest? Cealaltă parte a capcanei?

— Efectul. Partea care e menită să prindă prada pentru un ucigaș medium care a pus ochii pe abilitățile altcuiva.

— De ce și-a bătut capul cu o capcană? întrebă Marc. De ce nu a luat pur și simplu ce-și dorea?

Atacul asupra ta și asupra lui Paris aproape că i-a reușit, de ce nu s-a gândit să mai încerce o dată?

Dani se încruntă.

— Cred... simt... că abilitățile lui sunt limitate, ca ale fiecărui medium. Ca să poată să fure abilitățile altcuiva, poate că trebuie să aibă condiții propice. Câmpuri electromagnetice. Energie. Așa a putut să încerce să-i fure abilitățile lui Paris, căci furtuna amenința să se dezlănțuie și a putut cumva să profite de situație. Avea nevoie de energie. Și asta explică furtuna din viziunea mea. Face parte din capcană. Are nevoie de energie din exterior ca să ne poată ataca.

— E logic ce zici, recunoscu Marc. Pesemne că l-a frustrat din cale-afară faptul că vremea nu a cooperat cu el. Pleacă din Boston știind că cei care-l vânează sunt pe urmele lui, vine aici să-i ia abilitățile lui Paris... și nu reușește. Știi, poate că asta a declanșat prima ta viziune. A încercat să ajungă la Paris.

— Și nu a avut destulă putere ca să ia legătura cu niciuna dintre noi – la nivel conștient, îl aprobă Dani. Dar subconștientul meu l-a înregistrat. Și capacitățile mele au intervenit, încercând să mă avertizeze. În timp ce el încerca să descopere de ce are nevoie, eu visam o capcană.

— Poate din cauza asta crimele de-aici au fost atât de violente, își dădu cu părerea Marc. Era nervos. Nu mai plouase de săptămâni întregi, nu mai fusese nicio furtună – nu avea de unde să-și ia energia ea să atace așa cum trebuia ca să obțină ce voia.

— Și odată ce atacul era întârziat, știa că trebuie să facă ceva cu mediumurile care erau pe urmele lui. Am avut dreptate. Știa că Bishop o să fie aici, probabil că voia să fie aici. Bishop, în mod special. Și mai ales aici, cu Miranda

departe de el, cât de departe poate fi cât sunt în viață amândoi.
— Te referi la legătura dintre ei?
— Da, spuse Dani. Ca mine și Paris, Bishop are jumătatea lui. Împreună, el și Miranda sunt extrem de puternici. Singur, fiecare este mult mai vulnerabil. Pesemne că ucigașul nostru a știut că Bishop era pe urmele lui. Și pentru că ticălosul ăsta trebuia să aștepte condiții prielnice sau să aștepte până putea să și le creeze singur, trebuia să se asigure al naibii de bine că dușmanul lui era cât se poate de slăbit.
— Așa că l-a îndepărtat de jumătatea lui. Fără s-o atingă măcar cu un deget.
— Da, așa cred. Dani trase aer în piept și expiră încet. Cred că și Bishop joacă după cum îi cântă criminalul, reacționează exact cum se așteaptă el.

Marc se încruntă.
— Stai așa! Nu viziunea ta l-a făcut pe Bishop să se asigure că soția lui era în siguranță, departe de el?
— Ba da, răspunse Dani. Ce zici de asta? E așa cum spune Miranda. Premonițiile sunt bestii înșelătoare.

Hollis își dădu seama că frigul era cel care o trezise. Zăcea pe o masă rece, într-o cameră la fel de rece. La început, nu deschise ochii, căci se temea din cale-afară că știe deja ce va vedea și voia să amâne cât mai mult clipa în care va fi forțată să se confrunte cu acest lucru. Dăduse ochii cu moartea nu numai o dată și, cu toate astea, nu-i era mai ușor acum.

Trebuie să-mi caut altă slujbă.

Ce se întâmplase? Plecase cu Jordan să ia micul dejun și... și ce? Își aminti vag că-i distrăsese atenția ceva, dar nu-și aduse aminte ce anume era exact. Apoi simțise o înțepătură în

picior, se aplecase și se trezise ținând în mână un fel de săgeată mică.

La naiba! Nu-i de mirare că nu erau semne de luptă în locurile unde dispăruseră femeile acelea. Folosește droguri.

Nu că această descoperire i-ar fi fost de mare ajutor, ci doar îi oferea răspunsul la una dintre întrebările care nu-i dăduseră pace.

Și-i mai oferea câteva minute de răgaz înainte de a se confrunta cu inevitabilul. Dar doar câteva minute, căci acum Hollis se trezise bine de tot, deși nu deschisese ochii, și-l auzea undeva, prin apropiere, fredonând un cântec.

Monstrul pusese mâna pe ea.

Și dacă știau ceva sigur despre el, era faptul că șansele ei de supraviețuire scăzuseră undeva aproape de zero.

Hollis descoperise că cel mai bun lucru în confruntarea cu moartea era faptul că, după primele clipe care te fac să te cutremuri de groază și să ți se facă pielea de găină, urma o senzație de eliberare, cel puțin așa era pentru ea. Se declanșa un fel de program de supraviețuire, și toată concentrarea și energia erau îndreptate către efortul de a-și mări șansele.

Nu voia să moară.

Aceasta era – și poate că nu dintr-o coincidență – exact starea psihică necesară să-și folosească la maximum abilitățile de medium. Așa că Hollis nu fu foarte surprinsă când deschise în sfârșit ochii și o văzu pe Becky Huntley aplecându-se deasupra ei.

— Stai nemișcată, îi șopti Becky. Oricum, nu poți să scapi din strânsori, toate am încercat din greu. El crede că ești încă inconștientă. De îndată ce-o să vadă că te-ai trezit, o să vrea să înceapă. Și nu-ți dorești asta.

Imediat, Hollis închise ochii din nou și se forță să-și relaxeze corpul, și nu doar din cauză că încă o mai tulbura această comunicare lesne cu morții.

Mai poți să-mi spui și altceva, Becky? Știa că nu era nevoie să rostească întrebarea, ceea ce era un lucru bun în situația de față, dar care încă i se părea straniu.

— O să încercăm să te ajutăm. Dar... nu avem multă energie. Karen e foarte tristă, pentru că-și dorea să fie mamă, iar lui Shirley nu-i vine să creadă că totul s-a sfârșit pentru ea. Și el... nu mai e om, Hollis. Crezi că știe că există iadul? Crezi că ar conta pentru el?

Nu, dacă nu mai e om...

Dar Hollis nu era sigură de acest lucru, așa că nu ignoră informația. Orice detaliu, oricât de neimportant, putea fi o armă care să-i salveze viața.

Dacă își dădea seama cum s-o folosească.

Și când.

— Prietenii tăi încearcă să te găsească, îi spuse Becky. Noi credem că există o șansă... probabil. Dacă Dani își aduce aminte ce poate să facă.

Fără s-o întrebe care era lucrul acesta, Hollis spuse în gând doar: *Nu vrei să-i reamintești tu?*

— Nu m-ar vedea. Și nici nu m-ar auzi. Așa cum nici el nu mă vede, și nici nu mă aude. O să-ncerc să-l fac să mă vadă, așa poate-i mai distrag atenția de la tine, dar până acum a fost nevoie de mai multă energie decât am eu și oricare dintre noi ca să ne facem simțită prezența. Stai nemișcată, Hollis. Vine spre tine. Încearcă să-l faci să nu-și dea seama că ești trează.

Oh, Iisuse!

*

Dani spuse:

— Nu cred că el mi-a provocat sau mi-a schimbat visul premonitoriu. S-ar putea prea bine să mă înșel, dar nu cred. Bănuiesc că ținta lui a fost Paris și, când am apărut și eu, când și-a dat seama, s-a gândit că s-ar putea ca totul să fie în avantajul lui.

— Asta sună a noroc chior.
— Nu, nu cred că lasă multe pe seama norocului. Planul lui inițial a fost să-și însușească abilitățile lui Paris, mai ales cea care-i permitea să canalizeze energia. Singura abilitate care se poate transforma într-o armă dacă se întâmplă să cadă în mâinile persoanei potrivite. Sau nepotrivite. El își dorea acea armă potențială. Asta nu s-a schimbat; doar că a mai adăugat ceva la planul de bază. Dani clătină din cap. Dar am vorbit serios când am spus că nu-mi pasă cum face lucrul ăsta sau de ce. Nu acum. Vreau doar să-l găsesc și să-l opresc, sper că înainte de a-i face rău lui Hollis și de a încerca din nou să o atace pe Paris.
— Bine. Uite ce e, amândoi știm că dacă acționăm ca la carte și continuăm să percheziționăm depozite, o să dureze mai mult timp decât are Hollis la dispoziție, poate chiar mai mult și decât îi trebuie lui Paris. Așa că... ce-ar fi s-o luăm pe scurtătură?
— Ce fel de scurtătură?
— Să mă iei în visul tău.
— Marc... n-om fi dormit noi prea mult azi-noapte, dar am ațipit un pic și nu pot să fac nimic în vis decât dacă somnul nu e natural. Crede-mă, nu simt deloc nevoia să dorm.
— Nu cred că trebuie să dormi, Dani. Acum nu mai trebuie – și poate că niciodată n-a fost nevoie. Poate că nu știu prea multe despre capacitățile de medium, dar știu sigur că mediumurile intră în transă, și asta de mult timp, ca să aibă acces la capacitățile lor.
— Eu n-am putut niciodată sa fac asta. Am fost învățată toate tehnicile corecte de meditație, așa cum ne învață pe toți la Haven. Și funcționează pentru multe mediumuri. Dar eu n-am reușit niciodată să-mi induc starea de transă.
— Cât de mult te-ai străduit? Fii sinceră.
Ea ezită.
— Nu știu. Adică... am crezut că încerc, dar...

— Dar încă fugeai de abilitățile tale. Pe vremea aia. Acum, nu. Și acum ai toate motivele din lume să dai tot ce ai ca să reușești. Pun pariu că asta o să fie mai mult decât suficient. O luă de mână și o conduse pe canapeaua din camera de zi. Eu o să te ajut.
— Cum? Ai mai încercat asta până acum?
— Nu. Dar capacitatea *mea* pasivă de medium este, nu uita, să recunosc abilitățile celorlalți. Am o bănuială că nu e chiar așa de pasivă cum am crezut eu dintotdeauna – sau poate că evoluează pentru că am folosit-o atât de mult în ultimul timp. Sau poate datorită legăturii care există între noi doi. N-am de unde să știu sigur, dar, dintr-un anumit motiv, cred că pot să te ajut să te concentrezi și să-ți canalizezi energia.

Dani habar n-avea dacă lucrul ăsta va merge, dar ceasul din mintea ei ticăia din ce în ce mai tare. Aruncă o privire spre ora afișată pe ecranul unuia dintre ceasurile electronice din camera lui. Era 9.05.

Paris și Hollis nu mai aveau timp.
— Bine, spuse ea. Să-mi aduc aminte tehnicile de meditație. Respirații profunde și purificatoare ...
— Dă-le naibii, spuse Marc. Îi luă și cealaltă mână într-a lui, întors pe jumătate spre ea, așa încât să se privească în ochi. Marc zâmbea ușor. Energia curge în direcția în care trebuie; cred că dacă-ți dorești ceva cu destulă ardoare, vei avea. Închide ochii și gândește-te la Hollis și la locurile unde s-ar putea ascunde monștrii.

Dani n-ar fi crezut niciodată că poate să fie atât de ușor, dar închise ochii, pe deplin conștientă de prezența lui și de legătura dintre ei, pe care noaptea petrecută împreună o întărise, și făcu exact ce-i sugerase el.

Se gândi la Hollis și la ascunzătorile monștrilor.

Spre deosebire de experiențele ei anterioare, de data aceasta tranziția se făcu ușor

și aproape instantaneu. Acum nu mai stătea în fața lui Marc în camera de zi, ci stătea lângă el, pe strada principală din Venture. Stradali era foarte familiară, cu oameni, mașini și zgomote, dar exista o mică particularitate.

— Am vrut să întreb de mulți ani treaba asta, spuse Marc. De ce e mereu atâta mov?

Marc studia un extinctor mov așezat aiurea în mijlocul trotuarului, lângă ei, nu departe de locul unde erau parcate trei mașini mov.

— Îmi place culoarea mov. Nu se gândise niciodată la asta, dar își spuse că era un motiv destul de bun ca oricare altul. Era, la urma urmei, lumea ei din vis.

Marc ridică din umeri gânditor.

— Răspunsul mă mulțumește. Totuși, de ce suntem în centru? A, stai – ai mai făcut asta, acum mulți ani. Ai ales un punct de reper cunoscut cu care să începi. Ai spus că te ancora.

— Da. Și acum, că avem acest reper... trebuie să aflu unde e Hollis. Trebuie să aflu unde se ascund monștrii.

Nu era ca și cum și-ar fi pus o dorință în fața unei lămpi fermecate, ci mai degrabă ca și cum și-ar fi spus singură, eului său din vis, cum trebuia energia ei să fie direcționată.

Și, fie din cauza dorinței care o anima, fie pur și simplu pentru că se schimbaseră atât de multe, peisajul familiar din jurul lor se transformă într-un vârtej de culoare și sunet, și se treziră într-un alt loc, nu la fel de familiar, și totuși cunoscut, chiar la marginea districtului Prophet.

— La naiba! exclamă Marc. Nu e niciun depozit. A fost un spital de bolnavi mintal pe vremea când instituțiile astea se numeau așa. Și nu a încercat cineva parcă să facă un hotel aici, când eram mici?

— Cred că da. Dar n-a durat mult. Marc, subsolul clădirii trebuie să fie imens.

— N-o să ne fie prea ușor să-l percheziționăm, confirmă el, și o să dureze ceva timp. Am face bine să ne întoarcem și să ne apucăm de treabă.

Dani ezită doar o clipă.

— Vreau să intru acolo și s-o caut pe Hollis. Stupid, de vreme ce e visul meu. O să fie acolo, așa cum vreau eu. Teafără. Fără să fie ținută ostatică de un monstru.

Marc o strânse de mână.

— Trebuie să ne întoarcem, Dani. Trebuie să-i adunăm și pe ceilalți și să ne gândim cum să acoperim zona. Și, dacă-mi aduc bine aminte, proiectarea în vis ia mereu mai mult timp real decât te aștepți, nu?

— Da, așa e.

— Atunci, ar trebui să plecăm.

— Ai dreptate. Bineînțeles că ai dreptate. Nu pot să opresc timpul, nu-i așa? Poate în vis, da; dar nu și în realitate.

— Stai liniștită, o să învingem timpul, o asigură el.

Dani se întrebă dacă Marc avea dreptate, dar – în mod ironic – nu era timp ca să-i cântărească spusele.

— Bine, spuse ea. Ne întoarcem acasă...

Și nu-și dădu seama decât mult mai târziu că prin „acasă” voia să spună la Marc.

Hollis își spuse că poate l-a păcălit prima dată când a venit să vadă ce face ea, dar când a venit a doua oară, acesta i-a înfipt un ac în braț.

Cum nu se aștepta la asta, Hollis nu avu cum să se prefacă inconștientă când durerea ascuțită o făcu să tresară și să i se oprească respirația.

— A, deci ești trează. M-am gândit eu că te prefaci, Audrey. Ce obraznică ești! O să trebuiască să te pedepsesc.

Audrey? Deci numele inscripționat pe brățară însemna ceva. Iisuse, ultima dată când

un criminal în serie malefic m-a confundat cu altcineva, numele ei era Audra. Ce-am eu de se leagă de mine toate variantele acestui nume ?

Cum el știa acum că era trează, Hollis deschise ochii încet, clipind incomodată de luminile puternice care nu o deranjaseră când Becky se aplecase deasupra ei.

Se întrebă dacă asta însemna oare ceva.

— Bună, iubito, spuse el încet, aproape mângâind cuvintele.

Hollis habar n-avea cine era el, știa doar de ce era în stare, și nu era prima dată când se întreba cum puteau astfel de monștri să arate atât de *normal.*

Ca un „tip obișnuit", ca vecinul de-alături.

O ființă malefică îmbrăcată în haine de om.

Nu era nici înalt, nici scund. Potrivit de înălțime, constituție medie, culoarea pielii destul de ștearsă. Dar ochii lui mici și inexpresivi erau... curios de strălucitori, aproape metalici, și nu păreau să clipească prea des.

În rest, arăta... normal.

Nu te lăsa distrasă de cum arată, la naiba! Dacă vrei să supraviețuiești, fă ceva în sensul ăsta. Ai mai făcut-o și poți s-o faci din nou. Ai nouă vieți afurisite, ca o pisică.

Așa a spus Quentin.

Bineînțeles, a mai spus și că ai folosit cel puțin șapte din ele, și asta era acum câteva luni...

— Bună. Hollis nu se forță să zâmbească spre cel care o ținea prizonieră, dar luă o expresie nedumerită. Deci sunt... Audrey, nu? Mișto. Te-ai gândit vreodată că iadul există?

*

Jordan le zâmbi amar lui Dani și lui Marc când se întâlniră în fața Departamentului de poliție, și primele lui cuvinte fuseseră:

— Iisuse, nu știu cum am putut s-o pierd.

Marc clătină din cap.

— Nu te învinovăți. Dacă Dani are dreptate, ticălosul ăsta a fost mereu cu un pas înaintea noastră.

Dani se uită la Bishop și înțelese că expresia chinuită de pe fața lui – și care-i era atât de familiară din viziunile ei – nu se datora vreunei amenințări la adresa soției sale, ci certitudinii că manevrele lui și hotărârea lui de a-l prinde pe criminal făcuseră ca unul dintre oamenii săi să iasă direct în calea răului.

— Oare o să merite? îl întrebă ea, fără să fie sigură dacă era curiozitatea sau altceva care o împinsese să pună o astfel de întrebare. Dacă Hollis o să plătească acum cu viața, oare o să merite?

— Nu știu. Trase aer în piept, și umerii lui lați se lăsară în jos ca sub greutatea unei poveri. Dacă-l găsim pe monstrul ăsta, îl prindem... îl închidem... îl omorâm... Câte vieți pot fi salvate? Nu știu. De data asta, nu știu.

Gabriel spuse:

— Putem vorbi despre etică mai târziu. Acum aș zice să ne mișcăm. Dani, ești sigură de spitalul ăsta vechi de boli mintale?

— Sunt absolut sigură. Se uită din nou la Bishop. Gardianul tău. A...

— ...a raportat cu zece minute în urmă. Vocea lui era fermă, ca și privirea. Veștile despre Paris nu sunt prea bune, Dani, dar asta nu din cauza vreunei amenințări din exterior. Activitatea ei cerebrală a scăzut la minimum, și unele dintre funcțiile ei vitale se deteriorează. Doctorii spun c-ar fi bine să fii acolo.

Dorința de a fi cu sora ei geamănă era foarte puternică, dar Dani șovăi o clipă.

Și poți să faci ce trebuie, Dani. La timpul potrivit. O să-ți dai seama. O să faci alegerea corectă.

— Trebuie s-o fac, spuse ea, atât pentru ea, cât și pentru ceilalți. Trebuie. Paris știe asta.

Marc o luă de mână și spuse doar:

— Să mergem!

Era 12.35.

Hollis tuși și se strădui cu disperare să tragă aer în piept. O strânsese rău de gât.

— Ai grijă cum vorbești, îi spuse răpitorul ei, cu asprime, încă un lucru pentru care trebuie să te pedepsesc, Audrey.

OK, a fost o idee proastă. O idee foarte proastă. Ia aminte: unui criminal în serie maniac nu-i plac afurisitele de întrebări istețe.

Oh, Iisuse, mi-e frică...

22

În intervalul de când Marc sunase de-acasă și până când sosiseră la Departamentul de poliție, cineva reușise să facă rost de proiectul original al vechiului spital de boli mintale, pe care-l întinseră pe capota mașinii lui Marc după ce-și parcaseră cu toții automobilele la capătul aleii lungi.

Era 1.15.

— Să înțeleg că părerea noastră e că tipul ne așteaptă, nu? întrebă Jordan în timp ce studiau planurile.

Dani se încruntă, dorindu-și să-și amintească mai multe detalii din vis, acum, când nu se afla în el. Nu trebuia oare să fie furtună?

Doar ce-i trecu prin minte acest gând, când auzi un tunet în depărtare, ca la comandă.

Câteodată i se părea că universul avea simțul umorului.

Nu era cazul și acum.

— Suntem obligați să credem asta, îi răspunse Marc. Dani crede că ăsta a fost scopul lui de la bun început, să-și facă rost de niște mediumuri. Să dezbine și să cucerească, să zicem, și să-și facă propriul CV. Probabil că voia să înceapă cu Paris pentru că abilitatea ei putea fi folosită drept armă, dar...

Dani îi termină propoziția:

— ... clar cred că vrea orice capacitare pe care poate să pună mâna. Se uită neliniștită spre cerul care se întuneca.

Gabriel își verifică arma și spuse printre dinți:

— O să fie dezamăgit de mine și de Roxi. Noi doi avem puteri de medium doar când dormim. Cam cum era și Dani. La naiba! Dani...

— Îmi cer scuze.

— Ne șochezi pe toți, spuse Jordan, depărtându-se puțin să lase o oarecare distanță între ei. Adică între el și toți ceilalți, cu excepția lui Marc.

Dani și Marc schimbară priviri între ei, și ea spuse:

— Da, am observat. Îmi cer scuze pentru descărcarea de energie statică, băieți. Nu știu dacă e de vină furtuna care se apropie sau... ce-om găsi acolo, dar se pare că nu prea pot s-o controlez bine acum.

Roxanne spuse:

— La câtă tensiune e, nici nu mă mir. Se uită mai bine la planuri și adăugă: Sunt două clădiri principale, probabil ambele cu subsoluri. Ne despărțim să le percheziționăm?

Marc încuviință.

— N-avem cum altfel să acoperim zona, dacă vrem să ne grăbim. Și trebuie. Dani, simți ceva dinspre clădiri?

Dani se încruntă, concentrându-se, apoi tresări.

— Durere și tristețe generală, ecouri vechi. N-a fost niciodată un loc cu energie pozitivă.

— Bishop? Tu simți ceva?

Acesta clătină din cap.

— Eu și Miranda am închis canalul dintre noi cât de mult am putut. Fără asta, puterile mele nu sunt nici la jumătate. Și vremea mă afectează mai mult fără protecția scuturilor ei. De-abia mai pot să-i văd energia lui Jordan, care strălucește ca un far în noapte.

Jordan clipi.

— Serios?

— Da. Adu-mi aminte să-ți spun despre scuturi protectoare, dacă o să avem puțin timp liber după ce se termină toată povestea asta.

— Vrei să spui, dacă mai rămânem în picioare după povestea asta? Pentru că am impresia că nu prea e probabil.

— Nu fi pesimist, spuse Marc. Dani, dacă nu simți nimic, în niciun sens, eu o să aleg clădirea din față să mergem tu, eu și Bishop, iar Gabriel, Roxanne și Jordan vor merge în clădirea din spate.

Roxanne schimbă priviri cu fratele ei și-i spuse apoi lui Marc.

— Trebuie să fiu cu voi.

— De ce?

— Pentru că dacă monstrul ăsta intenționează să facă o colecție de mediumuri, fiecare grup are nevoie de cel puțin o persoană fără capacități paranormale, cu arma în mână, care să nu fie afectată în niciun fel de vreun atac mental. Cum e cazul meu. Când sunt trează, nu am niciun fel de abilitate paranormală.

— Abilitatea mea e pasivă, sublinie Marc.

— Dar a evoluat. Probabil datorită legăturii dintre tine și Dani. Și, crede-mă, dacă tipul ăsta colecționează capacități paranormale, o s-o vrea și pe-a ta. Să fii capabil să identifici alt medium poate să-ți fie tare de folos când aceștia sunt pe urmele tale.

— Are dreptate, spuse Dani.

— Am vrut să-ți spun, murmură Bishop. Acum ești un fel de conductor pentru Dani. Asta înseamnă că ar putea ajunge la ea prin tine.

— Și viceversa, spuse Dani.

Bishop clătină clin cap.

Jordan spuse:

— Clădirea din spate e puțin mai mică decât cea din față, așa că presupun că eu și Gabriel ne putem descurca foarte bine și singuri. Dani, ești sigură că există și un subsol?

— Tot ce știu e că nu-mi amintesc să fi văzut vreo fereastră, îi spuse ea.

Jordan oftă.

— O să ne grăbim.

— Da, și eu m-aș grăbi.

— Marc, dacă dăm nas în nas cu tipul ăsta, ce ne ordoni să facem?

— Să-l împușcați.

Jordan clipi din nou.

— Asta sună mereu așa de melodramatic în filme! Dar în viața reală, nu prea. Și dacă nu e înarmat?

— Ba e! Înarmat și periculos. Asta e declarația mea oficială ca șerif al districtului Prophet, zise Marc și-i aruncă ajutorului său o privire fermă. N-am putut să venim aici în forță, și nu prea mai avem timp. Hollis e înăuntru, și probabil că acum monstrul o torturează. E un monstru, Jordan. Dacă-l vezi, împușcă-l.

— Am înțeles, să trăiți! spuse Jordan.

Marc se uită la ceilalți.

— Bine, atunci. Roxanne, tu vii cu noi.

— Am înțeles, să trăiți! spuse și ea.

Până să ajungă la clădire, mișcându-se precauți, furtuna se dezlănțui. Și era o furtună foarte periculoasă pentru o zonă unde nu mai plouase ca lumea de săptămâni întregi. Era o furtună electrică uscată.

Energia brută care se rotea în jurul lor nu o ajută prea mult pe Dani să dețină controlul. Când întinse mâna spre clanța metalică a unei uși, scânteile arseră un pâlc de iarbă înaltă, sălbatică, de lângă ea.

— Fir-ar să fie! exclamă ea.

— Lasă-mă pe mine!

Bishop o atinse în trecere, fără să bage în seamă scânteile care dănțuiau pe mâneca jachetei sale de piele, și se opri doar să stingă mica văpaie cu piciorul, înainte de a se ocupa de încuietoare.

Dani îi spuse lui Marc, îngrijorată:

— Dacă toată energia asta îl alimentează așa cum se întâmplă și cu mine, e mai rău decât o capcană care ni se întinde. Cu cât înaintăm mai mult în clădire, cu atât îi va fi mai ușor să se alimenteze și să direcționeze energia. Pereții,

tavanele, podelele, toate își vor da concursul. Îl vor ajuta, dacă și-a exersat puterea de control. Eu n-am făcut lucrul ăsta. Nu știu dacă pot să controlez asta. Cât de cât.

— Să faci din ea o armă, sugeră Roxanne, cu pistolul pregătit. Nu știu dacă e letală, dar ai putea cu siguranță să surprinzi din cale-afară pe cineva. Îl urmă pe Bishop înăuntru.

— Are dreptate, spuse Marc. Știu că nu vrei să ai un pistol, așa că folosește ce ai.

— Capacitățile tale de medium cresc mereu. Când el ridică din sprânceană mirat, ea adăugă: în legătură cu arma. N-am vorbit despre asta. Cu voce tare, cel puțin.

Păși precauți înăuntru în spatele celorlalți doi, și, când se uită în jur, Dani nu văzu absolut nimic care să i se pară familiar.

Și nimic care să semene cu un depozit.

Trecuseră printr-o bucătărie imensă și, de-acolo, în zona centrală a ceea ce părea a fi parterul.

Era un amestec ciudat de spital din epoca victoriană și un hotel Art deco – mobilierul era la locul lui, cu armături de alamă, draperii din catifea prăfuite acopereau toate ferestrele, astfel încât locul era semiobscur și plin de umbre.

— Îți dă fiori locul ăsta, spuse Roxanne. E ditamai spațiul. Cum stăm cu timpul?

Dani nu avu nevoie să se uite la ceas.

— Nu mai avem timp. Hollis nu mai are timp. Și nimic din ce văd nu mi se pare familiar.

— Un avantaj este că nu e niciun incendiu, spuse Marc. Să fi fost oare o reprezentare simbolică a energiei?

— Posibil, aprobă Dani.

— Și totuși, clădirea asta încă poate fi lovită de un fulger și să ardă ca un băț de chibrit. Roxanne ridică din umeri. Eu zic să ne așteptăm la ce e mai rău, ca să fim plăcut surprinși. Ne despărțim?

Marc se uită la Dani, apoi încuviință.

— Trebuie. Căutăm niște scări care să ne ducă la subsol. Dar nu coboară nimeni singur. Ați înțeles?

Bishop și Roxanne încuviințară amândoi și o porniră în direcții diferite.

— Marc, nu e asta viziunea.

— Te miră? Tu singură ai spus că s-a tot schimbat. Poate că asta e versiunea finală.

— Așa o fi. Dar dacă s-a schimbat atât de mult, sau a fost simbolic, nu literal, atunci încă mai căutăm subsolul?

Marc cugetă.

— Dacă-mi amintesc bine, ai spus că singurele lucruri care nu se schimbau erau faptul că știam cu toții că urma să coborâm într-o capcană și că acoperișul se prăbușea în urma noastră.

— Cam așa ceva.

— Pare a fi o ultimă capcană. Pieirea noastră. Poate că din cauza asta a fost totul așa de... elaborat. Clădirea în flăcări și fumul care te împiedica să vezi mare lucru. Coboram la subsol să-l înfruntăm pe criminal. Poate că doar semnele evidente contau. Poate că restul era doar produsul minții tale care își imagina cea mai periculoasă capcană.

În ciuda zăpușelii dinăuntru, Dani tremura.

— Poate. Urăsc focul. Mă sperie din cale-afară.

— Ce ți-am spus și eu!

— OK. Dar...

— Ascultă. Îi atinse obrazul cu mâna liberă. Nu vreau să te lași deschisă niciunui atac atâta timp cât tipul ăsta probabil că ne așteaptă, stă la pândă undeva, dar poți să nu te mai gândești la viziune o clipă și să încerci să simți clădirea? Pentru că mie-mi spune ceva.

De îndată ce nu mai încercă să-și aducă aminte viziunea, de îndată ce mintea ei se liniști, Dani auzi clădirea cât se poate de clar.

— E un subsol. Sigur e un subsol.

— Da. Și acolo e un monstru slinos și rece.

— Hei! Roxanne apăru deodată într-un hol în stânga lor. Pe-aici. Bishop a găsit scările.

În mai puțin de un minut, ajunseră acolo, uitându-se în jos la scările luminate care-i îmbiau să coboare.

— Ei bine, spuse Dani, e la fel. Dar de ce să întinzi o capcană atât de evidentă? M-aș fi așteptat la ceva mult mai subtil din partea lui.

— Poate că din cauza asta a și procedat așa, zise Marc. Totuși, asta nu schimbă cu nimic lucrurile.

Dani încuviință:

— Acum o simt pe Hollis.

— E...

Bishop se opri.

— E vie, spuse Dani. Dar... suferă. Să mergem!

Coborâră cu mare grijă, dar la capătul scărilor nu găsiră decât o zonă centrală de unde porneau mai multe coridoare lungi, cu uși identice, fără nimic care să le deosebească.

— La naiba, șopti Dani. Astea mi se par cunoscute.

Dar nu din viziunile ei, ci din visul în care le luase pe Paris și pe Hollis. Ca să fie și mai rău, era o grămadă de fier și oțel, prea multe suprafețe dure și reflectorizante care puteau ușor facilita canalizarea și focalizarea oricărui tip de energie.

— Aici e izolatorul? Se simțea încordarea în tonul alert al lui Roxanne.

— Probabil, spuse Marc și adăugă: Nici să nu te gândești că ne despărțim acum.

Mi se pare foarte cunoscut.

Dani se trezi înaintând spre coridorul din mijloc, simțind efectiv cum cineva o trăgea spre acel loc, atât de puternic, încât fu oarecum surprinsă că nu vedea și o frânghie reală întinsă în fața ei.

— Pe-aici. La capăt, cred.

— Dani, stai...

Dar ea făcuse deja câțiva pași pe coridor, și chiar dacă Marc și ceilalți o urmară repede, era deja cu mult înaintea lor și-i despărțea o distanță suficientă ca să-i repereze cu toții aura, care nu numai că devenise vizibilă, ci și începuse să strălucească într-un curcubeu de culori.

— Dani...

— Știu, spuse ea. Întinse mâinile lateral, ca și cum ar fi explorat un zid. Vine după mine. Doar că nu sunt sigură... cum poate să facă asta. Nu-i aud vocea... ca până acum. Trase repede aer în piept și Marc o văzu albindu-se la față. Trebuie să ajungem la Hollis. Acum. S-ar putea să reușesc... să-l țin ocupat... suficient de mult timp.

Marc încercă să ajungă la ea, dar aura care o înconjura începu să scoată un zgomot ușor și să arunce scântei, așa că el își retrase rapid mâna, temându-se să nu-i facă și mai mult rău.

— Mișcați-vă, le strigă el celorlalți doi.

Dar Dani nu avea nicio intenție să aștepte pe loc, așa că începu să înainteze, încet, purtând cu ea norul de energie vie.

Prima dată, Marc se gândi că energia o secătuia, dar Dani întoarse ușor capul, îi aruncă o privire limpede, iar el înțelese în acea clipă ce făcea ea.

Folosește-o ca pe-o armă!

Era periculos ce făcea ea acum. Chiar potențial mortal. Căci doar un conductor poate primi și canaliza atâta energie, fără să fie distrus în timpul procesului.

Marc nu știa *de unde-și* trăgea Dani energia, deși credea că furtuna era cea care o alimenta chiar și aici, sub pământ. In mod evident, avusese dreptate să creadă că acest loc va fi benefic energiei.

La naiba, poate că ticălosul ăsta fusese isteț când plănuise capcana, știind că poate să se folosească de energia de-aici, căci avusese timp

în ultimele săptămâni să-și testeze mica rețea energetică.

Dani nu avea timp de experimente, teorii sau practică. Tot ce avea erau instinctele și disperarea. Iar tot ce știa Marc era siguranța că ea își risca viața și că el nu putea să facă nimic ca să împiedice acest lucru.

Bishop reușise să se strecoare pe lângă Dani fără să-i deranjeze aura care scotea un zgomot ușor, dar când ajunse în dreptul ușii, nu găsi nimic. Nu avea niciun mâner sau clanță, era doar o masă simplă de oțel solid.

Se uită înapoi la ceilalți și clătină din cap, sumbru.

Niciunul dintre ei nu se gândise să aducă ceva cu care să dărâme o ușă, nu exista nicio încuietoare pe care să o spargă și nu se vedeau nici măcar balamalele, mult mai puțin accesibile.

Când ajunse în capătul coridorului, Dani spuse în șoaptă:

— Mă ocup eu de ușă. Dar să vă mișcați repede. Nu știu ce se va întâmpla dacă... Să vă mișcați repede!

— Dani, pentru Dumnezeu, ai grijă! spuse Marc, la fel de încet. Credea că e pregătit pentru orice, dar, în ultimele secunde, pe măsură ce norul de energie se intensifica și Dani se aduna vizibil, Marc o văzu cum se dedublează înăuntrul aurei.

— Oh, Iisuse! exclamă el.

Sunetul semănase cu o explozie. Chiar fusese o explozie. Un val material de energie brută pură țâșni din Dani cu o liniște stranie, care făcu să pară și mai puternic zgomotul asurzitor al ușii care explodă.

Marc îi urmă pe Bishop și Roxanne spre pragul ușii, dar nu intră, ci se opri pe coridor, susținând-o pe Dani când aceasta se lăsă moale, sprijinindu-se de el, stoarsă de energie.

Ceea ce văzu, îl surprinse destul de mult și, din felul în care rămăseseră încremeniți, își dădu seama că și ceilalți erau la fel de surprinși de scena care-i întâmpină.

Un om care arăta extrem de normal, pe care nimeni dintre cei care-ar fi trecut pe lângă el nu l-ar fi privit, stătea ghemuit într-unul dintre colțurile încăperii, ținând în mână ceva ce semăna cu un bisturiu și cu care tăia aerul într-un acces de demență, scoțând sunete guturale care puteau să exprime furie... sau groază. Părea că se lupta sau încerca să se apere, dar amenințarea pe care o vedea el – cu ochii lui lucioși, dar ciudat de inexpresivi – nu era vizibilă și pentru nou-veniți.

Însă spre imensa lor ușurare, în centrul camerei, legată de o masă de inox care era înclinată cam la patruzeci și cinci de grade în partea de sus, era Hollis.

Era destul de plină de vânătăi, se vedea că fusese bătută, și era clar că monstrul începuse să-i taie hainele înainte să fie... întrerupt... dar ea era în viață.

— Hollis?

Vocea lui Bishop, care de obicei era fermă, acum era tremurătoare.

Ea întoarse capul și se uită la el, zâmbindu-i, cu buzele ușor umflate.

— Șefu', vreau o mărire de salariu. Dacă nu, îmi aleg altă meserie.

— Ce naiba i-ai făcut? întrebă Roxanne, cu privirea fixată la monstrul care se lupta cu o forță invizibilă.

— Nu poți să le vezi, dar e o ditamai trupa aici. Toate victimele au venit să-și viziteze ucigașul. Și vă spun că sunt furioase rău de tot. Acum îi povestesc despre iad. În culori.

Bishop îi făcu semn lui Roxanne să țină arma în continuare ațintită spre monstru, și-și puse propria armă în toc în timp ce se îndrepta spre Hollis să o elibereze din strânsori.

— *Toate* victimele?

— Majoritatea. M-am speriat și am deschis o grămadă de uși. Tresări ușor. Au!

Roxanne spuse:

— S-ar putea să fiu nevoită să-l împușc ca să-i iau bisturiul din mână.

— Ești invitata mea, spuse Marc. Apoi se uită spre Dani. Te simți bine? Ce-ai făcut mi s-a părut...

— Paris m-a ajutat. Chiar la sfârșit.

— A mur...

— Da, a murit.

Dani nu-și dădu seama când începuse să plângă, dar părea că nu se mai poate opri. Se simțea goală înlăuntrul ei și știa că nu era din cauza a ceea ce făcuse, ci din cauza pierderii suferite.

— Cred că a rezistat atâta ca să poată să ne ajute.

Pe Dani nu o consola prea mult să-și amintească faptul că, în sinea lor, ea și Paris știau de săptămâni întregi că așa se va întâmpla. Nu o ajuta cu nimic să recunoască faptul că cel puțin avuseseră timp să-și ia la revedere.

O jumătate din ființa ei îi fusese smulsă, sau aproape jumătate. Paris îi dăruise surorii ei gemene abilitățile ei, chiar și forța ei vitală, și Dani simțea acest lucru. Știa că nu era chiar așa de singură cum o vedeau ceilalți.

Dar nici lucrul ăsta nu o ajuta cu nimic.

— Îmi pare rău. Dumnezeule, Dani, îmi pare așa de rău!

— Da, și mie. Încercă să zâmbească, dar realiză că era doar umbra unui zâmbet. Chiar dacă am știut de la bun început că așa o să se-ntâmple.

— Ai știut?

— Da. Și Paris știa. De-asta mi-a dat puterile ei când a putut.

— Monstrul a venit după tine, în loc să meargă după ea.

— Poate că a-ncercat să ajungă la Paris mai întâi, și a dat de gardianul pe care i l-ai adus.

Sau poate că intenția lui a fost de la început să ajungă la mine. Dar cred că l-am surprins, poate chiar l-am și rănit. Nu cred că și-a dat seama că pot învăța așa de repede să-mi canalizez energia. Nici eu nu credeam, de fapt.

Se uită la monstrul care-i luase atât de multe, și ei și multor altora, și deși era amorțită de durerea pricinuită de pierderea surorii ei, se simți cuprinsă de neliniște.

— Nu cred că...

— Ce? întrebă Marc.

— Sunt prea obosită să încerc să-l citesc, credemă, dar ce-mi transmite monstrul ăsta este că e... bolnav și malefic, dar... nu cred că...

— Iisuse, uitați-vă! spuse Roxanne, făcând semn din cap spre peretele unde colecțiile de poze afișate arătau detaliat cum își urmărise și-și torturase victimele. Nu cred că o să-ntâmpinăm vreo problemă când o să trebuiască să-i convingem pe jurați că acesta e criminalul pe care-l căutăm. Asta presupunând că se ajunge la proces. Dacă vreți să știți părerea mea, eu cred că a ales locul ăsta pentru că universul i-a spus că de-aici provine el. Dintr-un spital de boli mintale.

Dani evită să se uite la pozele trofeelor, dar se încruntă.

— Mă întreb dacă monstrul ăsta a fost vreodată uman.

— Dani?

Marc o strânse și mai mult.

Dani își dădu seama că nu era nevoie ca el să rostească întrebarea, pentru ca ea să înțeleagă ce anume voia să știe.

— Acolo, pe coridor... ce-am simțit în timpul atacului n-a venit de-aici. N-a fost niciodată aici, Marc.

— Ce vrei să spui?

— Ăsta e criminalul, știu asta. Chiar și epuizată și îndurerată, tot simțea lucrul ăsta. Sunt atât de multe lucruri întunecate și bolnave în el, că

seamănă cu niște viermi. Larve. Închise ochii o clipă, încercând să respingă informațiile care nu erau binevenite. Audrey...

— … era mama lui.

Hollis, eliberată din închisoarea de inox și verificându-și cu grijă vânătăile, spuse:

— Le făcea capul mare victimelor cu ea. L-a sufocat cu dragostea ei. Într-un fel extrem de nefiresc.

Dani clătină din cap.

— El s-a născut cu mintea bolnavă; ea doar a înrăutățit situația.

— Da, așa e. Înainte de a-l băga în sperieți, una dintre victime mi-a spus c-ar fi bine să aruncăm o privire în camera alăturată. Părea să creadă că ne așteaptă o surpriză.

Chiar înainte de a începe să exploreze, deja se confruntau cu un mister care-i uimea pe toți: când Marc îl atinse pe criminal, confirmă ceea ce Dani deja simțise.

— Nu e medium.

— Poate că și-a epuizat puterile? își dădu cu părerea Roxanne. Ultimul atac împotriva lui Dani a fost foarte violent. Poate că a fost prea mult pentru el.

Hollis spuse, surprinzător de calmă:

— Dacă te referi la energia care a aruncat în aer ușa, mă îndoiesc că a avut de-a face cu așa ceva. Era foarte ocupat, credeți-mă, înainte cu zece sau cincisprezece minute de a veni voi.

— Nu cred că... omul ăsta a fost vreodată medium, spuse Marc, frecându-și pe jumătate conștient palmele una de cealaltă, după ce-l atinsese pe criminal. Pot să detectez abilitățile latente de medium, dar el nu-mi transmite absolut nimic.

Se uitară unii la alții, și Hollis spuse:

— Eu zic să căutăm ce ne-a zis Becky că o să ne surprindă.

Zece minute mai târziu, în timp ce explorau încăperile din apropierea camerei de

tortură, aflară. Monstrul – care acum părea cataleptic – fu încătușat și lăsat în grija lui Gabriel și a lui Roxanne.

Era o cameră ordonată și exagerat de curată, la fel de mică și simplă ca o chilie de călugăr. Erau acolo doar un pat mic, un scaun și un birou de metal și un șifonier de pin nelăcuit, în care erau împăturite cu grijă hainele lui.

— Ținea un jurnal, spuse Bishop când îl găsi într-unul din sertarele biroului. Se folosi de stilou să dea paginile. Născut... Carl Brewster, un om destul de normal. Nu sunt aici cine știe ce amintiri despre primii lui ani de viață, doar certificatul de naștere și un carnet de elev. Destul cât să ne ajute să știm unde să căutăm mai multe informații despre el. Pagini întregi de mâzgăleli care o să le dea de lucru psihologilor, inclusiv cuvântul „profeție”, scris de mai multe ori.

— Doar cuvântul ăsta? întrebă Dani.

— Așa se pare. Apoi încep tăieturile din ziar. N-ai cum să-ți dai seama doar din asta care a fost factorul declanșator, dar se pare că am avut dreptate când am zis că acele crime din Boston au fost primele. Nu există articole din ziar sau informații despre crime anterioare.

— Când a murit mama lui? întrebă Dani.

Bishop continuă să frunzărească jurnalul, oprindu-se cam la jumătatea lui.

— Da, se poate să fie asta. Am găsit necrologul ei. A murit astă-primăvară, după o boală grea.

— O fi fost ea dominatoare, spuse Hollis, dar l-a ținut probabil în frâu cât a trăit. Odată ce a murit, nu mai era nimeni care să-l oprească.

Marc spuse:

— Ce mă îngrețoșează de-a dreptul e faptul că probabil o să-și ducă restul zilelor într-o celulă mai confortabilă decât cămăruța asta, înconjurat de psihoterapeuți, polițiști și psihologi care stau la coadă și încearcă să-și dea seama ce-l face să aibă un astfel de comportament

— Asta ar putea ajuta la prinderea următorului criminal, îi reaminti Bishop.
— Da, știu, și totuși...

Înainte de a mai apuca să spună ceva, Jordan își făcu apariția în pragul ușii, cu un plic mare în mână. Avusese grijă să-și pună mănușile.
— Ia uitați-vă! Și vă rog să-mi spuneți că nu e ce cred eu. Intră în cameră, se îndreptă spre pat și goli plicul.

Fotografii.
— Cu mine, spuse Hollis.
— Da. Jordan o privi fix. Se pare că avea un mic atelier de lucru în partea cealaltă a holului, unde-i plăcea să taie pozele. Am găsit ăsta pe o masă, pregătit. Vezi ceva neobișnuit?

Dani observă prima:
— Pozele sunt datate. Toate au fost făcute cu o cameră digitală. Și unele... sunt de-acum mai bine de-un an.
— Ticălosul ăsta m-a urmărit mai bine de-un an? Hollis era prea uimită, ca să se mai înfurie. Cel puțin, pentru moment.
— Nu cred. Jordan le arătă plicul. Pozele i-au fost expediate la o cutie poștală din Venture. Au fost trimise din Washington, D.C. Data poștei e de-acum două zile.
— A fost aici acum două zile, spuse Marc încet.
— Da. Mai sunt câteva plicuri goale acolo. Expediate din Washington, D.C. și New York. Au date diferite, dar toate au fost trimise în ultima lună.

Se uitară unii la alții. Acum se legau mai multe lucruri și ipoteze.
— E un monstru dirijat de altcineva, spuse Bishop. Sau poate doar... o unealtă. O marionetă. Dar nu maestrul-păpușar.
— Din cauza asta am simțit altceva, spuse Dani cu voce joasă. De-asta n-am simțit aceeași energie în camera lui de tortură ca aceea pe care am simțit-o pe coridor. Pentru că nu el era

responsabil de atacul energetic. Marc avea dreptate, criminalul n-a fost niciodată medium. Nu era vocea lui cea pe care o auzeam.

— Și el a fost folosit tot ca momeală, spuse Bishop încet.

Dani încuviință.

— Momeala care să ne atragă pe noi. Dacă vrei să-i prinzi în capcană pe vânătorii de monștri, trebuie să faci rost de-un monstru. Să cauți unul. Să-l scoți din cușcă. Sau să creezi unul. Ori de câte ori ne vom împotmoli de-a lungul investigației, alt fapt minor sau detaliu sau posibilă pistă ne va fi fluturată în fața ochilor. Ca să ne facă să ne punem întrebări, să ne dezechilibreze. Ca să ne facă să ne îndreptăm spre capcana întinsă de el.

— Dar n-a reușit să prindă nimic, sublinie Jordan. Nu-i așa?

— Nu a obținut capacitatea lui Paris, spuse Dani. Dar atacul ăsta... a fost diferit. A fost mai puternic, mai direcționat. E posibil să fi câștigat ceva, chiar dacă nu o abilitate nouă. Simpla experiență e posibil să-i fi dat ceva valoros.

— Ai spus că ți se pare că l-ai rănit, îi aminti Marc.

— Așa am simțit. O senzație de durere, de frustrare. Dar nu l-am lăsat infirm. Se mai auzea încă ecoul unei prezențe foarte puternice, bine conturate, o personalitate – mai ales spre sfârșit, când am descărcat toată energia. Știa că pierduse runda asta.

Jordan zise:

— La naiba! Runda asta?

— Da, încă nu s-a terminat, spuse Marc.

EPILOG

Boston

Senatorul Abe LeMott se întoarse de la fereastră și se uită la bărbatul care stătea în fotoliul destinat musafirilor.

— Așadar, s-a terminat?

Bishop spuse:

— Monstrul care v-a ucis fiica își va petrece restul vieții sale patetice țipând la pereți, bălmăjind în legea lui despre nu știu ce profeție care probabil că a luat naștere când propriile mârșăvii au devenit mult prea dure chiar și pentru el. S-ar putea să nu știm niciodată. Ce mai rămăsese întreg din mintea lui s-a destrămat la sfârșit. Sau poate chiar cu mult timp înainte de final.

— Și monstrul care a tras sforile? Mintea rece și calculată din spatele lui?

— Nu l-am văzut niciodată, spuse Bishop. Credem însă că a fost destul de aproape de noi, încât să-l putem vedea în câteva rânduri. Destul de aproape, încât să le facă rău unora dintre noi. Destul de aproape, încât să urmărească și posibil chiar să captureze... prada pentru criminalul pe care-l dirija.

LeMott își schimonosi gura.

— Ca și cum ar fi hrănit un păianjen.

— Da.

— Așadar, cine țesea pânza?

— Până acum n-am găsii nicio dovadă care să susțină existența lui. Cu excepția faptului că noi știm că există.

— Și ce mai știți?

— Cred că știm de unde putem începe căutarea.

Senatorul LeMott zâmbi.

— Asta-i foarte bine, Bishop. Foarte bine.

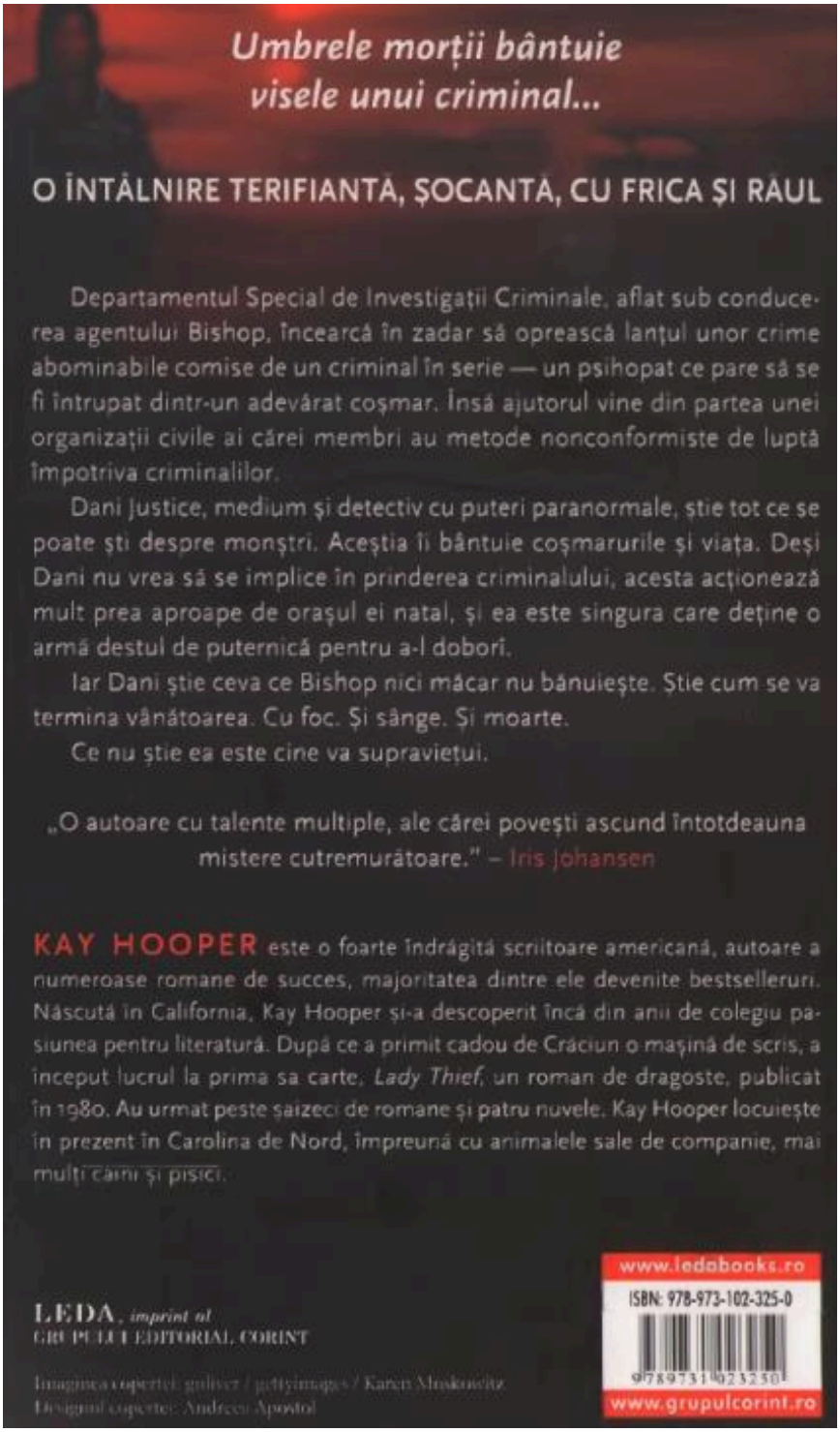
Umbrele morții bântuie
visele unui criminal...
O ÎNTÂLNIRE TERIFIANTĂ, ȘOCANTĂ, CU FRICA ȘI RĂUL
Departamentul Special de Investigații Criminale, aflat sub conducerea agentului Bishop, încearcă în zadar să oprească lanțul unor crime abominabile comise de un criminal în serie — un psihopat ce pare să se fi întrupat dintr-un adevărat coșmar. Însă ajutorul vine din partea unei organizații civile ai cărei membri au metode nonconformiste de luptă împotriva criminalilor.
Dani Justice, medium și detectiv cu puteri paranormale, știe tot ce se poate ști despre monștri. Aceștia îi bântuie coșmarurile și viața. Deși Dani nu vrea să se implice în prinderea criminalului, acesta acționează mult prea aproape de orașul ei natal, și ea este singura care deține o armă destul de puternică pentru a-l doborî.
Iar Dani știe ceva ce Bishop nici măcar nu bănuiește. Știe cum se va termina vânătoarea. Cu foc. Și sânge. Și moarte.
Ce nu știe ea este cine va supraviețui.
„O autoare cu talente multiple, ale cărei povești ascund întotdeauna mistere cutremurătoare." – Iris Johansen
KAY HOOPER este o foarte îndrăgită scriitoare americană, autoare a numeroase romane de succes, majoritatea dintre ele devenite bestselleruri. Născută în California, Kay Hooper și-a descoperit încă din anii de colegiu pasiunea pentru literatură. După ce a primit cadou de Crăciun o mașină de scris, a început lucrul la prima sa carte, Lady Thief, un roman de dragoste, publicat în 1980. Au urmat peste saizeci de romane și patru nuvele. Kay Hooper locuiește în prezent în Carolina de Nord, împreună cu animalele sale de companie, mai mulți câini și pisici.
www.ledabooks.ro
ISBN: 978-973-102-325-0
9 789731 023250
www.grupulcorint.ro
LEDA, imprint al
GRUPULUI EDITORIAL CORINT
Imaginea copertei: gsoliver / gettyimages / Karen Moskowitz
Designul copertei: Andreea Apostol

Notes

[←1]

Persoană scundă (*n.red*.).

Table of Contents

1
←1

Table of Contents

1 277
←1 35